CONTRACEPŢIA
şi
AVORTUL
cu ce preţ?

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfinţitului
TEOFAN,
Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2013

„Lăsaţi copiii să vină la Mine
şi nu-i opriţi, că a unora ca aceştia
este împărăţia cerurilor." (Matei 19,14)

Ediţie realizată cu sprijinul voluntarilor din proiectul „Dreptul la viaţă" – ASCOR, filiala Iaşi, şi publicată cu sprijinul Primăriei Piatra Neamţ

ISBN 978-606-666-078-5

MAME, ÎNCETAŢI PRUNCUCIDEREA!

Femei şi tinere creştine! Fie că sunteţi credincioase sau nu, dacă purtaţi în pântece un prunc sunteţi MAME purtătoare şi născătoare de viaţă. Nu schimbaţi acest nepreţuit dar în osândă şi remuşcări mistuitoare. Cu fiecare întrerupere de sarcină, la nivelul conştiinţei şi al întregii personalităţi se produc mutaţii grave, cu riscuri şi consecinţe incalculabile asupra sănătăţii, vieţii şi mântuirii proprii. Nu apreciaţi şi hotărâţi cu uşurinţă, într-o clipă, ceea ce veţi regreta ani sau zeci de ani în şir.

Femeia însărcinată este fiinţa cea mai nobilă din câte există. Femeia care moare născând viaţă, este socotită martiră. Cea care moare în timpul avortului, pierde două vieţi deodată.

Copilului avortat nu i se ia numai dreptul la viaţă, ci şi dreptul la Botez şi la lumina lui Dumnezeu. Îi ucidem nu numai trupul, ci şi sufletul, crima fiind îndoită. De aceea, un copil, dacă nu este dorit, trebuie ajutat să se nască şi apoi dăruit spre înfiere sau spre altă formă de a trăi şi a primi Sfântul Botez. Astfel se evită încărcarea conştiinţei cu un păcat aşa de mare.

Sfânta Biserică consideră avortul întruchiparea tuturor relelor şi fărădelegilor. Prin avort stingem, fără niciun drept, o scânteie divină, pentru veşnicie. Mai grea răspundere nici că se poate. Dar sângele vărsat şi aceste suflete vor cere veşnic răzbunare şi dreptate. Ele nu mai pot fi botezate decât cu lacrimile unei pocăinţe desăvârşite. Când egoismul triumfă, iar plăcerea devine tiran, rezultatul este un DEZASTRU. Întunericul şi opacitatea conştiinţei distrug orice simţ responsabil.

În vechime, oamenii neluminaţi de scânteia credinţei aduceau idolilor păgâni (demonilor) jertfe omeneşti – de regulă, copii. Astăzi, creştinii aduc aceloraşi idoli sacrificii de copii, pe altarul desfătărilor și al necredinței.

Nu poate fi pe lume o demnitate mai înaltă de la Dumnezeu şi o slujbă mai măreaţă, ca aceea de a naşte copii, de a-i îngriji şi creşte în dragoste şi credinţă. Însuși sentimentul acestei datorii se naşte din dragoste de Dumnezeu şi de oameni. Cine calcă, însă, poruncile lui Dumnezeu în chip voit şi conştient nu se poate aştepta decât la nefericire şi dureri. Când omul se crede lui însuși suficient, că îşi aparţine, că poate dispune oricum de darul vieţii, poate pierde totul. Cu fiecare avort săvârșit, cel care îl face și complicii lui, se umplu cu tot mai multă cruzime. Potrivit moralei creştine, avortul este un păcat strigător la cer, una dintre cele mai grele și apăsătoare năpaste. Acest păcat întruchipează trei mari păcate laolaltă: NECREDINŢA, DESFRÂNAREA și UCIDEREA (Pr. Prof. Ilie Moldovan).

În anii ce s-au scurs după 1990, când oamenii se autoguvernează prin darul libertăţii, s-au înregistrat câte un milion de avorturi pe an. La ce se poate aştepta bun o familie, o localitate, o ţară care a conceput un mod de viaţă în care atât avortul, cât şi alte nelegiuiri au devenit obişnuinţă şi sunt socotite în firea lucrurilor? Noi singuri ne pregătim soarta noastră tragică şi a întregii omeniri.

„Oricine va primi în numele Meu pe unul dintre aceşti copii, pe Mine Mă primeşte...”, zice Mântuitorul Hristos (Marcu IX, 37). Primind pruncul în casa noastră, primim chipul şi dragostea lui Dumnezeu, pe Însuşi Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume „ca lumea viaţă să aibă și s-o aibă din belşug” (Ioan X, 10).

„Junghie-Se Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii, pentru VIAŢA şi pentru MÂNTUIREA lumii” (Rânduiala

Proscomidiei). Acesta este scopul venirii Domnului la noi, acesta este centrul Sfintei Jertfe, al Sfintei Liturghii.

Surâsul şi gânguritul unui copil are putere de a te vindeca de orice boală, de a te face să uiţi de orice griji şi supărări. Când te-a cucerit în universul lui ceresc, nevinovat şi lipsit de răutate, simţi că nu mai eşti pe pământ. În apropierea lui este un refugiu extraordinar şi o minunată linişte şi regăsire de sine. Copilul mic parcă îţi spune: „Uită-te la mine şi vezi cât de simplă este viaţa fără griji de prisos, fără întinăciune şi fără răutate. Caută şi vezi la mine bucuria cea mai cristalină şi adevărată”. O mamă adevărată ştie şi simte cel mai puternic acest lucru. De aceea nici cu gândul nu se poate apropia de a face vreun rău unei sarcini declarate. Priveşte atent un nou-născut, un înger în trup, şi gândeşte-te ce ai ucis şi ai împiedicat să vină pe lume prin avort sau ce ai de gând să faci când îţi propui să faci acest lucru.

Copiii ştiu să răsplătească însutit, încă de mici, sacrificiile făcute pentru ei. Gesturile, gingăşia, puterea nevinovăţiei te copleşesc, te dezarmează, te umplu de uimire şi de admiraţie, ca de o făptură divină. Numai că astăzi, omul secularizat, despărţit de Dumnezeu, nu mai are ochi şi timp să observe aceste lucruri. A găsit altceva; oferta cea mai hidoasă şi sumbră a iadului, ieşit afară prin tot ce poate fi mai îngrozitor, promovat şi planificat în modul cel mai iresponsabil cu putinţă.

Un soţ nu trebuie ascultat, când sfătuieşte sau sileşte spre avort, chiar cu riscul divorţului. Ca soţii şi mame, aveţi cuvântul cel mai hotărâtor de spus, înaintea lui Dumnezeu şi al oricărui om. Voinţa unei mame însărcinate de a naşte pruncul este sfântă. Nu lăsaţi instinctele josnice, degradarea umană, să biruie virtutea şi realităţile credinţei. Alegeţi iubirea jertfitoare, demnitatea şi frica de Dumnezeu, care sunt

începutul credinţei adevărate, care, fără fapte, este moartă. Dumnezeu se bucură nespus pentru fiecare copil. De cei ce nu se tem de Dumnezeu, să nu vă fie teamă. Teamă să vă fie de păcat. Împotriviţi-vă păcatului, chiar dacă ar fi aceasta mucenicie neîntreruptă. Ascultţi de bărbat când capul lui este Hristos (I Corint. 11, 3). Nu vă lăsaţi influenţate spre rău de părinţi, de rude şi de cunoscuţi. Când sunteţi constrânse spre săvârşirea unui avort, cercetaţi un preot, un duhovnic, care vă poate ajuta foarte mult într-o situaţie atât de grea. Un lucru este sigur: avortul nu se poate produce dacă tu, MAMĂ!, nu vrei acest lucru. Nu te teme! Dumnezeu îţi este cel mai mare sprijin şi cel mai grabnic ajutător. El va fi cu tine tot timpul.

Nu purtaţi grijă că un copil este greu de întreţinut. „Uitaţi-vă la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare, şi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Au nu sunteţi voi cu mult mai presus de ele? Şi cine dintre voi, oricât şi-ar pune el mintea, poate să-şi adauge la statura sa un cot? Iar de îmbrăcăminte ce vă îngrijiţi? Luaţi seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc, şi totuşi vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea sa, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este şi mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu în acest fel o îmbracă, oare, nu cu mult mai mult pe voi, o, puţin credincioşilor?”, zice Mântuitorul Iisus Hristos (Matei 4, 26-30).

Ai luat crucea căsătoriei? Sunt două soluţii: ori înfrânarea, ori naşterea de prunci. Scopul principal al căsătoriei este întrajutorarea celor doi soţi la mântuire, iar naşterea de prunci este consecinţa cea mai firească a acestei uniri. Sfântul Apostol Pavel spune că „femeia se va mântui prin naşterea de prunci” (I Tim 2, 15). Buna înţelegere în familii este o raritate, pentru că i se atribuie alte scopuri.

De aici toată neliniştea şi tulburările necontenite. Un adevărat creştin ortodox nu ar trebui să fie capabil a gândi măcar la săvârşirea unui avort sau să se lupte cu legile vieţii. Avortul este unul dintre cele mai grave păcate care îi urmăreşte pe creştinii căsătoriţi şi pe cei ce trăiesc în desfrânare.

Mamelor, dacă nu aţi fi avut o mamă, nu aţi fi existat! Şi ea este unică şi de neînlocuit. Dacă sunteţi la primul avort sau aţi făcut mai multe, OPRIŢI-VĂ! Dumnezeu nu osândeşte greşeala, ci stăruinţa în ea. Iartă păcatul, dar nu nepocăinţa, indiferenţa şi îndărătnicia. Dacă continuăm să-L sfidăm pe Dumnezeu cu unul dintre cele mai grave păcate, nu mai putem aştepta decât urgia şi mânia. Cum putem să mai dormim liniştiţi? Cum ne vom ruga Celui pe Care Îl ucidem prin copiii sacrificaţi? Rugăciunea ne mai este primită? NU, până nu opriţi şi nu începeţi a îndrepta fărădelegea prin spovedanie, părere de rău sinceră, lacrimi şi rugăciune neîncetată, cu nădejdea iertării.

Domnilor medici!

Ca cei ce aveţi darul de a da sănătate şi viaţă, încetaţi cu semănatul morţii în domeniul cel mai nevinovat al existenţei umane. Daţi pruncilor măcar şansa de a se naşte şi de a se boteza.

Preot Mihail Popescu

I. DESPRE CONTRACEPTIVE

1.1. Mijloace anticoncepţionale. Efecte secundare fatale despre care nu se vorbeşte

Un bilanţ critic din punctul de vedere al unui ginecolog

Dr. med. Rudolf Ehmann

(medic primar ginecologie/obstetrică la spitalul cantonal Stans, Elveţia, CH – 6370) în colaborare cu Otto Döpper

(Articolul de mai jos este un extras din textul lărgit şi revăzut al conferinţei susţinute de dr. Rudolf Ehmann pe 22 septembrie 1990 la Dresda, la Congresul internaţional „World Federation of Doctors Who Respect Human Life”)

1.1.1. Introducere

Contracepţia – binecuvântare sau blestem?

Contracepţia este inseparabil legată de starea moral-spirituală a Europei şi a aproape întregii lumi industrializate contemporane. Ridicată în slăvi ca o mare binecuvântare de unii, condamnată ca un blestem de alţii, ea a provocat mari transformări sociale şi ideologice.

Ruptura dintre sexualitate şi procreaţie

Pentru prima dată în istoria omenirii s-a ajuns la o despărţire de mari proporţii între sexualitate şi procreaţie.

Această sciziune, aparţinând până acum doar sferei private, a năvălit deodată în domeniul public. S-a promovat un drept la uzul liber al sexualităţii, conducând la sfărâmarea tuturor hotarelor anterioare. Principiul plăcerii a căpătat prevalenţă asupra finalităţii biologice a sexualităţii, reproducerea. Valul de pornografie a pregătit teoretic acest proces, anticoncepţionalele l-au realizat practic.

Medicalizarea controlului sarcinii

În cadrul acestei desfăşurări de fenomene, s-a produs ceva cu totul nou: reglementarea concepţiei a ajuns să fie aproape total medicalizată; medicul, protectorul vieţii până atunci, s-a transformat pe negândite, și la început involuntar, într-un important factor de codecizie la împiedicarea vieţii şi un monstruos reducător al numărului de naşteri, iar lumea occidentală va avea de suferit încă mult timp urmările acestei situaţii.

Medicalizarea nu s-a produs din întâmplare: contraceptivele moderne cele mai importante sunt „medicamente" în sensul cel mai larg al termenului. Adică ne aflăm în faţa unor mijloace care au efect direct, pe o cale sau alta, asupra organismului omenesc și a căror administrare trebuie să fie monitorizată în mod obligatoriu de specialişti în materie. A fost, de asemenea, o noutate şi faptul că, pentru prima dată în practica medicală, produsele farmaceutice au fost folosite în stil mare nu sub prescripţie medicală, ci din alte motive.

Răul mai mic

Nu a fost prea greu să se câştige pentru acest proiect corpul medical, sugerându-i-se acestuia, și de altfel întregii populaţii, cuvântul de ordine: „mai bine să previi decât să avortezi". Extrem de puţini au observat însă că astfel se

înlocuia diavolul cu Beelzebul. Pentru că, în același timp, a fost propagată – chiar de teologi, îndeosebi! – ideea „răului mai mic”, nici ea nu și-a ratat ținta. A acționat foarte insidios din primele momente și încă mai are efect.

Din cine este format lobby-ul internațional

Avortul a fost propagat aproape concomitent în toate țările occidentale, sistematic și gradat, cu toate mijloacele avute la dispoziție, inclusiv prin minciună și manipulare verbală. În prima fază, au fost intenționat încălcate prevederile legale din domeniu, apoi acestea au fost înlăturate de factorii puterii legislative și astfel a fost distrusă conștiința asupra demnității inviolabile și a dreptului inalienabil la viață ale copilului nenăscut. [...]

Dr. Nathanson descrie și o altă tactică:

„Tactica cea mai importantă și mai eficientă pe care noi, cei din NARAL, am folosit-o între 1968 și 1973 a fost «cartea (de joc) catolică», adică :

1. atacuri și calomnii directe împotriva Bisericii catolice: înapoiată, reacționară, nu merge în pas cu vremea; și

2. falsa reacție a multor funcționari din organismele bisericești și a episcopilor catolici la aceste lovituri neîncetate” (14: Concepte, vol. 5-9/1990, p. 18).

Numai această tactică ar fi îndeajuns pentru a ne demonstra că nu se poate lua în serios sloganul anticoncepționiștilor: „Mai bine să previi decât să avortezi”. După cum se vede, este vorba *de același lobby*, adică cel al *planificatorilor populației* (de exemplu, International Planned Parenthood Federation, Population Council și altele). Dacă s-ar fi avut într-adevăr în vedere anticoncepția preventivă, nu s-ar fi propagat masiv și în paralel avortul, ajungându-se, ca o consecință directă a acestei presiuni asupra legiuitorilor,

la posibilitatea efectuării de avorturi, practic fără pedeapsă legală. Dacă se urmărea promovarea prevenirii sarcinii, avortul ar fi trebuit să fie combătut pe scară largă.

Linia de unire între contraconcepţie şi avort: copilul ca ameninţare

Astăzi o ştim: anticoncepţia şi avortul se află în strânsă legătură. Nu numai în planul mecanismului de acţiune (aşa cum se va vedea în continuare), ci mai ales din punct de vedere ideologic şi psihologic. O anticoncepţie eficientă urmăreşte să prevină: *Ceea ce trebuie să fie împiedicat este tocmai copilul*. Astfel se formează şi se dezvoltă intensiv o concepţie negativă despre copil, se cristalizează rapid *imaginea copilului-duşman*. Dar întrucât în toate acestea este implicată sexualitatea, un instinct dominant al umanităţii, era absolut inevitabil ca sexualitatea să ajungă rapid prioritară faţă de copil. Copilul a devenit tot mai mult fenomenul nedorit ce însoţeşte sexul. Şi atunci când, în ciuda anticoncepţionalelor, acest fenomen asociat se produce, el este respins şi îndepărtat prin avort. Promotorilor contracepţiei le era bine cunoscută realitatea că nici un anticoncepţional nu poate oferi garanţie absolută, ultima soluţie fiind avortul. Astfel încât avortul este necesar ca asigurare a contracepţiei şi, tocmai de aceea, este propagat în mod egal. Din cazul Californiei aflăm că 40% din cele 300.000-500.000 de avorturi dintr-un an sunt legate de rateuri ale contraceptivelor. Deosebit de semnificativă este şi observaţia că tocmai în ţările care au acceptat în stil mare contracepţia, numărul de avorturi nu numai că nu a scăzut, ci, dimpotrivă, a crescut masiv exact în aceeaşi perioadă de timp. Situaţia din statele fostei Iugoslavii ne dovedeşte că pentru mulţi oameni o perfidă schimbare de mentalitate înlocuieşte în cele din urmă contracepţia cu avortul. Iar în ceea

ce îi priveşte pe planificatorii populaţiei, în final şi ei îl recomandă ca mijloc curent de „control al naşterilor”. În acest sens descifrează cei mai mulţi medici infama înşelătorie: „Mai bine să previi decât să avortezi”.

Manipularea limbajului

Dr. med. B. Nathanson (care a condus un an şi jumătate cea mai mare clinică specializată în avorturi din SUA şi care, de la Saul la Paul, a devenit între timp cel mai hotărât adversar al avortului) a creat următoarea expresie: „Verbal engineering precedes always social engineering”. Adică, *manipularea verbală precedă totdeauna manipularea socială; manipularea limbajului – manipulare a societății*.

Politica evoluează în sfera puterii: lupta pentru putere, lupta pentru menţinerea la putere, influenţarea cetăţenilor. Dar puterea este totală numai atunci când își poate aservi și gândirea. Gândirea se transmite prin limbă. De aceea, limba este şi politică! Deja Friedrich Nietzsche formula o previziune: Adevăratul deţinător al puterii va fi în viitor cel ce va putea impune noi reguli în limbaj. „O astfel de răspândire a propriilor reguli verbale are întotdeauna caracterul unui proces de dominare.”

Prof. Dr. Günter Rohrmoser din Stuttgart scrie: „Toate schimbările din societatea noastră sunt rezultatul unor schimbări culturale revoluţionare care le-au premers, şi anume: mai întâi, limba, apoi, prin limbă, conştiinţa şi, în cele din urmă, prin conştiinţă sunt modificate cerinţele oamenilor. Din aceste cerinţe-necesităţi rezultă revoluţia aşteptărilor în ascensiune şi corespunzător acestor noi speranţe se instalează şi se impun şi politic noi valori şi noi norme”.

„Dimensiunea fundamentală a procesului de modificare a societăţii se împlineşte în modificările antropologice, în domeniul formării şi interpretării realităţii sociale.”

Scoaterea din domeniul criminalităţii a uciderii copiilor în trupul mamei lor a devenit posibilă prima dată prin limbaj.

Un exemplu clasic pentru o astfel de manipulare a limbajului este modificarea paragrafului 218 din Codul Penal, pe vremea guvernului social-democrat (SPD) în Germania. Textul de lege în speţă, în vigoare până în 1974, definea fapta în următorii termeni:

„O femeie care îşi ucide fătul («Leibesfrucht” în germană, «rodul trupului», n.tr.) sau permite altei persoane să o facă, va fi pedepsită.”

Obiectul protecţiei legale împotriva acţiunii de ucidere, copilul nenăscut, era numit făt. Spre deosebire de această formulare, norma schimbată de SPD şi valabilă din 1974 ne spune numai că:

„Cel care întrerupe o sarcină va fi pedepsit”.

Obiectul protecţiei legale, copilul nenăscut, nu mai este desemnat; este încriminată numai o intervenţie asupra corpului femeii! O flagrantă manipulare verbală. În baza cunoştinţelor moderne de embriologie umană, prescripţia legală ar fi trebuit să sune cam aşa: „Cel care ucide un copil nenăscut în trupul mamei va fi pedepsit. Noul om începe din momentul fecundării”.

Studiile de cultură şi limbaj realizate de Sapir şi Whorf au arătat că limba de fiecare zi influenţează decisiv, profund şi durabil trăirile subiective, acţiunile şi percepţiile omului.

Regulile şi normele limbii au modificat în profunzime conştiinţa juridică. În paralel cu dispariţia conştiinţei a ceea ce este drept, dispare întotdeauna şi conştiinţa a ceea ce este nedrept, ca faptă sau neglijenţă criminală. Nu trebuie

deci să ne mirăm că a dispărut aproape cu desăvârşire conştiinţa naturii criminale a uciderii copiilor nenăscuţi. S-a dorit oare aceasta? A fost o politică deliberată? Ce amploare a luat pierderea conştiinţei binelui şi a răului ne pot arăta, într-un mod cutremurător, cele relatate de o soră de caritate despre practicile din secţia de ginecologie dintr-o mare clinică din Hamburg, de la mijlocul anilor '80. Cităm din *Schwäbischer Zeitung* – (apare la Leutkirch 1 D – 7970, Postfach 1145, Rudolf – Roth – Str. 18) – articolul „Biserică şi Viaţă” din 05.12.1990:

...Altă dată am participat la o întrerupere de sarcină în luna a şasea. Femeii i se aplicase perfuzia pentru stimularea naşterii, adică procesul de expulzare a fătului fusese provocat artificial, pe cale medicamentoasă. De îndată ce a început travaliul de eliminare am chemat medicul de gardă. Femeia se afla întinsă pe pat. I-am pus plosca dedesubt şi copilul a căzut în ea. Scâncea... Necrezându-şi urechilor, femeia a întrebat: «Trăieşte cumva? Strigă?» Medicul a tăiat cordonul ombilical şi a pus capacul pe vas. Am dus oala în spălătorul secţiei, unde, conform regulamentului interior, trebuia lăsată circa două ore, interval după care copilul era sigur mort. De acolo ajungea la lada de gunoi a clinicii.... Din câte ştiu eu, situaţia din secţie nu s-a schimbat de atunci încoace.

În cazul de mai sus nu este vorba de un avort în sensul paragrafului 218 din Codul Penal german, ci de omor cu premeditare, în sensul paragrafului 211. Dar şi aici se aplică formula lingvistică trecută cu vederea: omorul premeditat al unui copil în vârstă de 6 luni – născut viu ! – este descris drept „întrerupere de sarcină în luna a şasea”... S-a folosit aceeaşi tactică – „manipularea limbajului-manipularea societăţii” – pentru a impune nepedepsirea, de facto, a pornografiei. Sloganuri ca, „Mai bine să previi decât să avortezi”,

sau: „A te păzi este un rău mai mic”, ca şi multe altele, sunt toate manipulări ale limbii făcute cu scopuri precise.

Ce efect au aceste idei? În prima fază ele provoacă o relativizare a structurilor etice transmise de-a lungul timpului şi perfect verificate. „Răul mai mic” trece cu totul cu vederea faptul că „nu este îngăduit să facem nimic negativ pentru a obţine ceva pozitiv”.

Medicina fără valori – medicina fără etică

Cu această relativizare a ideilor morale s-a urmărit în stil mare o etică „eliberată” de valori. Este inadmisibil să-i impui cuiva propriile tale concepţii valorice, chiar dacă ele sunt juste. Aşa a apărut medicina avalorică, medicina fără etică. [...] Această poziţie trimite la o altă urmare de proporţii a „eticii moderne” – permisivitatea în medicină. Pacientul poate dori orice – medicul este doar executantul neutru, neconstrâns de consideraţii moral-valorice.

Provocarea panicii prin teoria suprapopulării

Un alt factor creator de motivaţii, care a ajutat atât emoţional, cât şi ideologic la pătrunderea şi instalarea contraconcepţiei moderne, a fost ideea stăvilirii „suprapopulării”, şi ea tot o minciună crasă.

1.1.2. Mijloace contraceptive artificiale

Deosebim cinci mari grupe de astfel de mijloace:

1. Spirala sau STERILETUL (IUD =Intra-Uterin-Device)

Spirala este, în primul rând, un mijloc abortiv timpuriu. Prin producerea intenţionată a unei *congestii de iritaţie* în ţesutul conjunctiv uterin, implantarea embrionului este împiedicată şi acesta moare. Rolul spermicid al cuprului înglobat în materialul spiralei moderne nu schimbă

hotărâtor acest mecanism de funcţionare. Tot atât de puţin convingătoare este şi descrierea mai recentă a spiralei, care pretinde că IUD pur şi simplu ar împiedica realizarea fecundării.

Efecte secundare

Cele mai importante sunt, aici, infecţiile, mai ales în zona trompelor uterine, ceea ce conduce adesea la închiderea lor şi deci la sterilitate. Din cauza acestor infecţii apare un mare pericol de sarcină extrauterină (de 10 ori mai frecventă decât la femeile fără spirală) şi sarcină ovariană (de 4 ori mai frecventă). Prin urmare, implantarea unui IUD la o nulipară este, din punctul de vedere al ginecologiei academice, un procedeu greşit profesional.

Un alt efect îl constituie perforaţiile uterului, însoţite de pericolul rănirii peretelui intestinului, de exemplu.

Sângerările şi durerile sunt alte posibile efecte secundare.

În SUA, din cauza acestor factori de risc, se află în curs circa 2500 de procese de responsabilitate personală, implicând pretenţii la daune de ordinul a miliarde de dolari. Din această cauză, din anul 1987, IUD a fost retras de pe piaţă în SUA. Industria farmaceutică a avut această iniţiativă chiar înainte de a se fi pronunţat interdicţia FDA (Food and Drug Administration). Această abilă mişcare de şah a avut drept scop asigurarea posibilităţii de a produce în continuare spirale pentru export în alte ţări. Verdictul FDA ar fi provocat mari dificultăţi pentru continuarea exportării produsului.

2. Prezervativul

A fost mult timp criticat şi respins. I s-a atribuit un foarte ridicat coeficient de eşecuri în evitarea sarcinii. Abia odată cu masiva răspândire a Sindromului Imuno-deficienţei Umane Dobândite (SIDA) a reintrat brusc în uz, propagat

de stat cu fonduri luate din veniturile din impozite, deşi ar trebui să se recunoască un coeficient foarte ridicat de eşecuri şi în evitarea propagării SIDA.

Astfel, medicul ginecolog Prinz, din München, a stabilit, prin calcule statistice, că 100 bărbaţi infectaţi cu SIDA infectează anual 35 de femei, dacă aceştia utilizează în exclusivitate prezervativul. Îl putem asemăna cu ruleta rusească. Este deci clară iresponsabilitatea celor care susţin prezervativul ca o protecţie împotriva SIDA: se trece alături de miezul problemei şi trebuie să o numim o adevărată înşelătorie periculoasă.

3. Spermicide sub formă de supozitoare, săruri, alifii, spray-uri, tampoane

Acestea sunt substanţe chimice destinate uciderii spermatozoizilor. Incertitudinea împiedicării fecundării prin acest procedeu nu este nevoie să mai fie scoasă în evidenţă. Toate sărurile, alifiile, spray-urile, tampoanele, supozitoarele anticoncepţionale conţinând monoxidol-9 nu produc doar reducerea mobilităţii spermatozoizilor şi a funcţiei lor acroseminale, ci au ca efect și o „decondensare a nucleului lor celular”. Se pot produce leziuni moleculare în spermatozoizi și modificări ale structurii ADN. În cazul unei fecundări, acestea conduc la malformaţii ale zigotului. Până în prezent nu s-au semnalat totuşi naşteri cu malformaţii, pentru că, oricum, embrionii astfel apăruţi se elimină, de regulă, prin avort timpuriu. Aşadar, şi în acest caz ne aflăm în faţa unui efect abortiv, care nu fusese identificat ca atare până în prezent.

4. Sterilizarea bărbatului şi a femeii

Este cunoscută de mult timp. Se realizează pe cale chirurgicală, deseori fără o indicaţie medicală, şi constituie un mijloc radical de evitare a sarcinii.

Există două tehnici operaţionale: *laparotomia*, deschiderea cavităţii abdominale, şi *laparoscopia*, intervenţie realizată prin examinarea vizuală a cavităţii abdominale.

Efecte secundare

Intervenţia nu este lipsită de riscuri şi aceasta mai ales în cazul femeilor, la care este necesară anestezia totală şi deschiderea abdomenului, indiferent de metoda adoptată pentru sterilizare.

Pericole deosebite prezintă sterilizarea tubelor prin laparoscopie; dubla introducere a acestora în abdomen, fără control vizual, orbeşte, poate produce, de exemplu, răniri ale vezicii urinare, intestinelor şi pe traiectul vaselor sangvine etc.

Urmări pe termen lung ale sterilizării:

Sarcini extrauterine (acestea survin în urma unor eşecuri în sterilizare), *tulburări ale ciclului menstrual*, *tulburări psihice.*

Alături de argumentele împotriva sterilizării în timpul lehuziei, rata mult prea ridicată a complicaţiilor după sterilizarea tubară constituie un argument împotriva opţiunii pentru această intervenţie. Pe lângă toate acestea, creşterea de două-trei ori în numai zece ani a repercusiunilor psihice ale intervenţiei arată că nu ne este permis să neglijăm nici acest aspect al problemei.

5. Efectul depresiv asupra ovulaţiei şi cel de avort timpuriu exercitat de pilula anti-baby

5.1. Efectul de inhibare a eliberării ovulului

Intenţia iniţială a inventatorilor pilulei era inhibarea ovulaţiei prin imitarea procesului ciclic cu componente de estrogen şi progesteron în doză ridicată. Tipurile de pilulă produse la început corespundeau acestui model, într-o

mai mare măsură, prin conţinutul enorm de estrogen şi progesteron. Din cauza ratei înalte de efecte secundare obiective şi subiective, fapt de curând constatat, procentul de hormoni a fost micşorat continuu. Scăderea numărului de hormoni a condus la o creştere a numărului de ovulaţii care nu au putut fi împiedicate.

5.2. Efectul de ucidere a ovulului fecundat prin împiedicarea implantării

Împiedicarea implantării se bazează pe modificările secretorii ale endometrului şi pe schimbările regresive ale acestuia, în sensul secreţiei insuficiente, transformări provocate de IO (IO=inhibitori de ovulaţie).

5.3. Modificarea mucoasei cervicale

Este cunoscut faptul că în ciclul natural progesteronul îngroaşă mucoasa cervicală şi creează astfel o anumită barieră pentru ascensiunea spermatozoizilor. Această stare face parte şi din efectele IO, dar creşterea vâscozităţii nu este deplină, situaţie dovedită de sarcinile care apar la pacientele care-şi administrează pilula, cazurile fiind în continuă creştere numerică în ultimii ani, datorită preparatelor cu doze tot mai mici.

5.4. Un alt efect ucigător al pilulei cu hormoni artificiali: factorul tubar sau transportul încetinit al ovulului fecundat în trompele uterine

5.5. Factorii exogeni (externi) care influenţează „efectul de împiedicare a sarcinii" al pilulei

Perseverenţa pacientei – după cum arată diverse studii, nu se poate conta prea mult pe seriozitatea administrării. S-a constatat uitarea administrării pilulei în 2-7% din cazuri.

Interacţiunile: alcool, cofeină, nicotină, medicamente

Până acum a fost prea puţin cunoscut şi s-a dat prea puţină atenţie rolului important jucat de cantităţile mari de alcool, cofeină sau nicotină. Mai ales cofeina şi nicotina au o influenţă care nu poate fi neglijată.

Formulă enzimatică atipică – observaţiile lui Grünental: „Afară de aceasta, sunt cazuri de paciente la care, probabil din cauza unei constituţii enzimatice personale diferite de medie, pilula nu este pe deplin eficientă”.

Tulburări în tranzitul intestinal – este de mult cunoscut că diareea şi voma reduc efectul pilulelor în mod remarcabil.

Alimentaţia naturală acidă din Asia – în Asia predomină o alimentaţie naturală acidă, care neutralizează efectul alcalin al pilulei. În consecinţă, sunt numeroase eşecuri, dacă nu chiar ineficacitate totală. Toţi aceşti factori completează tabloul indiciilor care dovedesc efectul de avort timpuriu al pilulei.

1.1.3. Efecte secundare ale pilulei anti-baby

De la începutul anilor '60, de când au fost scoşi pe piaţă „inhibitorii de ovulaţie”, s-au adunat mii de publicaţii despre efectele secundare ale pilulei. Până de curând opinia publică cunoştea foarte puţin, dar în ultimul timp pătrund tot mai multe ştiri şi în mediile de informare pentru publicul larg. Până în 1970 apăruseră deja 600 de lucrări ştiinţifice despre efectele colaterale, însă studenţii de la medicină nu auzeau aproape nimic despre ele. Dar şi în prezent, studenţii medicinişti nu află mai nimic despre aceste efecte secundare.

Prezentare sintetică a efectelor secundare ce însoţesc inhibitorii de ovulaţie:

1. **Efecte secundare cardiovasculare şi cerebrovasculare** (infarct cardiac, îmbolnăviri ale sistemului circulator, hemoragii cerebrale, tromboembolii).
2. **Favorizarea de infecţii –** Sterilitate; Urmări pentru starea de sarcină şi pentru urmaşi; *Legătură fără echivoc între sarcina extrauterină pe trompele uterine şi infecţia chlamydică; Rată crescută de naşteri premature.*
3. **Riscul de cancer –** Cervix (colul uterin); Corpus (ţesutul mucoasei uterine); ovarian; mamar; piele; ficat.
4. **Tumori benigne –** Cervix; ovar; mamar; ficat.
5. **Modificări stomacale şi intestinale,** formarea de pietre la vezica biliară este favorizată
6. **Tulburări oculare**
   - Neuritis nervi optici (inflamaţia nervilor optici)
   - Tromboză retiniană (picături de sânge în ţesutul ocular).
7. **Malformaţii (ale embrionului)**
   - tulburări cromozomiale (triploidie şi monosomie X), în 48% cazuri;
   - polipolidie (multiplicarea seriei cromozomiale peste numărul normal), în 30% din cazuri.
8. **Tulburări psihice**

   Despre efectele pilulei, Peterson (1978) se pronunţă astfel: „Înspăimântătoarea înrăutăţire a afectivităţii (stare sufletească şi impulsivitate) şi a relaţiilor interumane la grupa celor ce folosesc pilula este produsă, fără îndoială, într-o bună măsură de psihosindromul endocrin (M. Bleuer) provocat de acţiunea hormonilor; dar şi motivaţia anticoncepţională ambivalentă, neclară, a multor femei, le dezechilibrează foarte mult”. Pornind de la propria lor experienţă, femeile spun următoarele: stare de spirit depresivă, mergând până la depresia propriu-zisă.

9. **Tulburări ale sexualităţii** – scădere a libidoului până la totala lui dispariţie, ceea ce, pe de o parte, este un efect al tratamentului cu hormoni, iar pe de alta, rezultatul separării sexualităţii de procreaţie, reuşită aproape perfect, prin pilulă.

Se poate deci spune:

- Niciodată până acum nu s-a mai administrat un produs farmaceutic atât de puternic, cu atât de multe efecte necunoscute unor oameni sănătoşi, fără ca să existe necesitate din punct de vedere patologic (medical).
- Niciodată până acum nu s-a mai permis prezenţa în comerţ a unui produs farmaceutic cu atât de multe şi grave efecte secundare cunoscute ca inhibitorii de ovulaţie.
- Niciodată până acum un produs farmaceutic nu a mai adus atâţia bani industriei chimice. În SUA, pilula este desemnată drept „the biggest moneymaker of pharmaceutics”.

1.1.4. Bilanţul contracepţiei şi urmările ei

Ce datorăm contracepţiei din ultimii 30 de ani?

1. Contracepţia modernă a făcut posibil un libertinaj al sexualităţii fără frâne, în sensul rupturii dintre sexualitate şi procreare. Sexualitatea a devenit bunul de consum numărul 1 şi a găsit locul în afara comunităţii maritale în urma unei eliberări juridice a pornografiei, impusă şi intenţionată politic. Consecinţa directă a fost că vârsta primelor contacte sexuale la tineri a coborât drastic.

2. Avortul nu a putut fi îndiguit prin contracepţie, frecvenţa lui a crescut tocmai în ţările cu mai mare acceptare a anticoncepţionalelor. A devenit şi este necesar ca mijloc

de anulare a cazurilor de eşec în folosirea anticoncepţionalelor. Astfel încât deviza: „Mai bine să previi decât să avortezi”, devine tot mai evident o minciună.

3. Distrugerea fundamentelor morale ale lumii occidentale, mai ales ale ţărilor creştine, din cauza revoluţiei sexuale şi instituţionalizării avortului, mijlocul de planificare familială cel mai des folosit în acest timp (conform OMS, circa 50 de milioane de avorturi pe an). Prin toate acestea s-a realizat mai ales nimicirea moralei tinerilor.

4. Creşterea bolilor transmise pe cale sexuală (STD – Sexual Transmitted Diseases) prin libertinajul sexual, mai ales a anexitelor. Urmarea acestei situaţii este numărul sporit de sarcini tubare şi de sterilităţi de origine tubară.

Astfel s-a creat terenul pentru medicina de reproducere artificială de tip IVF/ET şi, prin aceasta, ruptura între procreare şi sexualitate.

Extinderea SIDA, ca cea mai pernicioasă formă de boală cu transmitere sexuală. Este posibil ca inhibitorii de ovulaţie ca atare să fi contribuit direct la extinderea SIDA: favorizarea mutaţiilor virotice maligne, facilitarea producerii de infecţii şi favorizarea izbucnirii bolii datorată slăbirii apărării imunitare consecutive tratamentului cu steroizi.

5. Alte efecte secundare devastatoare din punct de vedere medical, printre altele şi datorită IO (inhibitori) şi IUD (spirala).

6. Masive implozii demografice în ţările industriale, care au devenit populaţii muribunde. Ca urmare, masive imigraţii de oameni din Lumea a treia pentru a se putea garanta standardul de viaţă al naţiunilor industrializate. Odată cu aceasta, pericolul de decădere şi marginalizare mai ales a culturii creştine.

7. Niciun fel de limitare a creşterii demografice în lumea a treia, pentru că acolo nu pot penetra nici inhibitorii de ovulaţie, nici spirala, nici sterilizarea.

8. Întrucât contracepţia modernă, din cauza efectelor secundare şi cotei de eşecuri, nu oferă satisfacţie, se caută metode de planificare familială noi şi mai bune („perfecte"). Acestea permit avortul pe cale medicamentoasă şi în faze înaintate ale sarcinii şi pot înlocui în mare măsură avortul chirurgical, în multe privinţe o intervenţie incomodă sau împovărătoare.

În continuare, vaccinarea anti-baby (Anti-HCG-inocular), care va apărea curând în calitate de adaos suplimentar, este tot un mijloc de avort timpuriu. Cu aceasta, uciderea perfecţionată a copiilor nenăscuţi îşi continuă drumul „tot mai triumfal" în societatea noastră, cu urmare directă a unui veritabil holocaust al nenăscuţilor. Se poate spune că marea tragedie a sfârşitului de veac este sărăcirea în vieţi omeneşti, care ar fi trebuit să-şi facă mai târziu datoria şi au fost împiedicate de la aceasta.

În ciuda acestor catastrofale realităţi, care este imposibil să fi rămas ascunse (sau necunoscute) anumitor cercuri conducătoare, această evoluţie nu este stăvilită. Dimpotrivă, ea îşi continuă cu precizie şi cu o acceleraţie de necrezut cursa spre abis...

Personal, am convingerea că, din faptele prezentate, orice om raţional va trage concluzia că învăţătura Bisericii nu trebuie privită sau simţită ca o povară sau acuză, sau chiar ca o şicană pentru oameni, ci ca servind binele lor. Ea îndreptăţeşte la o adâncă încredere în călăuzirea de către Biserică.

Acesta este un apel insistent, să ne străduim cu seriozitate şi perseverenţă să reinstaurăm ordinea legislativă morală precedentă, pierdută în prezent. Trebuie ca omul modern, şi mai ales tânărul, să fie adus în situaţia de a fi din nou conştient de sensul creator şi misiunea sexualităţii. Trebuie să învăţăm să sesizăm iarăşi, în toată profunzimea sa, semnificaţia cuvântului: „făcut după chipul

Său”. Singura cale pe care i se face omului dreptate, în adevăratul înţeles, şi se poate interveni într-un mod demn la nivelul său este, după experienţa mea, reglarea naturală a sarcinii.

(http://www.credo.ro/provita/downloads/
Mijloace anticonceptionale.zip)

1.2. Steriletul – factor criminal

Dr. med. Antun Lisec

Steriletul (spirala sau firul uterin) acţionează ca un factor abortiv (ucigaş), deoarece, după testele folosite pentru stabilirea sarcinii timpurii (beta HCG), în ciuda folosirii spiralei, fecundaţia se petrece de câteva ori pe an. Însă steriletul împiedică nidarea fătului, şi, astfel, fătul moare, de cele mai multe ori, după una sau două săptămâni.

Fecundaţia are loc cu aproximativ două săptămâni înaintea menstruaţiei aşteptate. Steriletul ucide pruncul cel mai adesea exact înainte de menstruaţia aşteptată. În această situaţie, menstruaţia totuşi apare, astfel încât femeia, care fusese însărcinată, poate crede că, de fapt, n-a fost. Şi este la fel de grav faptul că a ucis un prunc atât de mic, ca şi dacă l-ar fi ucis ceva mai târziu.

Uneori se întâmplă că, luptând pentru viaţă, fătul se nidează totuşi în uter, astfel că nu mai are loc menstruaţia. În acest caz, steriletul încearcă să elimine fătul, chiar după nidare. Trebuie să accentuăm faptul că, nici în acest caz, nu este permis avortul. Să luăm aminte, avortul nu este niciodată permis! El este crimă!

Steriletul este un corp străin, şi de aceea intervine o reacţie a ţesuturilor. Din cauza prezenţei spiralei apar infecţii care se pot extinde în trompă şi chiar în interiorul

abdomenului. În trompă pot apărea aderențe, care cauzează obstrucție și, deseori, infertilitate sau sarcini atopice.

Infecțiile din abdomen pot degenera în peritonite purulente și, în aceste cazuri, poate avea loc foarte ușor infectarea sângelui (septicemie), femeia putând să moară în chinuri îngrozitoare. Spirala poate cauza dureri, sângerări grave, anemie. În cazul anemiei, femeile devin palide, nervoase, își pierd puterea de concentrare, obosesc repede și chiar ajung la amețeli și leșin.

Definiția spiralei ar putea fi următoarea: un șarpe, pe care femeia îl poartă sub inimă; acest șarpe se hrănește cu copii, îmbolnăvind femeia sănătoasă!

Uneori se întâmplă că steriletul perforează uterul. În Statele Unite, unele dintre firmele care produc sterilete au dat faliment deoarece au trebuit să plătească despăgubiri femeilor care au suferit efecte secundare ca cele menționate. Au mai rămas însă câteva firme care exportă spirala în alte țări.

1.3. Pilulele – factor criminal

Pilulele anti-baby conțin hormoni sintetici, care îmbolnăvesc femeia sănătoasă. Din cauza pilulelor, femeile sunt expuse la cancer de piele, la cancer mamar și la cancer uterin, la pericolul de hemoragie cerebrală și infarct; sunt mult mai expuse infecțiilor, deoarece hormonii din pilulă se aseamănă cu așa-numitul corticosteroid (ceea ce înseamnă că ei suprimă sistemul imunitar).

Pilulele afectează nervii optici și ficatul și cauzează perturbări în coagularea sângelui. Femeile care folosesc pilula sunt expuse flebitelor și pericolului formării de trombi, care, conduși prin sistemul circulator, pot cauza embolii în plămâni, în creier etc.

Iată cele patru moduri în care acţionează pilulele:

1. Împiedică ovulaţia şi eliberarea ovulului, cu toate că de multe ori, ovulaţia se produce, în ciuda pilulelor de orice fel.

La primele pilule, la sfârşitul anilor '60, ovulaţia avea loc la 2-10% din cicluri. Aceasta înseamnă că ovulaţia şi eliberarea ovulului aveau loc în perioada în care se luau două până la zece cutii de pilule din fiecare o sută de cutii folosite.

Pilulele actuale conţin o cantitate mai mică de hormoni decât pilulele anterioare şi, în consecinţă, ovulaţia are loc mai des.

2. Pilulele dăunează secreţiei colului uterin, iar, ca urmare, aceasta îngreuiază penetrarea spermatozoizilor. Este însă sigur că, chiar dacă secreţia este deteriorată, spermatozoizii pot pătrunde spre ou. Aceasta înseamnă că, orice tip de pilule s-ar fi folosit, fertilizarea oului poate, totuşi, avea loc. În aceste cazuri apar următoarele două efecte ucigătoare ale pilulelor:

3. Pilulele deteriorează mucoasa uterină, care se subţiază, şi nu mai are destule glande şi hrană (glycogen) pentru copil. Acesta moare de foame, în timp ce mama sa râde, se plimbă, vorbeşte sau mănâncă.

4. Aşa-numitul „factor tubar”: Pilulele împiedică dinamica trompei, astfel încât fetiţa sau băieţelul conceput adeseori nu poate ajunge la timp în uter. Din această cauză, copilul poate să moară.

Având în vedere faptul că fecundaţia are loc aproximativ cu două săptămâni înainte de lipsa menstruaţiei şi că pilulele omoară copilul chiar în aceste două săptămâni, menstruaţia, totuşi, va avea loc şi femeia nici nu va observa că a fost însărcinată. Este însă indiferent la ce vârstă se ia viaţa copilului, la concepere sau mai târziu, fiindcă ambele înseamnă acelaşi mare păcat.

În timp ce pilulele, steriletul şi celelalte mijloace abortive au devenit arme de luptă împotriva credinţei, a vieţii, a familiei, a sănătăţii, a moralei, împotriva unor întregi naţiuni, industria chimică şi farmaceutică încasează sume uriaşe de bani.

Trebuie să subliniem faptul că pilulele nu reprezintă o soluţie nici pentru femeile cu cicluri lunare haotice. Iregularitatea ciclului, de cele mai multe ori, nu este o boală. Menstruaţia poate să întârzie din cauza întârzierii ovulaţiei în luna respectivă, ca urmare a unor situaţii stresante. Pilulele nu vindecă ciclurile haotice, nu îmbunătăţesc situaţia. Hemoragia care apare atunci când încetează luarea pilulelor nu este o menstruaţie adevărată. După luarea pilulelor, situaţia este aceeaşi, numai că pilulele au multe consecinţe negative, menţionate sau nemenţionate. În cazul în care o femeie este cu adevărat bolnavă, de exemplu dacă are o tumoare a glandei pituitare (hipofiza), pilula nu face altceva decât să amâne diagnosticarea corectă, şi deci, şi tratamentul.

Argumentele amintite mai sus arată, aşadar, că există diferite mijloace fals numite „anticoncepţionale". Chiar dacă sunt folosite, fecundarea are loc, iar aceste mijloace omoară pruncii în primele zile ale vieţii lor. Aceste mijloace ucid aproximativ acelaşi număr de copii ca şi avorturile aşa-numite „chirurgicale". Nu de mult s-a dovedit chiar că spermicidele care conţin „nonoxynol 9" (cele mai multe conţin această substanţă) pot cauza moartea pruncului, atunci când fecundarea are loc în ciuda folosirii lor.

Când se folosesc Depo-Provera, implanturi, diferite mijloace de după relaţiile sexuale etc., fecundarea are, de asemenea loc şi aceste mijloace, în mod automat, ucid pruncii.

Care este soluţia?

Soluţia este să iubim copiii, să fim generoşi faţă de ei, iar nu să ne fie frică de ei. Pentru copii merită să facem sa-

crificii. Trebuie să păstrăm castitatea înainte de căsătorie şi fidelitatea în căsnicie, să respectăm faptul că sexualitatea umană nu poate fi folosită în afara căsătoriei binecuvântate de Dumnezeu şi care este indisolubilă.

În cazurile serios justificate, pentru evitarea concepţiei, singurul mijloc permis este abstinenţa totală.

Nu folosiţi în niciun fel avortul, contracepţia sau sterilizarea. Nu permiteţi şi nu practicaţi metode artificiale de fecundare, în care zămislirea are loc în afara actului specific de iubire conjugală a părinţilor. Nu participaţi şi nu permiteţi procedurile de diagnostic prenatal cu intenţia de a detecta şi de a ucide un copil bolnav. Ceea ce nu este îngăduit să-i faci unui copil bolnav născut, nu este îngăduit să-i faci nici bolnavului încă nenăscut! Nu există nicio deosebire între omul născut şi cel nenăscut. Singura deosebire constă doar în locul în care acesta se află. Omul este om oriunde s-ar afla. Omul este o fiinţă vie, este fetiţă sau băiat, chiar din momentul conceperii sale!

Vă rugăm să transmiteţi şi altora informaţiile pe care le-aţi aflat aici, motivându-le cu respectul pentru viaţa umană şi pentru valorile morale, spre a evita, astfel, participarea la uciderea oamenilor din momentul zămislirii lor şi pe mai departe, fără excepţie, spre a evita participarea la păcat.

O nouă problemă: SIDA

Dacă lumea este decimată acum de avorturi, anticoncepţionale şi sterilizări, ea este, de asemenea, decimată de SIDA, care se poate transmite chiar şi prin sărut, deoarece saliva conţine nenumărate limfocite şi virusuri.

În ce priveşte SIDA, nu se cunoaşte doza infecţioasă (numărul exact de viruşi suficient pentru infectare), ceea ce înseamnă, implicit, că trebuie să evităm primirea în trupul nostru chiar a celor mai mici cantităţi de viruşi.

S-a stabilit posibilitatea infectării cu SIDA şi prin folosirea mijloacelor imorale, anume a prezervativului. Prezervativul are microfisuri de 5-50 microni, iar virusul SIDA este mult mai mic, având 0,1 microni.

Mulţi dintre cei infectaţi cu HIV nu sunt conştienţi de acest lucru, deoarece perioada medie de incubaţie a virusului este de zece ani!

Nu uitaţi că virusul care cauzează SIDA rămâne viu la temperatura camerei, în afara trupului, mai mult de două săptămâni!

Soluţia este să respectăm cele zece porunci date de Dumnezeu, iar înainte de căsătorie să facem testele necesare HIV. Numai oamenii buni, numai familiile bune şi numai popoarele care au un număr destul de mare de oameni morali vor supravieţui.

Trebuie să ne rugăm zilnic lui Dumnezeu, cerându-I să ne arate ce mai putem face pentru a proteja vieţile umane şi valorile morale atât de grav periclitate!

(Text de Dr. med. Antun Lisec. Prelucrare în limba română de Pr. prof. Vasile Mihoc, Facultatea de Teologie Ortodoxă, Sibiu)

II. CONCEPŢII DESPRE AVORT

2.1. Perspectiva creştină asupra avortului

Avortul este un fenomen care concentrează atenţia întregii societăţi. Atenuarea lui depinde de participarea tuturor actorilor sociali şi nu de implicarea unor factori. Deşi este înregistrat ca o realitate incontestabilă, care, prin consecinţele sale, ameninţă viaţa tuturor, la nivelele decizionale, mai ales de administraţie şi clasă politică, se manifestă o anumită ignoranţă în gestionarea sa.

2.1.1. Avorturile sunt un păcat înfricoşător

Cuviosul Paisie Aghioritul

„Câte mii de embrioni mor în fiecare zi! Avortul este un păcat înfricoșător. Este o ucidere, și încă una mare, căci copiii mor nebotezaţi. Părinţii trebuie să înțeleagă că viaţa începe în clipa zămislirii.

Într-o noapte, Dumnezeu a îngăduit să văd o înfricoșătoare vedenie, căci mi-a arătat care este soarta acelor copii. Era în noaptea spre Marţea Luminată. Aprinsesem două lumânări în două tinichele, așa cum obişnuiesc să fac chiar şi atunci când dorm, pentru cei ce suferă sufleteşte şi trupeşte, vii şi morţi. La ora douăsprezece, în miezul nopţii, în timp ce rosteam rugăciunea lui Iisus, văd un ogor mare, înconjurat cu un gard de zid, semănat cu grâu, care abia începuse să crească. Eu stăteam în afara ogorului şi aprindeam lumânări pentru cei morţi, pe care le lipeam de

zidul împrejmuitor. În partea stângă era un teren viran, plin de stânci şi văgăuni, care se mişcau mereu din pricina unui vuiet puternic, alcătuit din mii de ţipete sfâşietoare, care-ţi rupeau inima. Chiar şi cel mai împietrit om s-ar fi umilit, dacă le-ar fi auzit. În timp ce sufeream din pricina acelor ţipete sfâşietoare şi mă întrebam de unde provin şi ce înseamnă toate acestea pe care le vedeam, am auzit o voce spunându-mi: «Ogorul cu grâu, care încă nu a dat în spic, este cimitirul cu sufletele morţilor care vor învia. Iar în locul care se cutremură de ţipetele sfâşietoare, se află sufletele copiilor care au fost omorâţi prin avorturi». După această vedenie mi-a fost cu neputinţă să-mi revin multă vreme, din pricina marii dureri pe care am simţit-o pentru sufletele acelor copii. Nu am putut nici măcar să mă odihnesc după aceea, cu toate că eram istovit de oboseală.

– Părinte, se poate face ceva pentru a se abroga legea cu privire la avorturi?

– Se poate, dar trebuie să se mişte puţin guvernul, Biserica etc., astfel încât lumea să fie informată despre consecinţele ce le va avea subnatalitatea. Preoţii să explice lumii că legea pentru avorturi este împotriva poruncilor evanghelice. La fel şi medicii, să vorbească despre pericolele prin care trece femeia care face avort. Vezi, europenii au avut nobleţea şi au lăsat-o moştenire copiilor lor. Noi am avut frica de Dumnezeu, dar am pierdut-o şi nu am lăsat-o moştenire generaţiei următoare, de aceea acum legiferăm avorturile, căsătoria civilă etc.

Atunci când un om încalcă o poruncă a Evangheliei, responsabil este numai el. Dar când un lucru care se opune poruncilor evanghelice se face din partea statului, atunci vine urgia lui Dumnezeu peste tot neamul, ca să se îndrepte."

(Cuviosul Paisie Aghioritul (1924-1994), *Viaţa de familie*,
Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2005, pp. 79-82)

*

„Naşterea de copii mulţi este mai mult o chestiune de jertfă şi mai puţin de mijloace materiale.”

„Cei căsătoriţi nu trebuie să evite numai nezămislirea, ci şi programarea copiilor. Să se lase cu încredere în mâinile lui Dumnezeu și să considere venirea fiecărui copil un mare dar dumnezeiesc.”

(Părintele Epifanie I. Teodoropulos, *Crâmpeie de viaţă,* Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 2000, p. 155,157)

*

„Ar trebui mai bine să nu se însoare cel care nu doreşte să facă copii, decât să ajungă ucigaş de copii din pricina neînfrânării poftei.”

(Sf. Clement Alexandrinul)

2.1.2. Despre familie şi copiii lepădaţi

Părintele Arsenie Boca

Astăzi Irod s-a multiplicat; aproape că nu mai există familie în care Irod nu-şi ucide copiii. Doar puţini copii fugari mai scapă în viaţă.

Unde eşti, Maica Domnului, să scapi pe maica omului de pofta ucigaşă a lui Irod?

Altă durere pe care o aveţi voi, mamelor, taţilor, sunt copiii lepădaţi. Acesta este un păcat strigător la cer. Este uciderea la mijloc şi nu este cu nimic mai uşoară.

Ascultaţi toţi cu luare aminte: sângele lor cere răzbunare. De asemenea, nu veţi avea mulţumire nici cu ceilalţi, ci numai plâns şi jale. Răzbunarea sângelui vărsat se face fără milă, ori ţi-i ia Dumnezeu şi pe ceilalţi copii, ori vor cere însuşi capul mamei.

Ştiţi bine că aceasta se întâmplă la multe mame (ucigaşe) atunci pe loc. Iar aceasta aşa se tocmeşte, că atâta

supărare vei avea în casă, că îţi pierzi cumpătul şi uiţi de marea milă a lui Dumnezeu, ce o are cu toţi păcătoşii, şi se apropie diavolul de tine şi îţi bagă în cap gândul să-ţi iei lumea în cap și să-ţi faci capătul. Acesta este glasul împotriva tuturor celor care fac aşa. Mare ispitire păţesc mamele care fac aşa, care au ucis copii. Iar dacă vrei să scapi tu şi ceilalţi copii pe care i-ai făcut, trebuie să pui în loc tot atâţia copii, ai altor femei sărace, și să-i botezi, iar dacă nu, ia-i şi botezaţi gata şi să îngrijeşti de dânşii ca de copiii tăi, cu îmbrăcăminte, cu încălţăminte, făină, bani de şcoală, până ce sunt în stare să-şi câştige pâinea, şi ce scoţi din copiii tăi, aceea să iasă şi din aceia. Iar toate necazurile pe care le vei avea în vremea aceasta, fie pentru ei, fie de la ei, să le rabzi pe toate, nădăjduind în mila lui Dumnezeu, că îţi va ierta păcatul, căci prin răbdare ispăşeşti păcatul. Iar milostenia cu osteneală biruie înaintea judecăţii.

Acesta este un cuvânt de mângâiere pentru voi, dar faceţi întocmai, căci faţă de Dumnezeu nu te poţi plăti cu minciuni. Şi-ţi va spune diavolul că ai dat destul, numai aşa, ca să te bage dator, ca să-i fii şi lui datornic şi să nu-ţi plăteşti faţă de Dumnezeu datoria. Şi să înveţi pe cele tinere să nu facă şi ele aşa cum ai făcut tu, pentru că tu ştii cu câtă înfrigurare pătimeşti în sufletul tău.

Vrei copii puţini, nu lăsa pe bărbatul tău să se atingă de tine. Însă, ca să puteţi face lucrul acesta, trebuie să vă înfrânaţi cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acestuia de pe noi nu-i pasă dacă ne bagă în focul iadului. De aceea, ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.

Te sfătuieşte bărbatul ca să ucizi copiii? Sfatul este al unui ucigaş, nu-l asculta, ci mai bine rabdă să fii alungată de la casa lui, şi Dumnezeu va vedea osteneala ta şi nu te va părăsi, ci te va milui, de vei fi vrednică.

În toate acestea de până aici se încurcă oamenii care nu postesc, căci aceştia sunt izbiţi de toate relele care de la stomac încep, iar eu vă spun că şi de la brâu în jos.

Prin urmare, să vă pocăiţi şi să nu mai păcătuiţi. Să alergaţi la spovedanie curată şi la Sfânta Împărtășanie, căci altfel nu vine ocrotirea lui Dumnezeu asupra voastră şi asupra avutului vostru. Nu uitaţi, însă, căci postul este poarta, iar patrafirul este uşa. Iar cu acestea vine ocrotirea vie a lui Dumnezeu, fără de care nu putem face nimic.

„Mărturisi-voi asupra mea Domnului fărădelegea mea, şi îndată Tu ai ridicat pedeapsa păcatului meu" (Psalmul 31, 6). Asupra noastră atârnă pedeapsa păcatului şi urmează să-l ispăşim şi să-l scoatem din obicei. „De aceea, toată sluga să se roage la vreme, chiar potop de ar veni să nu-l poată potopi." Vedeţi cum trebuie să vă fie așezământul minţii, inimii și trupului vostru curăţite? Căci Dumnezeu nu păzeşte trupul spurcat, inima şi mintea cu vicleşug, iar dacă ne îndreptăm, zilele se înseninează şi ne vom bucura.

Dacă veţi fi şi împlinitori, nu numai ascultători, se vor urni necazurile din loc şi nici eu nu am bătut toaca la urechile surzilor. Mai sunt încă multe de dezbătut, cu ajutorul lui Dumnezeu, dar nu se pot toate dintr-o dată, ci pe rând, și cu cât le veţi auzi (și le veţi citi) mai des, cu atât le veţi ține minte mai bine.

Plata păcatelor părinţilor izbeşte şi-n urmaşi

Iată ce-i cu relele: ele vin pe capul oamenilor – şi uneori chiar pe cap – de pe urma păcatelor, ca plată, ca ispăşire şi ca hotar al păcatelor. Dar durerea cea mai mare, pedeapsa cea mai grea, e că plata păcatelor izbeşte şi-n urmaşi, până la al treilea şi al patrulea neam. Iată ce scrie la „A doua Lege" – Deuteronomul (cap. 5, 9-10): „Pedepsesc păcatele

părinţilor în copii, până la al treilea şi până la al patrulea neam, al celor ce Mă urăsc pe Mine. Şi fac milă până la al miilea neam celor ce Mă iubesc pe Mine şi păzesc poruncile Mele”.

Cele mai grele boli sunt bolile de nervi. Mor nervii şi te trezeşti slăbănog, tremurând, sau nebun la casa de nebuni. Nu e o boală de moarte şi, odată instalată, n-are leac. Şi cine distruge nervii? Iată ce ne spun şi doctorii: beţia, desfrânarea cu bolile ei, mânia şi supărările peste măsură. Deci feriţi-vă de acestea, că ele omoară milioane de firişoare (celule) nervoase, care nu se mai refac în veac. Toate ţesuturile se refac, afară de celula nervoasă.

Un tată pătimaş de aceasta n-are urmaşi sănătoşi, ba şi-n nepoţii şi strănepoţii săi se moşteneşte ceva găunos, care la o întâmplare oarecare răbufneşte afară. E destul să se îmbete un tată o dată, ca să aibă din beţia aceea un urmaş cu boala copiilor – epileptic. E destul să-şi sperie soţia o dată, în vremea sarcinii, ca dintr-aceasta să se aleagă un copil nenorocit pe toată viaţa.

Aşa se răzbună păcatele părinţilor în bieţii copii, care nu au nicio vină şi niciun viitor. Spun acestea şi mai am de gând să mai spun, fiindcă prin regiunea aceasta – odinioară capitala Daciei – acum se bea cel mai mult rachiu, de aceea aici sunt cei mai mulţi copii bolnavi de nervi – deşi oamenii pătimesc şi de alt rău mai mare: nu vor să aibă copii; (...).

Nouă, preoţilor, Iisus nu ne-a dat şi darul tămăduirii minunate, cum îl avea El şi cum îl dă la puţini dintre Sfinţi, din vreme în vreme; ne-a dat însă un dar mai mare: al iertării păcatelor! Nu l-a dat îngerilor, dar l-a dat oamenilor.

Darul iertării păcatelor e mai mare decât darul minunilor, întrucât priveşte sufletul, pe când minunile privesc, de obicei, trupul. O iertare a sufletului, o curăţire a lui,

uneori e o adevărată înviere din morţi, şi-i mai de preţ aceasta decât a tămădui un picior.

Fără darul minunilor între oameni ne putem mântui, dar fără darul preoţilor, al iertării păcatelor, nimeni nu se mântuieşte. Ce n-a dezlegat preotul pe pământ, aşa rămâne: nedezlegat nici în Cer (Matei 18,18). Şi preotul nu te poate dezlega dacă tu nu vii să-ţi mărturiseşti asupra ta păcatele tale. De asemenea, preotul nu te poate dezlega – ca oarecum cu sila – dacă nu-ţi dai însuţi toată silinţa de a te dezlega de toate năravurile tale rele.

Iertarea păcatelor însemnează şi încetarea de a le mai face. Iertarea păcatelor nu înseamnă să le spovedeşti mereu şi să le iei iarăşi de la capăt, şi iar să le spovedeşti, şi iar să le iei de la capăt. Creştinismul mai e şi chestiune de refacere a voinţei. Preotului îi trebuie bunăvoinţa voastră ca să o facă voinţă, să o facă tărie de caracter, să o facă simţire de obraz.

Oamenii umblă după făcătorii de minuni, fie ei şi vrăjitori. Dar vă spun că minunea cea mai mare e învierea vieţii tale pe temelia ei, Iisus Hristos; e încreştinarea vieţii tale. Asta-i minunea cea mai mare – „înnoirea vieţii tale” – care ne stă cu adevărat la îndemână şi ni s-a dat nouă, preoţilor, poruncă: „Înviaţi pe cei morţi!”. După învierea ta tânjeşte Iisus. Ce însemnează aceasta n-ar putea să ţi-o spună nimeni mai bine decât înşişi cei ce au înviat din moarte sigură, ca dintr-un vis…

Oare de unde începe slăbănogirea (paralizia)?

De la socoteala trufaşă a minţii. I se pare ei că e mai bine să nu se conducă după Dumnezeu, ci după capul ei, după păcat. Şi aşa dă omul drept în plata păcatului, ca şi cum ar da cu oiştea-n gard.

Tot minte slabă dovedesc şi aceia care nu vor să vină la ştergerea păcatelor, şi n-au de ce aştepta tămăduirea bolilor. Ajută doctorii, dar trebuie să-ţi curăţeşti întâi sufletul.

Dacă oamenii şi-ar potrivi purtările după poruncile lui Dumnezeu şi nu după momeala păcatelor, ar preveni, ar ocoli toate pacostele necazurilor, dar aşa, drept în ele îşi sparg capul. Şi apoi umblă plângând... Lasă-te, frate, condus de un sfat dumnezeiesc, că de nu..., capul care n-ascultă... odată se sparge şi nu mai are cine ţi-l lega!

Oare de ce vin oamenii aşa de în silă la spovedit?

Fiindcă ştiu că li se cere lepădarea de păcate; or, lor le plac păcatele mai mult decât înfrânarea de la ele.

Nu pot lăsa să nu vă spun că din lăcomia stomacului se mai naşte şi curvia. Despre aerul drăcesc al ei nu se mai îndoieşte nimeni: acesta-i focul iadului.

Acum luaţi aminte, căci n-am răgaz să vă spun mai pe larg, ci numai ceva, din propriile voastre dureri. Nunta într-atât e binecuvântată de Dumnezeu, cât este spre naştere de fii; încolo, chiar între soţii legiuiţi, e desfrânare; şi pentru ea vine bătaia lui Dumnezeu pe oameni în fel şi fel de chipuri.

Desfrânarea între soţi e pricina pentru care vine vremea de se bat până li se sparge casa. Pentru nepăzirea postului şi a sărbătorilor nu se pot înfrâna de la pofta trupească şi aşa zămislesc copii în zile neîngăduite, peste care nu se află darul lui Dumnezeu, ci pedeapsa lui Dumnezeu. Pentru nepăzirea de pofta trupească, pe care au întipărit-o în ei în vremea celor nouă luni de sarcină, se nasc copii îndărătnici, neascultători şi fără frică de Dumnezeu. Aceştia vor cădea în curvie toţi şi mulţumire în viaţă nu vor avea.

Luaţi aminte, părinţilor, că nu e glumă cu viaţa copiilor pe care îi aveţi, sau vreţi să-i aveţi: sunteţi răspunzători de ei şi de toată viaţa lor, căci cum le-aţi dat-o, aşa o

au! Şi copiii voştri vă vor judeca pe voi, după cum bine ştiţi şi bine păţiţi. Iar când te-or supăra, fii cuminte şi nu-i blestema, ascultând de diavolul până în sfârşit, ci trage-ţi de seamă că ei îţi aduc aminte păcatele tale cele nemărturisite şi neispăşite. Roagă-te pentru ei şi roagă-te şi pentru tine – chiar când te-or blestema – să te ierte Dumnezeu.

Păziţi, despre latura poftirii trupeşti, frica şi cuviinţa creştinească şi nu vă amăgiţi de trup, de vreţi să vă bucuraţi de copiii voştri, iar de nu, aşa vor spori relele, încât va junghia fiul pe tată-său şi va sugruma fiica pe mamă-sa! Scrie în Sfânta Scriptură! Că aşa va fi în vremea din urmă.

Luaţi, prin urmare, seama şi învăţaţi şi pe copiii voştri, şi curăţaţi-vă de duhul necurat (de diavolul) cu care v-aţi deprins a fi.

Luaţi seama, că dacă vreţi să nu cădeţi din creştinătate şi dacă vreţi să biruie chipul lui Dumnezeu în noi, şi nu al diavolului – prin patimile sale –, luptaţi-vă din răsputeri cu arma postului, căci, după cum vedeţi, postul este ucigaşul patimilor. Pentru că este şi *dar* de la Dumnezeu, dat tuturor celor ce luptă lupta cea bună.

Faceţi începătura aceasta şi veţi vedea cum vi se va înnoi viaţa şi se va linişti casa.

Când familia nu va mai fi întemeiată pe Taină, oamenii vor fi o turmă de fiare sălbatice, destrăbălate.

(Părintele Arsenie Boca, *Tinerii, familia şi copiii născuţi în lanţuri*, Ed. Credinţa Strămoşească, 2005, pp.113-119, 153-155, 207)

*

„O femeie din Ucea de Sus, deşi era credincioasă şi ştia că avortul este păcat, a hotărât să avorteze, pentru că avea un bărbat care o bătea, era beţiv, era rău. În noaptea de după avort, a avut un vis în care Părintele Arsenie (Boca), deşi nu-l cunoştea, îi spunea: «Ce-ai făcut, Georgeta? Ce-ai făcut? Ţine minte: decât să omori, mai bine să mori!»

După câteva luni, a avut o dorinţă puternică de a-l vedea pe Părintele Arsenie şi s-a dus la Drăgănescu. Când a intrat la el, Părintele i-a spus: «Ce ai făcut, Georgeta? Decât să omori, mai bine să mori».” (Pr. Ciprian Negrean)

„Vedeţi că azi Irod e în fiecare familie. Noi îl judecăm pe Irod (şi în colinzi) că a omorât copiii, dar îl acceptăm aproape în fiecare familie. Ne omorâm singuri copiii prin avorturi şi omorâm aleşi ai lui Dumnezeu. De aceea neamul nostru nu progresează. Când, după Revoluţie, am auzit că ăştia liberalizează avorturile, am zis: «Îi gata cu noi!» Am ajuns mai rău decât necredincioşii.” (Pr. Petru Vanvulescu)

(Fragmente extrase *din Mărturii din Ţara Făgăraşului despre Părintele Arsenie Boca,* Ed. Agaton, Făgăraş, 2004, p. 84)

2.1.3. Prin avorturi îşi omoară copiii

Părintele Filotei Zervakos

Întrucât este nevoie să vă răspund, vă scriu următoarele: Să-i spuneţi acelei perechi, în care bărbatul nu vrea copii, iar femeia vrea, că trebuie să se facă voia lui Dumnezeu şi nu a diavolului. Dumnezeu a îngăduit căsnicia pentru facerea de copii şi a binecuvântat-o pe ea; iar diavolul ucigător de oameni, când el însuşi nu poate omorî, îi pune pe oameni să omoare. Îi sfătuieşte pe părinţi să-şi ucidă copiii în pântece. Soţul care nu vrea copii sau o va pune pe femeia lui să plătească doctori pentru a face avort, acela nu ascultă de Dumnezeu, ci alege să asculte de diavol şi devine ucigător nu al străinilor, ci al propriilor lui copii.

Femeia, când rămâne însărcinată, nu trebuie să-l asculte pe bărbatul ei şi să facă avort, să devină ucigaşă, ci trebuie ca, dacă soţul ei o sileşte, să se împotrivească, să meargă la preot, la mitropolit şi să ceară ajutor şi, dacă bărbatul ei stăruieşte, să se despartă de el.

La problema aceasta există două soluţii. Una este ca, dacă nu vor copii, să nu se unească trupeşte, ci să fie cuminţi, înfrânându-se. Aceasta se face prin îngăduinţă şi iconomie, numai şi numai pentru a nu deveni ucigaşi. Dacă nu vor această soluţie, în loc să asculte de diavol şi să-şi omoare copiii, să aleagă să se despartă. Dacă au mare credinţă în Dumnezeu, şi 20 şi 50 de copii dacă ar dobândi, le va purta de grijă Dumnezeu, care hrăneşte şi păsările cerului. Să fie cu multă luare-aminte şi să facă ceea ce le spun, pentru a avea binecuvântarea lui Dumnezeu şi pentru a moşteni Împărăţia veşnică a Domnului. Iar dacă nu vor asculta, vor fi părăsiţi de Dumnezeu şi vor moşteni, dacă între timp nu se pocăiesc, împreună cu diavolul, iadul cel veşnic.

Mă rog ca Dumnezeu să-i lumineze să primească povaţa mea, căci ascultarea de voia lui Dumnezeu este viaţă, pe când neascultarea este moarte.

Scrisoare către un doctor, despre avort

Cunosc bine, dragul meu, ca părinte duhovnicesc ce sunt, mergând şi spovedind prin toată ţara, un mare păcat săvârşit de femeile gravide. La acest păcat sunt părtaşi şi soţii lor, şi adulterii şi desfrânaţii care le lasă gravide, chiar şi doctorii la care aceste femei se duc şi le cer leacuri şi intervenţii chirurgicale pentru a-i omorî pe copiii concepuţi în pântecele lor. Nimeni, chiar nici cele mai sălbatice fiare ale pădurii, în afară de vipere, nu-şi omoară copiii nou-născuţi, ci îi îngrijeşte cu blândeţe. Doar femeile imorale săvârşesc această crimă în pântecele lor.

Aşadar, fii atent! Când va veni o asemenea femeie să-ţi ceară leacuri sau injecţii pentru a-şi omorî copiii, s-o povăţuieşti. Să-i spui că lucrul pe care vrea să-l facă este cea mai mare fărădelege.

Fii, aşadar, cu luare-aminte, să nu încuviinţezi să conlucrezi la această nelegiuire, căci te vei face părtaş la o crimă. Oricine ar veni la tine, fie regină, fie soţie de ministru, fie fiica vreunui bogătaş sau a vreunui sărac, s-o povăţuieşti cele de cuviinţă şi, dacă insistă, să-i spui: „Înapoia mea, satană!”. Şi dacă ţi-ar oferi mii şi zeci de mii de lire de aur, să-i spui: „Aurul şi argintul tău să piară împreună cu tine”. Dar nici să n-o trimiţi la alt doctor sau mamoş care face avorturi. Să-i spui că mai bine ar alege să moară decât să facă vreun avort, decât să săvârşească o asemenea crimă.

(http://www.doxologia.ro/autor/parinte-filotei-zervakos)

2.1.4. Despre familie şi păcatul avortului

Părintele Cleopa Ilie

— Ce sfaturi evanghelice daţi părinţilor care nu vor să nască copii şi recurg la avorturi şi alte practici ucigaşe?

– Cei ce-şi ucid copiii sunt împotriva vieţii create de Dumnezeu, împotriva societăţii şi împotriva mântuirii lor. Acesta este cel mai greu păcat al creştinului pe pământ. Numai printr-o pocăinţă mare se pot mântui. Toţi bărbaţii care îndeamnă pe femeile lor să facă avorturi sunt ucigaşi şi toate femeile care fac avorturi, cu voia lor sau a bărbaţilor, sunt ucigaşe. Toţi care împiedică naşterea de copii, prin orice fel de mijloace, sunt ucigaşi. Păcatul uciderii întinează pământul şi aduce osânda lui Dumnezeu (Num. 35, 33-34; Ps. 105, 33). Dumnezeu priveşte cu mare mânie asupra celui ucigaş (Ps. 5, 6; Prov. 6, 16-17; 1. Paral. 22, 8). Dumnezeu urmăreşte cu mânie pe cei ucigaşi (Ps. 9, 12; Is. 26, 21). Dumnezeu se răzbună pe cei ucigaşi (Deut. 32, 43; Iez. 24, 7-8). Dumnezeu cere sânge pentru sânge (Gen. 9, 5-6).

Dumnezeu se răzbună pentru sângele slugilor Sale (Deut. 32, 43; 4 Împ. 9, 7). Femeile care fac desfrânare şi îşi omoară copiii în pântece, făcând ucidere, să se oprească de la Sfânta Împărtăşanie, după Sfintele Canoane, până la ieşirea din viaţă (Ancira 21). Femeile care iau medicamente şi buruieni otrăvitoare şi pierzătoare, precum şi cele ce primesc otrăvuri omorâtoare de prunci, să se supună canonului de 20 de ani al ucigaşului (Sinodul al VI-lea Ecumenic, canonul 91).

Femeia care nu se îngrijeşte de copilul ei, cu intenţia de a muri, sau face avort din neglijenţă, să primească canonul pentru uciderea premeditată (Sfântul Ioan Pustnicul, canonul 36). „Femeia care va lua ierburi ca să nu nască copii, aceea să aibă pocăinţă cinci ani şi să facă 300 de metanii pe zi. Iar de va fi cu voia bărbatului ei, mai rău este. Nici biserica să nu-i primească prescura ei, nici prinosul de vin până se va pocăi" (*P.B.G. – 20*). „Femeia, de-şi va ucide pruncii la naştere de bunăvoie, în toate zilele vieţii ei să se pocăiască. Femeia care îşi strică pântecele ca să nu nască copii, zece ani să se pocăiască, doi ani să stea în curtea bisericii, 3 ani să stea lângă uşa bisericii, ascultând Scripturile, alţi 4 ani să stea cu catehumenii în tinda bisericii (în pronaos), până ce zice diaconul *Cei chemaţi ieşiţi...* Iar un an să stea cu credincioşii la liturghie şi apoi să se împărtăşească" (*Îndreptarea Legii*, 21, p. 245).

Cel mai mare păcat al credincioşilor căsătoriţi este avortul, uciderea de copii şi al doilea, asemenea acestuia, este desfrânarea (adulterul). Îndemn pe toţi credincioşii Bisericii Ortodoxe să se ferească de aceste două prea mari păcate, iar dacă le-au făcut, cu voie sau fără voie, să se mărturisească la duhovnic cu mare căinţă, să primească canon cu căinţă pentru ele şi aşa, cu mila lui Dumnezeu, să-şi mântuiască sufletele lor.

Să-L rugăm pe Mântuitorul Hristos, Care S-a făcut prunc pentru noi, să păzească casele credincioşilor noştri şi pământul românesc de aceste două prea cumplite păcate strigătoare la cer, care aduc mânia Domnului peste noi toţi şi osândă veşnică.

– Se poate spera într-o echilibrare creştină a familiei pe viitor, şi în ce condiţii anume?

– Mai întâi de toate, pentru a ajunge oamenii la cele ce întrebaţi, trebuie ca toţi să aibă credinţă în Dumnezeu şi frică de El. Apoi, să trăiască în cumpătare şi înfrânare (I Cor. 7, 31; Tit 2, 12). Frica de Dumnezeu şi cumpătarea sunt obligatorii, atât slujitorilor, cât şi creştinilor (I Tim. 3, 23; Tit 1, 7; 1 Tim. 3, 11). Apoi tinerilor (Tit 2, 6), bătrânilor (Tit 2, 3) şi tuturor credincioşilor, bărbaţi şi femei (1 Tes. 5, 6-8; Gal. 5, 22; 2 Petru 1, 6). Frica de Dumnezeu se naşte în om din credinţa în Dumnezeu, după cum arată Sfântul Maxim Mărturisitorul, zicând: „Cel ce crede în Domnul se teme de chinuri; cel ce se teme de chinuri se înfrânează de la patimi şi rabdă necazurile; cel ce rabdă necazurile va avea nădejde în Dumnezeu; iar cu nădejdea în Dumnezeu se dezlipeşte mintea de toată împătimirea celor pământeşti. În sfârşit, mintea desfăcută de acestea va avea iubirea către Dumnezeu" (*Filocalia*, vol. II, p. 32). Bine a zis unul din sfinţi, că toată fapta bună începe de la frica lui Dumnezeu şi se termină la dragostea de Dumnezeu (Sfântul Isaac Sirul, *Cuvântul 1*).

Aşadar, se poate spera într-o echilibrare creştină a familiei numai atunci când creştinii vor avea credinţă dreaptă în Dumnezeu, frică de Dumnezeu şi, mai presus de toate, dragostea de Dumnezeu şi de aproapele. Atunci vor asculta de Evanghelie şi vor avea milă de sufletele lor şi ale copiilor lor.

(Protos. Ioanichie Bălan,
Convorbiri duhovniceşti, 1988, pp. 480-482)

2.1.5. Destinul talanţilor

Ierom. Arsenie Boca

Dacă rămânem înţeleşi despre faptul că în fiecare ins ce vine în lume, Dumnezeu ascunde un gând al Său, un plan pe care-l urmăreşte între oameni, şi, potrivit cu el, tocmirea celui ce vine capătă însuşirile de a-l putea îndeplini, ne aflăm în raza unei mari taine.

Dumnezeu ocârmuieşte lucrurile în multe feluri. Dintre aceste multe feluri alegem două spre tălmăcire: cârmuirea cea peste ştirea şi putinţa minţii omeneşti, cârmuirea prin simpla atotputernicie a voinţei Sale. Iar a doua e ocârmuirea la care leagă şi slujirea omenească; ocârmuirea atârnătoare de om, iubitoare de om, hotărâtoare de om. Adică libertatea lui Dumnezeu făcută, din iubire, atârnătoare de libertatea omului.

Astfel de libertate însă nu are decât dreptul, fiindcă el a câştigat iubirea lui Dumnezeu. Păcătosul e rob păcatului, n-are voinţă liberă. Ceea ce i se pare lui libertate, e un dezechilibru în creaţiunea lui Dumnezeu. Drept aceea, pe când dreptul cunoaşte un Dumnezeu personal, plin de iubire şi apropiat oamenilor, păcătosul simte un Dumnezeu aspru, ascuns, ameninţător, atotputernic şi tare departe. Dar sunt păcătoşi cu totul vrăjmaşi lui Dumnezeu, care nici nu îngăduie să li se zică păcătoşi. Aceştia nu sunt împreună lucrători cu Dumnezeu. Peste lucrul lor trebuie să vină corecturi divine. Aşa se face că simţim un Dumnezeu atotputernic, care restabileşte, peste voinţele oamenilor, echilibrul creaţiei şi echilibrul vieţii, stricat de fărădelegile oamenilor. Acţiunea aceasta a lui Dumnezeu, prin care constrânge faptele oamenilor cu urmările lor, o numim ispășire. Ispăşirea e un chip de veghe a lui Dumnezeu în destinul insului şi în destinul neamurilor. Dar cu toate că răul se pedepseşte prin

sine însuşi, iubirea divină dă totuşi putinţă de ieşire din înfundătura răutăţii ce se pedepseşte pe sine însăşi: de se va găsi cineva să stea bun pentru fraţii săi înaintea lui Dumnezeu.

Aceştia, prevăzuţi de Dumnezeu cu slujba aceasta încă mai înainte de-a se naşte (Galateni 1, 15; Ieremia 1,5) şi trimişi să o împlinească, sunt slugile Sale, cărora le-a dat avuţia Sa pe mână.

Luca 19:

12. Un om de neam mare (Iisus) s-a dus într-o ţară îndepărtată ca să-şi ia întărire crăiască şi să se înapoieze (A doua venire ca împărat şi Judecător).

13. Şi a chemat pe zece robi ai săi şi le-a dat zece talanţi şi a zis către ei: Neguţătoriţi cu ei până vin.

14. Dar cetăţenii lui aveau ură pe el, şi au trimis solie în urma lui, zicând: Nu vrem ca acesta să fie crai peste noi.

15. Când a venit înapoi, după multă vreme (Matei 25, 19), cu întărire de crai, a poruncit să-i cheme pe acei robi cărora le dăduse banii, ca să afle cine ce neguţătorie a făcut.

Talanţii sunt talentele: înzestrări cu daruri, misiuni, slujbe duhovniceşti şi slujiri cetăţeneşti; meşteşugul artelor; meşteşugul ştiinţei, a oricărei ştiinţe, darul chivernisirii avuţiei; pe scurt valorile culturii: valoarea morală, politică, teoretică (ştiinţa), estetică, economică şi religioasă (Tudor Vianu, op. cit., p. 30). Iar slujitorii sunt oamenii înzestraţi cu toate aceste valori sau talente.

Şi fără vorbă, s-ar pricepe, din felul cum e pusă problema, că toate valorile, talentele, ar trebui să se negustorească între oameni, în favoarea lui Dumnezeu, căci precum este o ierarhie a valorilor, tot aşa este un Ierarh al lor.

Dar, zice parabola, că unii din talentaţi, n-au vrut să-l recunoască de stăpân, 80% au făcut rebeliune împotriva Stăpânului averii.

Aceştia sunt cei ce socotesc că sunt ale lor darurile date de Dumnezeu. Ei se umflă cu părerea de sine, îşi afumă mintea cu mândria şi scot afară pe Dumnezeu din negustoria lor. Toată truda lor e egală cu îngroparea talantului în pământ. A nu lucra cu valorile, în sensul în care le-a rostuit Dumnezeu, înseamnă a ieşi din ierarhie şi a face anarhie. Deci 20% petrec în ierarhie şi 80% în anarhie: exact situaţia a 20 de oi în mijlocul a 80 de lupi.

Dar minunea lui Dumnezeu e că oile biruie lupii! Avem mărturie istoria creştinismului. Când puterii politice, în persoana împăratului din Roma sau Bizanţ, i se suia mândria luciferică la minte, pretindea poporului, nu numai supunere, ci şi închinare. Se făcea pe sine zeu, îşi comanda statuie, o ducea la Panteon şi cerea lumii închinare.

Creştinii însă nu se închinau la idoli.

Zeul împărat se ciocnea astfel de Dumnezeul creştinilor, şi, fiindcă nu-L putea înlătura din cale, ucidea pe creştini fără judecată, îi ardea de vii, îi răstignea pe cruce; creştinii, fără să aibă vreo vină, cu răbdarea lor, scoteau din minţi pe zeul mincinos. Se întâmpla vreo nenorocire? Creştinii sunt de vină! Nu plouă, creştinii sunt de vină; ieşeau apele, creştinii sunt de vină; încolţeau barbarii imperiul, creştinii sunt de vină, – creştinii la lei!...

Iată valorile în conflict, puterea politică, umflată de trufie, înfigând ghearele în grumazul smereniei, şi totuşi, s-a văzut trufia căzând frântă în faţa smereniei.

Pavel învăţa pe creştini: „Supuneţi-vă stăpânirii, căci nu este stăpânire, fără numai de la Dumnezeu; iar cele ce sunt: de Dumnezeu sunt rânduite” (Romani 13, 1).

Năravul ghearelor e cu rădăcini bătrâne. În istoria Egiptului, câtă vreme faraonii respectau religia, dinastiile lor dăinuiau multe mii de ani. De îndată ce şi-au ridicat mâna asupra preoţilor, s-a isprăvit cu ei; templele şi-au închis

luminile ştiinţei, piramidele au rămas monumente ale morţii şi dinastiile s-au stins. Unul dintre faraoni sfârşeşte cu toată oastea în fundul Mării Roşii (Ieşire 14, 28).

Dezechilibrul mintal al trufiei a contaminat aproape toate valorile şi le-a pus în conflict. În valoarea politică trufia stârneşte tirania, terorismul, dictatura; în religie, inchiziţia, despotismul, protestantismul; în ştiinţă şi economie, materialismul; în artă, senzualismul; în toate a băgat anarhia faţă de Dumnezeu, Ierarhul lor de drept. Deci, ce vor zice, când li se va cere socoteală?

Iconomii Tainelor. Vederea prin văl

Să nu se creadă îngust, că dreptul apare numai în religie. Dreptul poate să se arate în oricare dintre valorile sau talanţii lui Dumnezeu. Dacă însă abia apare în religie, asta se datoreşte faptului că numai aci se mai ştie ceva despre atârnarea omului de Dumnezeu. Deci purtătorul oricărei valori, dacă va ajunge la cunoştinţa atârnării sale de Dumnezeu, va ajunge drept.

Dreptul e omul lui Dumnezeu, ori de poartă slujba preotului, ori pe-a împăratului, ori pe-a învăţatului, ori pe-a artistului, ori pe-a vistiernicului,ori pe-a bogatului ori pe-a săracului. Un singur lucru i se cere pentru aceasta: să se cunoască pe sine ca avându-şi obârşia spirituală şi toată înzestrarea de la Dumnezeu. Sunt mulţi drepţi care nici nu ştiu despre ei că sunt drepţi. Pentru ei neştiinţa e o mare acoperire de primejdii, şi anume, primejdia căderii în mândrie a celor conştienţi de virtutea lor. În sfânta lor neştiinţă ei sunt simpli ca florile, nu ştiu nimic despre frumuseţea lor.

Pentru cei ce însă au o răspundere între oameni, e neapărat de trebuinţă să-şi cunoască atârnarea lor de Dumnezeu şi Lui să-I întoarcă cinstea şi slujba, pe care le au între oameni.

Tot ceea ce împiedică această situaţie normală e vălul de pe minte, e zidul, despărţitor de Dumnezeu, al păcatului.

Dumnezeu pe toţi îi trimite înzestraţi şi în stare să fie drepţi. Dar, trecând ei prin poarta naşterii pământeşti, iau în spate poveri părinteşti, care-i spetesc şi-i încovoaie spre pământ. Pe urmă, slăbiţi de osteneala vieţii şi de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.

„*Înainte de-a te urzi în pântece... te-am sfinţit şi te-am rânduit prooroc pentru popoare*"; zice Dumnezeu lui Ieremia (Ieremia 1, 5), care se cam lepăda de slujba de prooroc.

Iona s-a lepădat mult şi bine, Petru s-a lepădat; împăraţi s-au lepădat, preoţi s-au lepădat. Se vede că e un risc al vieţii de-a ţine de Dumnezeu. E o ciudată ruşine de oameni în a te face mai bun. Iar îndrăzneala de-a sluji lui Dumnezeu şi a-i îndemna şi pe ei să-I slujească de cele mai multe ori, te pune în primejdie, cu oamenii. E frica oii de lup. Dar dacă şi Iisus s-ar fi înfricoşat de oameni şi de iad, ce s-ar fi ales de mântuirea noastră? Taina lui Iisus era că în trupul Lui se ascundea Dumnezeu; iar taina noastră, a creştinilor, e că în făptura noastră se ascunde Hristos. Aci e minunea că oile biruie lupii, oricât de mare le-ar fi haita. Spre a vedea cu ochii o minune ca aceasta, nu e decât o singură cale de urmat: viaţa curată – potrivită cu firea – care ajută şi oamenilor, şi-I ajută şi lui Dumnezeu, ca să ne poată ajuta. Nu-i alt chip obişnuit de-a surpa zidul şi de-a subţia vălul ce desparte pe oameni de Dumnezeu şi bagă haosul în zidire.

Căci păcatul desfrâului si a toată fărădelegea întârzie sau face cu neputinţă arătarea şi desăvârşirea vieţii lui Hristos în noi. Că numai de se va arăta viaţa lui Hristos în noi, vom cunoaşte ţinta spre care trebuie să tindem şi ne vom înţelege rostul pe pământ.

În copiii veniţi dintr-o vieţuire curată a căsătoriei, precumpănesc înclinările bune şi nu-i biruie împrejurările rele ale mediului ce eventual l-ar găsi şi, poate că, chiar împotriva acestui mediu sunt rânduiţi. Ei sunt de mici mai străvezii pentru Dumnezeu şi prin aceasta se vede că au chemare să-I fie ucenici, iar, dacă vremea le-o va cere, Îi vor fi şi mucenici.

Un bărbat de ştiinţă, care mărturiseşte în mediul său pe Dumnezeu, adeseori e mucenic; un conducător de neamuri, dacă se declară atârnător de Dumnezeu, de asemenea e mucenic, ca şi cum atârnarea de Dumnezeu ar fi o mare slăbiciune şi vinovăţie. Şi aşa păţesc pe rând toţi dăruiţii lui Dumnezeu când nu se învoiesc la sfatul lumii.

Cu cât *„vălul”* ţesut din păcate şi aşternut peste ochiul conştiinţei e mai subţire, cu atât cei dăruiţi află mai repede cine sunt şi ce trimitere au de la Dumnezeu. Iisus, ca om adevărat, n-avea nici un văl despărţitor, încât la 12 ani spunea dreptului Iosif şi Sfintei Fecioare, cu aerul cel mai natural cu putinţă: *„N-aţi ştiut că în casa Tatălui Meu mi se cade să fiu?”* Era în templul din Ierusalim, înconjurat de bogoslovii legii vechi, întrebându-i şi răspunzându-le din Scripturi.

Deci sfinţii, drepţii prin excelenţă, pe măsura credinţei şi a curăţiei lor moştenită din părinţi şi sporită cu propria lor osteneală, sunt o cuvântare vie, pentru că au într-înşii pe Dumnezeu-Cuvântul Cel ce strigă printr-înşii voia Sa către ceilalţi oameni. În jurul acestora se întăreşte şi se întinde credinţa, şi mulţi se mântuiesc. Prin ei se potoleşte anarhia, prin ei se restabileşte echilibrul şi armonia şi prin ei şi ceilalţi întrevăd pe Dumnezeu. Sfinţenia e tocmai această transparenţă a lui Dumnezeu în făptura Sa, prietenia

aceea de mare cuviinţă a sufletului cu Tatăl său – singura situaţie normală şi de la sine înţeleasă a omului şi a oamenilor.

(Ieromonah Arsenie Boca – *Cărarea Împărăţiei,*
Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului,
1995, pp. 278-283)

2.2. Viziunea medicilor asupra avortului

Doctorul V. Luca: „Se înţelege prin avort întreruperea intempestivă a sarcinii, spontană sau provocată, înainte ca produsul de concepţie să se poată adapta condiţiilor de viaţă extrauterină, pentru supravieţuirea sa. Limita inferioară, însă, a vârstei sarcinii, corespunzătoare viabilităţii fetale, este imprecisă". El continuă: „Nu există discuţie asupra momentului acestei întreruperi: la începutul sarcinii sau în stadiile mai avansate. Inviolabilitatea embrionului uman este un principiu etern al tuturor ţărilor avansate."

(Dr. Christa Todea-Gross, *Îndrumarul medical şi creştin despre viaţă al Federaţiei Organizaţiilor Ortodoxe*,
Editura Renaşterea, Cluj Napoca, 2008, p. 203)

În apărarea acestui principiu, la începutul secolului nostru, profesorul Prenant, iniţiatorul endocrinologiei sexuale, spunea: „Embrionul se formează, dacă nu chiar se animă, din momentul în care două nuclee, masculin şi feminin, se unesc pentru a-i da naştere. Din acest moment orice practică nu mai este anticoncepţională ci postconcepţională: orice profilaxie devine atunci un mic asasinat, motivat de micimea victimei, simplă celulă la început, o masă celulară microscopică ulterior ".

El continuă: „Acest asasinat este cu atât mai grav, cu cât este premeditat şi victima luată prin surprindere, mai odios decât un altul pentru că victima este lovită în întuneric şi pentru că ea nu poate scoate nici chiar un strigăt, un plânset, pentru a-şi apăra dreptul său la existenţă, de a implora milă de la mama care îl omoară”.

Profesorul Doleris spunea: „De la practica anticoncepţională la suprimarea unei sarcini incipiente este o pantă fatală, irezistibilă”, iar Mina Minovici arată că „o propagandă anticoncepţională, prin repercusiune, este o propagandă criminală în favoarea avortului, atunci când dau greş mijloacele întrebuinţate pentru împiedicarea impregnării”.

(Dr. Christa Todea-Gross, *Îndrumarul medical şi creştin despre viaţă al Federaţiei Organizaţiilor Ortodoxe*, Editura Renaşterea, Cluj Napoca, 2008, p. 215)

Doctorul Todea-Gross Christa defineşte avortul chirurgical ca fiind o operaţie, dar nu este una obişnuită, pe „câmp deschis”, ci este o operaţie oarbă, bazată pe o tehnică specială. Tocmai din acest motiv medicul nu vede şi nu poate urmări cu ochii ceea ce efectuează cu mâna, se pot întâmpla incidente, adică există pericolul perforării uterului cu aparatura folosită sau pot rămâne în uter resturi, atât placentare, cât şi ale embrionului, care provoacă nu rareori infecţii uterine şi duc apoi la cicatrici şi sterilitate (adică imposibilitatea de a mai menţine o viitoare sarcină). Dar cel mai mare pericol este moartea mamei, datorată unei rupturi uterine, urmată de o hemoragie masivă, care duce la şoc hemoragic şi deces, sau a unei infecţii grave – septicemie –, care de asemenea este frecvent o cauză de deces.

2.2.1. *Despre avort*

Prof. Dr. Nicolae Paulescu

Zămislirea se face în momentul întâlnirii celor două celule sexuale, a căror unire formează oul fecundat. În acel moment, Dumnezeu trimite Sufletul, adică artistul incomparabil care, supunându-se poruncii divine, se pune imediat pe lucru, ca să-şi construiască trupul în care va vieţui... Ei bine, acest Suflet – ce iese desăvârşit din mâinile Creatorului – e asasinat de propria lui mamă! Şi această grozavă nelegiuire este apanajul dat de Satana mamelor omeneşti. Nu veţi găsi o fiară, oricât de sălbatică şi oricât de feroce v-aţi închipui-o, care să fie în stare să calce ordinul lui Dumnezeu şi să-şi distrugă progenitura.

(N. Paulescu, *Cele patru patimi și remediile lor*, București, 1921, p. 12)

2.2.2. *Constatările unui medic ginecolog-psiholog de-a lungul a 33 de ani de practică – Tove Ross Niklassen MD (Danemarca)*

Este un fapt binecunoscut: o naştere normală, firească, nu produce nici depresii, nici psihoze. În primele luni de sarcină, spectrul hormonal obişnuit suferă modificări importante. Desigur, schimbările au ecou atât fizic, cât și psihic, iar dacă sarcina este purtată până la capăt, toate acestea pregătesc mama şi fetusul pentru separarea finală. Este evident că o ruptură abruptă, deci într-un moment în care evoluţia hormonală se află pe parcurs, trebuie să însemne un şoc pentru trup şi pentru suflet.

Chiar şi reacţia de avort spontan, neintenţionat, în caz de boală, accident sau naşterea unui copil mort constituie

o traumă. Iar experienţa avortului provocat este traumatică pentru femeie, chiar dacă este o acţiune voluntar aleasă. Mai mult, săvârşirea ei în deplină libertate de alegere poate deveni o cauză foarte puternică pentru regrete ulterioare. Nu ai pe cine învinui, şi femeia se află singură cu ea însăşi în faţa acestei situaţii. Este o decizie dură într-un moment crucial.

Cazuri individuale

1. O femeie pe care am cunoscut-o timp de 20 de ani. În toţi aceşti ani a fost căsătorită cu acelaşi soţ. Pe când avea 20 de ani, a suferit două avorturi. La scurt timp după aceea, a rămas însărcinată şi a avut o naştere prematură. Copilul nu s-a născut viu. Această femeie nu a mai avut niciodată copii. Suferea de multe obsesii şi am avut numeroase şi îndelungate convorbiri şi la cabinet, şi acasă la ea. Lua periodic tranchilizante şi somnifere, din cauza insomniei. Nevrozele şi crizele de depresie au continuat toată viaţa. Atât ea, cât şi soţul ei sufereau cumplit pentru că nu aveau copii, şi ea însăşi a plătit un preţ psihic foarte ridicat.

2. O femeie a avut trei copii la vârstele de 25, 29 şi 32 de ani. Doi ani după ultima naştere a rămas din nou gravidă. Soţul şi medicul au considerat, de comun acord, că nu va putea suporta o nouă sarcină. Cu mari şovăieli, a acceptat avortul. În momentul respectiv avea o slujbă bună, de asemenea şi soţul. La scurt timp după avort, a apărut o stare continuă de anxietate. A încetat să mai lucreze, suferea ocazional de crize de depresie şi activitate febrilă. Se temea să stea singură, nu mai pleca de acasă, nu îndrăznea să meargă cu autobuzul, nu mai voia să se îmbrace cu haine de zi. Prezenta multe tulburări somatice, astfel încât

era speriată că este foarte bolnavă. Dar nu s-a putut diagnostica nimic, deşi ea se supunea la nenumărate examinări. Îndrumată la un psihiatru, nu a primit tratament medicamentos şi nici nu a simţit nevoia să ceară aşa ceva niciodată. Câţiva ani mai târziu, am întrebat-o care ar fi, după părerea ei, cauza tulburărilor. A răspuns imediat: „Avortul. Ştiam că nu aş fi putut să nasc încă un copil, dar nu am putut niciodată să-mi revin după pierderea lui şi să mă împac cu situaţia”. A fost uşor să i se extragă copilaşul din uter, dar era foarte greu să i-l scoată din minte. În anii următori a revenit la mine iar şi iar, cu o stare patologică profundă. Nu s-a mai restabilit niciodată în urma traumei şi a plătit cu o nevroză pe viaţă.

3. O femeie în vârstă de 29 de ani a rămas însărcinată în urma relaţiei cu un bărbat cu care s-a şi căsătorit un an mai târziu. A suferit un avort la cerere şi la cinci zile după intervenţie a mers pentru prima oară la un psihiatru. Trei şi cinci ani mai târziu a avut doi copii de la soţul său, dar a rămas cu o suferinţă de tip nevroză anxioasă, cu obsesii şi un sentiment patologic de vinovăţie după avort. Avea lungi perioade de depresie. De câteva ori a stăpânit-o ideea sinuciderii şi mi-a cerut ocazional să o trimit la un psihiatru pentru supraveghere. Îi era frică să stea singură (soţul lipsea adesea pe perioade mai lungi, din motive de serviciu). Se temea să stea singură cu copiii, ca să nu ajungă să se comporte violent cu ei. A fost internată la spital. Are convingerea că starea ei psihică este o urmare a avortului.

4. O femeie de 26 de ani. Avusese prima sarcină la 16 ani. Părinţii şi doctorul insistaseră pentru un avort la cerere. După intervenţie, a avut probleme psihice pentru prima dată, apoi, la puţin timp după aceea, a urmat o încercare de sinucidere. Mi-a povestit că locuia în aceeaşi cameră cu

o prietenă care avea şi ea probleme după un avort şi acum se află internată într-o clinică de psihiatrie. Avea un formidabil sentiment de vinovăţie şi nu-şi putea ierta ce făcuse. În prezent apelează la ajutorul unui psihiatru.

Consecinţe psihice ale avortului provocat

Simptome psihologice nespecifice. Simptomele psihologice nespecifice sunt simţământul de vinovăţie, un complex de inferioritate, o modificare a respectului de sine. Se poate instala o senzaţie de neajutorare, o absenţă a sentimentului fericirii, o atitudine rezervată, evitarea societăţii oamenilor. O femeie îmi spunea că după un avort poate fi foarte dificil să iei o decizie. În anii de după avort persistă adesea regretul pentru fapta comisă, sentimentul unei pierderi, simţi o mâhnire de care nu te poţi debarasa. Dar se pot ivi şi sentimente de răzbunare sau ură faţă de cei care au influenţat luarea deciziei. Durerea provocată bunicilor poate fi o problemă şi o încordare suplimentară. O femeie remarca faptul că devenise mult mai suspicioasă faţă de ceilalţi. Altele vorbeau de o schimbare de atitudine faţă de ceilalţi copii – un fel de cinism. Se pot instala tulburări ale somnului şi/sau coşmaruri. Unele dintre femei menţionează că înainte de avort nu avuseseră niciodată coşmaruri. Multe femei suferă de anorexie, bulimie şi, bineînţeles, o creştere a consumului a tot felul de medicamente, droguri şi alcool.

Voi încheia descrierea simptomelor psihologice nespecifice cu o serie de declaraţii care au intervenit spontan în cursul unor convorbiri avute după o întrerupere de sarcină:

„Naşterea a fost o nimica toată în comparaţie cu avortul. Dacă aş fi ştiut, mai bine aş fi lăsat copilul să se nască şi l-aş fi cedat eventual spre adopţie."

„Am un sentiment foarte supărător, neplăcut, când mă gândesc la avort. Ceva s-a schimbat în capul meu."

La doi ani după o întrerupere de sarcină, o femeie declara despre o altă sarcină: „De data aceasta voi spune copilului bine ai venit! Îţi trebuie cel puţin cinci luni ca să-ţi închei socotelile cu un avort şi să-l laşi cumva în urma ta”.

„De la avort, parcă fug de toţi şi de toate.”

„Este exclus, nu mai fac avort niciodată. Este prea greu să te mai târăşti prin viaţă după aceea.”

„De la avort încoace nu am mai fost eu însămi.”

Anxietatea. O situaţie general valabilă, pe care am constatat-o în multe cazuri, este starea de anxietate, atât în cazul procesului decizional, cât şi imediat după luarea hotărârii, dar şi mult mai târziu. Femeia gravidă, care vrea să avorteze se află în următoarea postură riscantă: e pe cale de a părăsi o situaţie normală, sigură, pentru a intra în alta. Între ele se întinde zona incertitudinii şi insecurităţii. Este supusă astfel unui grad mai mult sau mai puţin înalt de anxietate. Dacă mintea ajunge profund divizată, se ajunge la apariţia şi dezvoltarea unui serios complex de anxietate. Acesta este expresia tensiunii la care suntem supuşi când ne confruntăm cu obligaţia de a lua o decizie. Suntem constrânşi să renunţăm la liniştea mentală de care ne bucurăm, pentru a ne găsi un alt tip de securitate – iar dacă facem o alegere greşită (faţă de dorinţele noastre), vom avea de suportat in mod inevitabil anumite consecinţe. Aceasta ar fi anxietatea, nehotărârea în care te afli înainte de a găsi altă stare şi ceva nou de care să te agăţi.

Vinovăţia. Această vinovăţie este o expresie a responsabilităţii pentru propriile acţiuni. Legalizarea avortului nu desfiinţează vinovăţia. Ea ne poate roade mulţi ani după aceea. Simţământul de vinovăţie este rareori exprimat direct,

deschis, cel mai adesea contribuie la o atmosferă de supratensiune între soţi sau creează conflicte interioare, mai devreme sau mai târziu. Multor psihiatri le este cât se poate de familiar complexul de vinovăţie de după avort. Vinovăţia pentru o viaţă care nu s-a transformat în realitate.

Cea mai bună explicaţie consider că ar fi instinctul natural de maternitate, instinct pe care-l trăieşte femeia atunci când simte și știe de o viaţă ce creşte în ea. Sentimentul firesc este de a proteja și de a avea grijă de noua viaţă – datorii instinctive. Dar ulterior, ea decide să o nimicească! Sentimentul de vinovăţie nu va putea fi evitat! Nici la nivel conştient, nici la nivel inconştient.

Aceşti factori pot produce probleme mintale, iar acestea vor sta ulterior în spatele multor boli grave.

Scopul acestui eseu este de a arăta că un avort nu este ceva atât de simplu și comod, cum ne este adesea prezentat.

Cauza acestei situaţii ar putea fi faptul că o astfel de operaţie este total diferită de toate celelalte operaţii: ESTE 100% LETALĂ. Se sfârşeşte în toate cazurile cu moartea. Ceea ce se face nu se mai poate desface, nu există cale de întoarcere – pentru persoana care face acest pas, consecinţele sunt mult mai mari și mai drastice decât ne putem imagina. Costul ce trebuie plătit poate să apară imediat după operaţie sau mai târziu, iar consecinţele pot atinge câteodată nişte proporţii cum nu și le-ar fi putut închipui nimeni din familie.

Mesajul principal al acestui articol este acela că avortul la cerere este o povară grea, un stres foarte serios, dar neidentificat, nedescoperit și netratat în multe cazuri.

(din „New Exchange of the World Federation of Doctors who respect Human Life", nr. 113/1999)

2.2.3. Deviaţii psihice după avort

Dr. Dmitri Aleksandrovici Avdeev

Întrebare: Se observă la femei deviaţii psihice după avorturi?

Avortul este uciderea pruncului în pântecele mamei. Ce credeţi, poate un om în care s-a păstrat măcar o urmă de conştiinţă să nu cunoască remuşcări ?

Ca medic, am deseori prilejul să constat tulburări psihice apărute la femei în urma avorturilor. Iată acuzele tipice ale acestui tip de paciente: sentiment de pustietate lăuntrică, tristeţe, coşmaruri (adeseori femeia vede chinurile copilului ucis în pântece), conflicte și neorânduieli familiale. Îmi amintesc o pacientă la care, în urma avortului, se formase un complex de fobie persistent, care a durat mai mult de zece ani.

În calitate de creştin-ortodox şi de medic, nu cred că este posibil să se înceapă tratamentul acestor tulburări psihice fără să i se fi arătat femeii în cauză că a săvârşit un păcat greu, a cărui consecinţă nemijlocită este boala sufletească. Aceasta nu este altceva decât chin al conştiinţei: ca atare, principalul tratament trebuie să fie POCĂINŢA.

Doar pocăinţa şi hotărârea de a nu mai săvârşi niciodată acest păcat greu poate să atragă harul lui Dumnezeu și să vindece rana din suflet.

(Dr. Dmitri Aleksandrovici Avdeev,
Când sufletul este bolnav, Editura Sophia)

2.2.4. Efectele devastatoare ale avortului

Dr. Konstantin V. Zorin

Marina, o tânără cu suflet sensibil și vulnerabil, a reușit, cu preţul unor sforţări extraordinare, să primească un loc

de muncă prestigios şi bine plătit. Nu după multă vreme, Marina a rămas gravidă. Totul ar fi fost bine, numai că momentul „nu era potrivit”...Prietenele, colegii, părinţii au insistat ca ea să facă avort. „Mai așteaptă, sfătuiau ei, o să faci mai târziu copil.” Marina șovăia. După asemenea convorbiri o apăsa foarte mult sentimentul neplăcut al unei inexplicabile anxietăţi și vinovăţii, senzaţia tulbure a unui pericol ce se apropie. Ca și cum un înger ar fi făcut apel la inima ei.

Au precumpănit însă interesele materiale și considerentele legate de carieră. Ce credeţi că s-a întâmplat? Operaţia a fost făcută nu în cel mai corect mod cu putinţă: a survenit o infecţie. Marina s-a trezit victimă a propriului avort – a propriului păcat de moarte! A fost zdrobită psihic, moral. A apărut **stresul post-avort** – suferinţe sufletești foarte intense, datorate mustrărilor de conștiinţă. Munca a început să nu-i mai aducă nicio bucurie.

Cauzele de profunzime ale stresului post-avort sunt dezechilibrul hormonal și criza de personalitate. Deosebirea biologică fundamentală dintre bărbat și femeie este legată de naștere. Conceperea, purtarea și nașterea copilului sunt etape indispensabile în realizarea puternicului instinct biologic al perpetuării speciei. După fecundare, toate forţele organismului feminin sunt direcţionate, în mod normal, către susţinerea vieţii produsului de concepţie. Se modifică nivelul hormonilor, mersul, dispoziţia, viziunea asupra lumii... Aici funcţionează dominanta gravidităţii. Acesteia i se supun toate: de la reacţiile biochimice și fiziologice până la activităţile subconștiente și conștiente.

Iar avortul provocat, curmând dezvoltarea produsului de concepţie, smulge din rădăcină însuși instinctul matern și dominanta gravidităţii. Femeia refuză să îndeplinească ceea ce îi e menit de Dumnezeu și natură. Tocmai această

tulburare duhovnicească – mai ales în combinaţie cu alte complicaţii post-avort – condiţionează simptomele corespunzătoare. Apar reacţii isterice și depresive, diferite frici, o stare de neliniște lăuntrică, tulburări de somn, creșterea temperaturii corporale ș.a.m.d. În cazurile grave se acutizează bolile deja existente și se înregistrează tentative de sinucidere.

Iată o analogie. Să ne imaginăm un tren care merge la viteză maximă. El transportă o încărcătură foarte diversă. Orarul e respectat, partea tehnică funcţionează ireproșabil, nimic nu pare să prevestească o catastrofă. Și dintr-o dată – un act terorist. Are loc un accident: vagoanele deraiază de pe șine, zboară, în virtutea inerţiei, înainte și în lături, se răstoarnă...

Așa și aici. Un avort ţine 30-40 de minute. Însă instinctul procreerii și dominanta gravidităţii nu pot să se „oprească” într-un răstimp atât de scurt. Ele continuă să „meargă înainte”, organismul nu reușește să „frâneze”, și are loc „accidentul”.

Altceva este avortul provocat pe motiv de indicaţie medicală absolută, atunci când dezvoltarea produsului de concepţie pune în pericol viaţa și sănătatea mamei (de exemplu, în sarcina extrauterină). Atunci, dintre două rele trebuie ales cel mai mic... Din păcate, aceasta este o măsură forţată. Ea reprezintă o circumstanţă atenuantă, deși nu garantează că nu vor exista urmări pentru sănătate și trăiri sufletești chinuitoare.

Întreruperea de sarcină fără motive atât de serioase este însă o operaţie de care organismul ca atare n-are nevoie. Ea este deopotrivă cu operaţiile „din capriciul pacientului”: schimbarea de sex, „injecţiile de frumuseţe”, mărirea dimensiunilor buzelor, sânilor, coapselor în chirurgia cosmetică și plastică. Bineînţeles, natura „se răzbună” pentru

o asemenea barbarie ca intervenţia absolut inutilă în procesele fiziologice normale. Stresul post-avort este una dintre „răzbunările” tipice.

(Konstantin V. Zorin – *Scoală-te și umblă: pași spre însănătoșire,* Ed. Sophia, București, 2009, pp. 97-99)

2.3. Ştiaţi că...

Din punctul de vedere al legislaţiei privind avortul, ţările UE se împart în trei grupe.

În prima grupă se află Malta, Irlanda și (practic) Polonia, la care se adaugă Irlanda de Nord, aflată în componenţa Marii Britanii.

Malta opreşte cu desăvârşire avortul, în ciuda presiunilor uriaşe din partea ONU şi UE, care solicită modificarea legislaţiei.

În Irlanda, avortul este oprit, cu excepţia cazului în care mama este în pericol de a se sinucide, însă guvernul şi Biserica Catolică încearcă să închidă şi această „portiţă”.

În Polonia şi Irlanda de Nord, teoretic se poate apela la avort dacă sarcina a apărut în urma unui viol, incest, dacă fătul are malformaţii grave sau dacă viaţa și sănătatea mamei sunt puse în pericol; practic însă, atât reglementările specifice, cât şi sprijinul dat de stat în asistarea femeilor care intenţionează să apeleze la întreruperile de sarcină reduc până aproape de nesemnificativ numărul avorturilor. De exemplu, în cazul Poloniei, rata avorturilor este foarte redusă (în anul 2002 s-au făcut 3 avorturi /10.000 de naşteri).

Grupul al doilea include statele în care se pot face avorturi în anumite condiţii, mai relaxate: Cipru, Insulele Feroe (teritoriu danez), Finlanda, Luxemburg, Spania, Portugalia şi Marea Britanie.

Avortul motivat de situaţia socială şi materială dificilă este permis practic doar în Marea Britanie (care ar trebui mai degrabă inclusă în grupul al treilea) şi Finlanda.

În Feroe se cere şi consimţământul soţului, dacă femeia este căsătorită.

În Luxemburg, femeia trebuie consiliată cu privire la alternative şi trebuie să aştepte șapte zile până la avort. Tot aici „obiecţiile de conştiinţă", în general din motive religioase, sunt frecvente.

În grupul al treilea se află restul statelor UE, în care avortul este disponibil „la cerere". Din acesta fac parte ţări foste comuniste, cu excepţia Poloniei, (ţările Baltice, Bulgaria, Cehia, Slovacia, Slovenia, Ungaria), care aveau o astfel de legislaţie încă din vremea „cortinei de fier" (lucru explicabil, întrucât prima ţară din lume care a legalizat avortul a fost URSS, în 1922) sau ţări cu veche tradiţie democratică şi liberală, în care aşa-numitele „libertăţi individuale" sunt fundamentale – Belgia, Olanda (în acestea a fost legalizată şi „eutanasia"), Germania, Franţa, Suedia, Danemarca. Tot aici se include şi Italia.

În Germania, Ungaria și Belgia este obligatorie sau opţională consilierea pre şi chiar postavort. În Germania se fac chiar încercări pentru a determina femeia însărcinată să nu avorteze (modificări legislative determinate de scăderea catastrofală a natalităţii).

În Italia, „obiecţia de conştiinţă" din cauze religioase intervine în cazul multor medici solicitaţi să întrerupă sarcini.

În Austria, factorul material este unul important, avortul costând destul de mult şi fiind accesibil, practic, doar în marile oraşe. În alte state, intervenţia este gratuită, costurile fiind acoperite de la bugetul de stat (Olanda, Danemarca, Estonia).

Acordul părinţilor, în cazul în care femeia însărcinată este minoră, este cerut în Italia, Grecia, Portugalia, Slovenia, Slovacia.

În Italia şi Olanda, se impune o perioadă „de gândire” de câteva zile înainte de intervenţie.

În Cehia şi Slovacia nu se pot face două întreruperi de sarcină la mai puţin de șase luni distanţă, decât dacă femeia are peste 35 de ani sau a născut de două ori.

Tot în această grupă se includ Grecia, unde legislaţia a fost relaxată de curând, şi România, ultima fiind un caz special (singura ţară în care regimul comunist a interzis avortul, din 1967 până în 1989) şi tragic totodată (cea mai mare rată a avorturilor din UE, lipsa aproape totală a oricăror restricţii, lipsa consilierii). În ţările unde avortul este disponibil „la cerere”, limita de vârstă a sarcinii până la care se pot efectua intervenţii este, în general, săptămâna 12, cu excepţia Sloveniei (săpt. 10), a României (săpt. 14) şi a Suediei (săpt. 18).

(Asociaţia Provita Bucureşti – *www.provitabucuresti.ro*, după un studiu BBC, cu surse ONU şi OMS)

III. EFECTELE PSIHO-SOCIALE ALE AVORTULUI

3.1. Consecinţele avortului asupra sănătăţii fizice a femeii

Dr. Christa Todea-Gross şi Pr. prof. dr. Ilie Moldovan prezintă succint câteva consecinţe ale avortului:

A. Imediate – survin în primele 3 ore de la avort:

- *Hemoragia internă:* de la 100 la 1000 de ml sânge pierdut. Anestezia generală, de asemenea, poate cauza hemoragii în primul trimestru de sarcină, deoarece aceşti agenţi induc o relaxare uterină. Riscul de deces prin hemoragie creşte odată cu vârsta pacientei, cu vârsta gestaţională mai mare de 20 săptămâni, existenţa perforaţiei uterine, a rupturii uterine sau a avortului incomplet (cu resturi fetale sau placentare).
- *hemoragia internă*: este o complicaţie de temut, ea poate apărea în timpul histerometriei (măsurarea uterului cu ajutorul histerometrului), a dilatării sau a chiuretajului. Factorii determinanţi ai acestei complicaţii sunt lipsa de experienţă a medicului şi poziţia în retroversie a uterului. Pericolul mare constă în urmările perforaţiei: hemoragia şi lezarea organelor interne abdominale (vezica urinară, intestin, trompa uterină), cele mai grave fiind provocate de chiureta ascuţită.
- *Leziunea colului uterin*: este o complicaţie frecventă şi foarte serioasă, care poate să apară în timpul chiuretajului, mai ales în timpul dilatării colului. Aceste leziuni se pot

extinde lateral, unde se află vasele mari de sânge ale uterului, și pot cauza o sângerare foarte mare, care uneori necesită histerectomie (extirparea uterului). Complicaţiile anesteziei: folosirea anesteziei generale se asociază cu rate crescute de leziune cervicală, perforaţie uterină şi tratamentul acestor complicaţii, dar convulsiile sunt mai frecvente când se foloseşte anestezia locală.

- *Embolismul*: moartea intervine prin colaps cardiovascular, hemoragie şi comă.
- Naşterea de feţi vii: este desigur mai frecventă în al doilea trimestru de sarcină (făt de 3-6 luni). Se întâmplă când medicul a subestimat vârsta sarcinii, iar aceasta este mare.

B. Precoce: apare după primele 3 ore, până la 28 de zile după avort:

- *Retenţia produsului de concepţie*: rămâne una din cele mai importante cauze ale morbidităţii prin avort (cauză de boală), având ca rezultat infecţia sau sângerarea, sau ambele.
- *Infecţia*: este deseori asociată retenţiei de ţesuturi fetale și este cea de-a doua complicaţie importantă din cele precoce. Microorganismele răspunzătoare de infecţia genitală, din timpul și de după avort, sunt reprezentate în mod curent de flora endogenă vaginală, precum şi de gonococ, producător al gonoreei. Avortul infectat poate avea ca rezultat avortul septic sau chiar toxico-septic, este o complicaţie foarte gravă, frecvent mortală. Ascensiunea spontană a microbilor în cursul avorturilor spontane, dar mai ales aportul lor exogen, cu ocazia avorturilor provocate, determină infectarea cavităţii uterului, iar progresiunea infecţiei, care poate cuprinde mucoasa uterină, trompele uterine, ovarele, ţesutul celular periuterin, precum și generalizarea

infecţiei spre septicemie, duc la apariţia avortului toxico-septic. Frecvenţa mare a cazurilor, gravitatea deosebită, sechelele în timp, la femei tinere, în plină activitate genitală, şi decesul pe care-l determină fac din această formă de infecţie un esenţial element în morbiditatea şi mortalitatea obstetricală.

C. Tardive, apar după 28 de zile de la avort:

- *Anomaliile menstruale*: apar din cauza manevrelor instrumentale uterine destinate inducerii avortului, dereglările consecutive ale menstrelor fiind posibile ca urmare a retenţiei unor resturi intrauterine.
- *Infertilitatea*: este provocată de inflamaţia postavort a trompelor uterine cu ocluzia (închiderea) acestora. Avortul spontan: riscul de insuficienţă cervicală (col uterin deschis) după dilatări de calibru mare (la feţi de peste 14 săptămâni) și proceduri de chiuretaj cu chiuretă ascuțită poate duce la avorturi spontane sau la naşteri premature. Sarcina ectopică: aproximativ 1% din avorturile provocate vor avea o infecţie postavort, ceea ce predispune la un risc crescut de sarcini ectopice la o concepţie ulterioară, mai ales cele infectate cu Chlamydia Trachomatis sunt predispuse spre boala pelvină inflamatoare.
- *Prematuritatea*: naşteri premature menţionate mai sus.
- *Imunizarea Rh*: se poate dezvolta la femeile cu Rh negativ, prin pătrunderea hematiilor fetale în circulaţia maternă în timpul actului operator. Acest risc creşte odată cu creşterea vârstei gestaţionale.

D. Mortalitatea: rata decesului după avort este de 0-2 decese/100.000 proceduri, cauzele majore fiind infecţia (23%), embolism (23%), hemoragie (23%) și complicații ale anesteziei locale sau generale (16%).

(Dr. Christa Todea-Gross și Pr. Prof. Dr. Ilie Moldovan, *Îndrumarul medical și creștin despre viață*, Ed. Renașterea, 2008, pp. 208-221)

3.2. Efectele avortului asupra sănătăţii psihice a femeii

Termenul de „sindrom post-avort” este folosit pentru a descrie experienţele avute de o persoană în urma unui avort. Cuvântul „sindrom” este un termen medical. El se referă la constelaţia de semne şi simptome care tind să apară împreună (*syn dromos* înseamnă „pe acelaşi drum”). În medicină, prin „semn” se înţelege, de obicei, ceea ce medicul poate evalua în mod obiectiv, în timp ce „simptomele” fac parte din experienţa subiectivă relatată de pacient. Sindromul postavort se referă la o grupare de semne şi simptome (în special psihologice) care pot apărea în urma unui avort, aşa cum o evidenţiază experienţa clinică şi cercetările ştiinţifice.

Majoritatea simptomelor care caracterizează sindromul postavort sunt următoarele:

- simptome similare unui şoc psihic după un accident;
- tulburări de somn – insomnii, coşmaruri, vise obsesive;
- focalizarea atenţiei asupra femeilor gravide sau a copiilor mici, sau, dimpotrivă, teamă şi chiar panică la vederea lor;
- dorinţa necontrolată de a repara greşeala printr-o nouă sarcină (care în mod paradoxal se termină, de obicei, printr-un alt avort);
- scăderea capacităţii de concentrare, hiperactivitate, plâns necontrolat;
- retrăiri dureroase ale avortului, urmate de agresivitate la adresa tatălui copilului, a celui care a efectuat întreruperea de sarcină, a tuturor bărbaţilor sau a propriului trup;
- reacţii emoţionale foarte puternice la auzul zgomotului unui aspirator, la privirea unui nou-născut,

manifestate prin crize nervoase, ţipete, convulsii şi transpiraţii abundente;

- inhibarea vieţii emoţionale (comportament stereotip), amorţeală psihică;
- încercarea de a se dezvinovăţi, manifestată prin lupta împotriva avortului (sau, dimpotrivă, pentru avort), prin convingerea altor femei să renunţe la avort (sau respectiv, să recurgă la avort);
- numeroase avorturi în continuare;
- întreruperea comunicării în cuplu, distrugerea relaţiei cu partenerul, incapacitatea de a avea relaţii stabile cu alte persoane;
- diverse tulburări sexuale – frigiditate, promiscuitate, distrugerea relaţiei cu partenerul, schimbarea frecventă a partenerului;
- sentimentul unei pierderi irecuperabile sau goliciune sufletească de lungă durată;
- depresii, tristeţe, durere interioară;
- sentimentul de vinovăţie, de a se simţi murdară („Dumnezeu nu mă mai poate ierta" sau „Nu-mi voi ierta niciodată acest lucru");
- tulburări grave ale aprecierii de sine, neîncrederea în sine şi în cei din jur, dispreţ faţă de sine, mergând până la masochism;
- teama de a fi pedepsită prin accidente ale celorlalţi copii;
- abuz de medicamente, alcool, droguri;
- tendinţa de suicid (gânduri sau chiar încercări de a-şi pune capăt vieţii).

(Pius, Stössel, *Miriam, de ce plângi?,*
Ed. Ariel, Timişoara, 1998, p. 82)

Enumerarea de mai sus s-a făcut pe baza lucrărilor unor terapeuţi americani, printre care David Reardon şi Susan Stanford, precum şi din mărturiile femeilor care au fost consiliate pe parcursul mai multor ani.

În pledoaria ei, Dorothee Erlbruch pleacă de la următoarea afirmaţie a filosofului iudeu Martin Buber: „Un sentiment autentic de vinovăţie îşi are rădăcinile în ruperea unei relaţii". Se poate afirma că femeile care au făcut avort simt că au rupt relaţia cu o persoană şi, mai mult, că acea persoană a încetat din viaţă. Așa se explică de ce nu e deloc simplu „să ştergi cu buretele" acel sentiment de vină, care devine din ce în ce mai chinuitor. Este foarte important să ne asumăm responsabilitatea pentru moartea unui om, să scoatem la lumină aceste sentimente, nu să le înăbuşim în sufletul nostru. Acest proces e numit de terapeuţi „confruntare". Femeile afectate de avort au nevoie de a discuta cu femei care au trecut prin aceleaşi suferinţe, cu terapeuţi sau consilieri spirituali. De asemenea este nevoie şi de ajutorul oferit de Biserică. Dr. Philippe Madre a introdus în Franţa conceptul de „familie primitoare". Este vorba de găzduirea în familii voluntare a femeilor cu sarcină nedorită, dar şi pe cele care au făcut un avort şi sunt afectate de fapta lor. Este un concept foarte folositor, care se poate extinde şi în alte ţări.

Dorothea Erlbruch arată că termenul ebraic folosit în Vechiul Testament pentru suflet este „nephesh", iar acest termen cuprinde trupul şi sufletul într-o unitate inseparabilă. Omul nu este un trup care posedă un suflet. Omul este trup şi suflet. De aceea, dacă trupul suferă, va suferi şi sufletul nostru, cu atât mai mult cu cât noi, femeile, suntem mai sensibile. Este o tragedie a ni se cere să renunţăm la a conştientiza ceea ce s-a petrecut cu adevărat la avort. Nu putem fi private de trăirea sentimentelor noastre. Niobe,

o femeie din mitologia greacă, s-a transformat în stâncă atunci când i s-au răpit copiii şi au fost ucişi. Nu putea nici să mai plângă. La fel se întâmplă şi astăzi cu numeroase femei după avort. Inima lor se împietreşte şi nu mai pot nici măcar să plângă. Nu mai simt nimic, devin reci şi dure. O femeie care va continua să îşi ascundă suferinţa, împietrindu-şi inima, va percepe orice încercare de a discuta despre sindromul postavort ca o posibilă agresiune la adresa ei. Va crede că interlocutorul vrea să-i inducă sentimente de vinovăţie.

(Pius, Stössel, *Miriam, de ce plângi?,* Ed. Ariel, Timişoara, 1998, p. 84)

3.3. Urmările avortului în mediul familial

Gabriela Irimescu, în cartea sa, descrie o tipologie a familiei, astfel că avem: familia normală, familia nucleară, familia lărgită, familia anormală. Cel mai bine în cazul avortului se potriveşte familia anormală, deoarece trece prin anumite stări de insecuritate, teamă, apatie, anxietate etc. Toate acestea apar din cauza unor factori precum: angajarea femeilor în activităţi extraprofesionale, urbanizarea și modernizarea, creşterea gradului de şcolarizare (modificări privind vârsta la căsătorie, planificare familială, controlul fecundităţii), iar toţi aceşti factori duc la disfuncţii în cadrul familiei.

(Gabriela Irimescu, *Asistenţa socială a familiei şi copilului,* Ed. Universităţii „Al. I. Cuza", Iaşi, 2004, p. 19)

Familia uneori este pusă în situaţia unei alegeri dificile și, dacă se ia o decizie greşită, se poate pierde, iar membrii familiei vor suferi consecinţele.

Din observaţiile ştiinţifice şi clinice s-a dedus că, dintre toate fenomenele cunoscute de umanitate, avortul duce la cea mai profundă şi mai extinsă vătămare a familiei. Din nefericire, pentru că avortul este făcut de personalul medical, cu aprobarea guvernului şi cu sprijinul aparent al majorităţii oamenilor, vătămarea nu este luată în serios. Este o epidemie mai mare decât oricare alta, trecută sau prezentă. Echilibrul fragil care menţine relaţia dintre mamă şi tată şi dintre părinţi şi copii a fost distorsionat într-o asemenea măsură, încât oamenii au considerabil mai puţin interes unul pentru altul, în special, pentru cei slabi şi săraci.

Câteva dintre urmările avortului în plan familial sunt:

- Violenţa asupra copiilor – avortul afectează negativ relaţiile dintre mamă şi copil, precum şi dorinţa naturală, instinctuală a mamei de a veni în întâmpinarea nevoilor copilului. Când acesta va plânge, ea va reacţiona cu teamă sau, din contra, cu mânie – brutalizându-l sau neglijându-l.
- Violenţa asupra femeii – ignorând existenţa propriului copil, femeia va suferi o criză de identitate, întrucât renunţând la maternitatea ei, a renunţat şi la feminitate. Pentru ea, sexualitatea este strâns legată de maternitate şi dragoste; or, ignorându-i potenţialitatea de a fi mamă, faptul acesta o transformă într-un obiect de obţinere a plăcerii, într-o „simplă consumatoare a pilulei contraceptive, a steriletului, avortului şi a pilulei de a doua zi". Dacă bărbatul nu se poate bucura de copilul lui şi nu poate avea o relaţie cu el, dacă nu-şi poate încuraja soţia în timpul sarcinii, consecinţele vor fi grave pentru femeie.
- Efectele avortului asupra bărbaţilor – nu se vorbeşte despre efectele avortului asupra bărbaţilor, deşi studii recente au arătat că taţii copiilor avortaţi suferă depresii serioase şi de durată, ca rezultat a ceea ce a fost alegerea mamei. În privinţa bărbatului care se opune avortului, el

nu are niciun drept în faţa legii şi nu poate apăra dreptul la viaţă al propriului copil. Mâhnirea sa este dublată de sentimentul de neputinţă. Chiar dacă este opţiunea mamei, tatăl va avea de suferit de pe urma deciziei:

- teama de problemele de sănătate ale femeii;
- neliniştea că femeia îl va învinovăţi pe el pentru că a recurs la avort;
- îndoieli faţă de propria valoare şi capacitate de a rezolva o criză;
- tristeţe faţă de pierderea copilului, faţă de schimbările produse în relaţie şi faţă de întreaga experienţă produsă de avort.

(Nancy Michels, *Recuperarea emoţională a femeilor după avort,* Ed. OM, 1997, p. 106)

Efectele psihologice ale avortului, se ştie, sunt transferate sau declanşate şi la partenerii victimelor. De altfel, atitudinea partenerului la apariţia sarcinii are o însemnătate foarte mare asupra deciziei femeii. La rândul lor, şi bărbaţii au dificultăţi în a stabili relaţii cu viitorul copil. Bărbatul care a trecut printr-o experienţă de avort este predispus să rămână insensibil la dezvoltarea următorului copil. Chiar şi atunci, preocuparea sa va fi mai puţin normală, din cauză că ezită să se implice emoţional şi să rişte să fie iarăşi rănit.

Nu numai părinţii sunt afectaţi. Au fost identificate o serie de probleme distincte şi la copiii care au supravieţuit avortului. Aceşti copii manifestă stări repetate de nelinişte, nesiguranţă, iar între ei şi părinţi se instalează o lipsă de încredere. De asemenea, sunt predispuşi mai mult la anxietate sau depresie şi manifestă, de cele mai multe ori, diferite simptome psiho-somatice, cum ar fi durerile de cap sau abdominale. Începând cu adolescenţa, aceştia

devin mai vulnerabili la anxietate şi depresie, iar la maturitate manifestă cinism şi reacţii de nesupunere în faţa autorităţii.

Larisa Ciochină afirmă faptul că, pe lângă riscurile determinate de avort cu manifestare imediată, există şi multe pericole pe termen lung. În literatura de specialitate, în categoria acestor riscuri domină cancerul de sân. O legătură între cancerul de sân și avort a fost făcută de medici încă de la începutul anilor ’60. Pornindu-se de la faptul că hormonii produşi în timpul sarcinii au un efect protector, s-a ajuns la concluzia că avortul provocat induce o schimbare hormonală bruscă. Efectul acestei violenţe asupra organismului afectează celulele sânului, ducând în cele din urmă la apariţia cancerului. Avortul distruge familia, pentru că într-o familie în care avortul devine practică curentă, adevărata iubire jertfelnică dintre soţi este înlocuită de simpla sexualitate, partenerii trăind, într-o dureroasă desacralizare, doar plăcerea în locul bucuriei. Oamenii sunt adânc răniţi în sufletul lor în momentul când realizează că viaţa lor sexuală nesăbuită a dus la moartea unui om. Drept consecinţă s-a constatat o creştere a tulburărilor sexuale după avort. Alte aspecte îngrijorătoare – probabil rezultatele celorlalte – sunt creşterea violenţei bărbatului asupra femeii (sub toate aspectele) şi numeroasele divorţuri.

(Larisa Ciochină, Constantin Iftimie, *O viziune asupra vieţii,*
ed. Provita media, Bucureşti, 2003, p. 146)

Părintele Cleopa afirmă despre femeile care fac avort că se îmbolnăvesc deseori de boli grele, nevindecabile, îmbătrânesc înainte de vreme, suferă mai ales de nervi, nasc copii bolnavi şi infirmi, nu se înţeleg cu bărbaţii lor, au mustrare de conştiinţă până la moarte sau, cel puţin, timp de zece ani, dacă se pocăiesc şi primesc canonul rânduit de duhovnicii lor. Iar dacă nu, le aşteaptă canonul cel veşnic

în muncile iadului, de care să ne ferească pe toţi Bunul nostru Mântuitor. Dacă vreo femeie este bolnavă, nu la ucidere de prunci să-şi găsească scăpare de pedeapsa lui Dumnezeu. Ci să se roage lui Dumnezeu cu umilinţă, cu post şi cu durere în inimă, căci la El este puterea şi îndurarea de vindecare a celor bolnavi. Postul, rugăciunea şi înfrânarea întru curăţenie a celor căsătoriţi şi bolnavi, acestea sunt leacul lor, iar nu uciderea de prunci nevinovaţi.

(Arhim Cleopa Ilie și Arhim. Ioanichie Bălan, *Lumina și Faptele Credinței,* Ed. Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iaşi, 2002, p. 237)

3.4. Efectele avortului asupra societăţii

Pius Stössel denumeşte şi clasifică efectele avortului: asupra structurilor sociale, asupra sferei medicale, asupra sferei juridice şi economice şi asupra demografiei.

A. Efecte asupra structurilor sociale

Între efectele avortului asupra structurilor sociale se regăsesc:

- dezvoltarea unei atitudini pasive faţă de tragediile umane;
- dispariţia principiului tradiţional moştenit – de a ocroti copilul şi pe cei slabi;
- promovarea eutanasiei şi a eugeniei;
- împietrirea emoţională în faţa crimei şi a violenţei;
- tendinţa de a planifica tot mai strict numărul naşterilor.

Pe măsură ce rata naşterilor scade şi populaţia îmbătrâneşte, există mai puţini contribuabili pentru asigurarea acoperirii serviciilor pentru cei vârstnici. Ca urmare, tinerii

detestă bătrânii, pentru că aceştia din urmă devin, astfel, o piedică pentru eforturile lor de a economisi bani. Oamenii în vârstă se tem, la rândul lor, de tineri şi astfel se produce o ostilitate crescândă între generaţia tânără şi cea mai în vârstă.

B. Efectele asupra sferei medicale

- medicina, practic, s-a divizat (sunt medici pro şi contra avort), iar imaginea publică a practicii medicale s-a compromis;
- scăderea încrederii în relaţiile medic-pacient;
- medicii vor adopta o poziţie defensivă şi vor fi mai puţin dispuşi să slujească celor în suferinţă;
- denaturarea adevărului şi îngrădirea publicaţiilor care critică avorturile;
- creşterea costurilor pentru sănătate (crește numărul consultaţiilor pentru boli somatice şi psihice cauzate de avort).

C. Efectele asupra sferei juridice şi economice

- legea nu mai serveşte ca linie directoare morală;
- creşterea neliniştii şi a neîncrederii sociale;
- condamnare nedreaptă a celor care luptă pentru viaţă;
- diminuarea eforturilor de a-i ocroti pe cei slabi;
- obţinerea de profit financiar în urma avorturilor.

D. Efectele asupra demografiei

Din punct de vedere social şi economic, pe plan naţional consecinţele nu sunt greu de apreciat. Nu îşi poate face nimeni iluzii cu privire la consecinţele dezechilibrului demografic major prin răsturnarea piramidei vârstelor:

- creşterea tensiunilor între popoare şi a inegalităţii dintre ţările bogate şi cele sărace;

- îmbătrânirea populaţiei;
- creşte împovărarea financiară pentru un număr tot mai mare de familii tinere;
- genocid ca urmare a feticidului.

(Piuss Stosel, *Myriam, de ce plângi? Sau trauma avortului,* ed. Ariel, Timişoara, 1998, p. 124)

IV. MĂRTURII ŞI ÎNTÂMPLĂRI ADEVĂRATE

4.1. Mărturii ale mamelor care au născut copiii

Minunea Sfintei Parascheva

Elena G., din Iaşi, la vârsta de 22 ani, fiind în Roman, a visat-o într-o noapte pe Sfânta Parascheva în biserică, cu mai multă lume, unde parcă toţi aşteptau ca sfânta să se scoale şi să vorbească cu cineva. Într-adevăr, sfânta s-a ridicat din raclă şi i s-a adresat astfel: „Fetiţo, tu eşti însărcinată, dar să nu te duci să avortezi, că apoi o să ai mari greutăţi şi o să mori. Dacă o să mă asculţi, o să naşti o fată frumoasă, deşteaptă şi milostivă şi o să-ţi meargă bine în continuare şi nu o să ai necazuri prea mari în viaţă."

Soţul o îndemna la avort, dar nişte rude o sfătuiau să nu facă. Acest vis l-a avut în noaptea dinainte de a se duce la doctor. A doua zi a plecat totuşi la doctor, dar cu oarecare frică şi nehotărâre. Ajungând la doctor, a luat-o frica pe sală când trebuia să intre şi s-a întors acasă. Apoi a născut o fetiţă de 4,5 kg, foarte frumoasă, care acum are 34 de ani şi este foarte inteligentă (ştie cinci limbi străine), deşteaptă şi cu adevărat milostivă şi credincioasă.

Încă de când era mică împărţea tot la săraci, iar acum este doctoriţă şi orice rugăciune pe care o face ea la Sfânta Parascheva, în orice necaz ar fi, imediat este ascultată. Aşa a scăpat Sfânta Parascheva pe această mamă de la moarte –

ea însăși fiind credincioasă de copilă – şi pe fiica ei, care este de folos celor din jur cu inteligenţa sa, cu mila de săraci şi cu celelalte fapte bune.

(http://www.sfantaparascheva.com/minuni.php)

Avort sau „te iubesc, mămicuţa mea scumpă” ...

Aveam 24 de ani, abia mă măritasem de 3 luni şi îl cunoşteam de numai 4 luni. Eram încă studentă, cum să fac copil când încă nu îmi cunoşteam bine soţul, nu mă realizasem profesional?

Am plecat plângând de la doctor, teama mea devenise realitate: eram însărcinată. Mergeam pe stradă şi plângeam... nu îmi doream încă copil, nu mai fusesem niciodată însărcinată, era mult prea devreme, nu îmi trăisem încă tinereţea, luna de miere... şi, mai presus de toate, răsunau din memorie plânsetele mamei mele când mă ruga să nu fac niciodată avort, căci voi rămâne marcată pe viaţă... Orice s-ar întâmpla, dacă Bunul Dumnezeu a îngăduit să mai vină pe lume un sufleţel, nu îl va lăsa niciodată de izbelişte. „Să nu faci niciodată greşeala mea” îmi răsunau în minte rugăminţile mamei mele.

Am ajuns acasă şi i-am dat soţului vestea. Concluzia, avortul.

Suntem încă prea tineri, nici nu ne cunoaştem prea bine, poate nu ne vom înţelege şi copilul va rămâne fără familie etc.

Au urmat nopţi de plânsete şi frământări, vedeam mereu inimioara de pe ecranul ecografului, care bătea în mine. Cu ce drept să o opresc eu să mai bată ? E copilul meu, e adevărata mea jumătate. Cum să fac aşa ceva ? Fie ce-o fi, nu îl omor!

I-am spus soţului decizia mea. Au urmat o serie de stări tensionate, dar Dumnezeu m-a întărit şi am mers mai departe.

L-am adus pe lume pe băieţelul meu minunat, Alexandru. Are acum 4 ani şi jumătate şi încă un frăţior de 1 an şi jumătate, David – şi el un alt „neaşteptat".

După ce s-a născut şi David, soţul meu ne-a părăsit, nu ne mai înţelegeam. Eu am făcut intenţionat aceşti copii, îmi reproşa...

Fetelor, acum am 29 de ani şi am 2 băieţei minunaţi, oglinda ochilor mei și toată fericirea mea.

Suntem foarte fericiţi toţi 3. Dumnezeu ne ajută în fiecare clipă. Suntem cu toţii făpturile Lui şi trebuie numai să Îi acordăm toată încrederea, ca să vedem imediat şi rezultatele.

Sunt sigură că soţul meu se va întoarce la copiii lui. Dumnezeu îl iubeşte şi pe el şi îl va lumina la un moment dat. Eu mă rog mereu pentru asta.

Vreau să vă împărtășesc gândurile mele și să vă rog să meditaţi şi să vă informaţi foarte bine înainte să faceţi un avort. Să întrebaţi pe toate femeile din jur care au făcut avort despre ceea ce simt, şi pe toate mămicile fericite care au scăpat de ispita ucigașă.

Eram şi încă sunt tânără, doream să-mi trăiesc viaţa, să umblu prin discoteci. Au venit copiii şi mă gândeam că s-a sfârşit viaţa mea, că voi fi prizonieră în casă cu 2 pui mici, că mi s-a terminat viaţa şi libertatea.

Nimic mai fals! Aceşti pui mici crescuţi din noi sunt izvorul adevăratei noastre fericiri! Nu mă credeţi? Lăsaţi-i să trăiască şi o să vă convingeţi singure! Răspundeţi acestei provocări şi veţi ajunge la aceeași concluzie.

Care „te iubesc" credeţi că vă va încălzi cu adevărat inima? Cel spus în momente fierbinţi, de cel care doreşte

conştient sau inconştient să obţină „ceva” de la noi, sau cel spus de un sufleţel mic, sincer şi curat?

„Te iubesc, mămicuţa mea scumpă. Eşti cea mai frumoasă mămică din lume”, mi se spune de câteva ori, zilnic, de puiul meu, pe care acum 5 ani mă gândeam să îl avortez.

Am văzut de curând pe internet un film de 20 de minute cu un avort, filmat „live”. Intraţi pe pagina aceasta http://www.avort.ro/strigatul-mut.php şi uitaţi-vă la film... Eu am plâns și m-am rugat să lumineze Dumnezeu minţile tuturor femeilor să nu facem sau să mai facem vreodată aşa ceva.

Acum am un pui mic, de 1 an şi jumătate, în braţe, care nu mă lasă să scriu. Mă trage de păr, mă pupă, bate cu pălmuţele în tastatură, miroase tot a lăptic şi spune mereu „mama” cu atâta dragoste şi cu cea mai fericită „mocuşoară”.

Alegeţi, dragele mele, ne vrem copiii strângându-ne în braţe sau măcelăriţi în bucăţi în aspiratoarele din cabinetele ginecologice?

Eu sunt fericită. Fiţi şi voi alături de mine şi puii voştri minunaţi.

Cristina
(sursa: http://www.avort.ro/marturie-cristina.php)

L-am cunoscut pe internet...

Am citit pe internet câteva povestiri şi câteva reportaje despre avort şi am hotărât să vă scriu şi povestea mea. Am cunoscut pe cineva prin intermediul internetului acum 2 ani, el se numeşte Emilian şi este din Iaşi, iar eu sunt din Bucureşti. După 2 ani de aşteptare, în sfârşit ne-am întâlnit anul acesta în septembrie, am fost eu la Iaşi. Mi-a jurat că mă iubeşte şi că o să fie toată viaţa lângă mine,

pentru că eu sunt cea mai potrivită pentru el şi că a visat să fie cu mine doi ani de zile. A fost primul bărbat din viaţa mea, îl iubesc enorm, încă îl mai iubesc. Am stat la Iaşi 4 zile şi m-am întors la Bucureşti cu gândul că în curând o să mă mut la Iaşi pentru el. La scurt timp am aflat că sunt însărcinată, m-am bucurat, chiar dacă am 22 de ani şi el 23, eu m-am bucurat pentru că ştiam că Emilian îşi doreşte un copil cu mine pentru că mă iubeşte... Însă nu a fost aşa. Când a aflat, a început să-mi spună că e prea tânăr şi că el vrea să-şi trăiască viaţa şi că nu are bani, iubirea aia mare pe care o avea pentru mine a zburat pur şi simplu. Asta nu m-a făcut să renunţ niciun moment la copilul meu, sunt însărcinată în prima lună şi îmi doresc acest copil din tot sufletul meu, chiar dacă prietenul meu mi-a propus să fac avort. Părinţii mei încă nu ştiu de sarcina mea, în ianuarie voi pleca în Anglia, de unde sper să nu mă mai întorc niciodată; vreau o viaţa mai bună pentru copilul meu, el nu are nicio vină că tatăl lui nu-l vrea. Însă ştiu că o să vină şi vremea când acest „tată" o să vrea să-şi ceară iertare în faţa copilului lui, nu ştiu daca va obţine această iertare, însă ştiu că Dumnezeu şi cu mine o să-l învăţăm pe acest copil ce înseamnă a ierta. Scriu această scrisoare în atenţia tuturor tinerelor care rămân însărcinate. Iubiţi-vă copiii. Indiferent de situaţia voastră actuală, Dumnezeu este bun cu noi şi nu ne lasă la greu; daţi naştere acelor copii care nu au nici o vină! Peste 8 luni o să fiu mamă, e cel mai minunat sentiment de pe acest pământ, mă simt mai plină de viaţă, simt că micuţul din mine depinde de starea mea de spirit şi de sănătate, aşa că pentru el sunt puternică. Simte şi tu ce simt eu acum!!! FII şi TU PUTERNICĂ!

Gabriela
(*http://dreptul-la-viata.ro*)

Un copil nu e o povară

De când sunt însărcinată (aproape 2 luni de acum), tot citesc articole despre avort, despre copii... povestiri ale unor femei care au acceptat să facă avort.

De Crăciun, anul trecut, am plecat şi eu în ţară, fericită că îmi voi vedea familia şi pe vechiul meu prieten, pe care nu încetasem să îl iubesc niciodată. Toată perioada cât am stat în ţară am stat la el. Într-o seară, venind de la părinţii mei, mi-a zis că mă iubeşte enorm, că nu vrea să mă piardă și că își doreşte mult, enorm, să avem un copil.

I-am zis că şi eu îl iubesc şi că îmi doresc un copil, doar că îmi e frică nu cumva să se schimbe și să nu mai vrea copilul. Dar el a zis nu, te iubesc! niciodată nu se va întâmpla asta, ai încredere, voi face tot ce pot să fie bine... Pe 1 ianuarie am plecat din ţară, iar pe 6 ianuarie am aflat că sunt însărcinată. L-am sunat imediat în secunda următoare să îi dau vestea pe care ne doream amândoi să o auzim. A fost fericit, la fel și eu ...După câteva zile le-a zis părinţilor lui, iar aceştia s-au supărat tare şi l-au îndemnat să îmi ceară să fac avort, pe motiv că nu e momentul încă să avem copii. I-am zis mereu că nu fac, indiferent ce s-ar întâmpla... M-a susţinut la început, dar după o perioadă a început să îmi spună că nu îl mai vrea, că putem avea mai târziu, că nu avem una, că nu aveam alta, că vrea un viitor, că vrea facultăţi și multe chestii de genul ăsta. Într-un cuvânt, începuse să mă abandoneze. Am trecut printr-o perioadă de coşmar, când nu ştiam ce să fac singură departe de casă, printre străini; plângeam şi mă rugam.

Nu vroiam să îmi omor propriul copil, vroiam să fie doar un coșmar din care să mă trezesc și să fie bine. Sub presiunile lui și ale mamei lui, de 3 ori am zis că fac avort.

Dar de fiecare dată Dumnezeu mi-a oferit posibilităţi să nu fac avort. În urmă cu 2 săptămâni m-am hotărât, l-am sunat şi i-am zis: „M-am hotărât, nu fac avort, îmi păstrez copilul”. La care mi-a zis: „Bine, eu în cazul ăsta nu vreau să ştiu de copil şi nu mai vreau să ştiu nici de tine; pe mine să nu mă implici în viaţa ta niciodată cu nimic”. I-am zis: „Bine” şi am închis telefonul.

Acum încă mai sufăr, încă doare durerea pe care mi-a provocat-o, dar pentru copilul meu, care se va naşte în maxim 7 luni, vreau să merg mai departe şi mă rog lui Dumnezeu să îmi dea sănătate şi putere să aduc pe lume ceea ce în curând va deveni însăşi viaţa mea: copilul meu.

Şi, la fel ca şi Gabriela, iubiţi-vă copiii şi nu faceţi avort, nu vă gândiţi ce o să faceţi, cu ce o să-l creşteţi, că nu puteţi face şcoală, că nu o să mai fiţi fericite, că lumea o să vorbească. Dumnezeu e mare şi bun, nu ne lasă El pe noi, iar dacă Dumnezeu vrea să fim fericite, să putem face una – alta, ne va da şi chiar cu un copil, care până la urmă nu e o povară, nu e un străin, e parte din noi. Şi nu mergeţi pe teoria că dacă are o săptămână nu e un copil, e nu ştiu ce altceva. E suflet pe care Dumnezeu l-a pus în tine, iar trupul va lua înfăţişare după suflet.

În sfârşit, în mai puţin de 7 luni voi fi mămică, cu ajutorul lui Dumnezeu, mă rog în fiecare seară să fie bine şi ştiu şi cred că Dumnezeu nu mă va lăsa.

Multă sănătate tuturor mămicilor din lume şi Dumnezeu să vă lumineze mintea şi să vă dea putere să mergeţi mai departe! Doamne, ajută!

Elena
(sursa: http://www.avort.ro/marturie-elena.php)

O minune a Maicii Domnului: *Un avort care nu s-a mai făcut*

Primii copii pe care i-a născut Eftimia Alexandru erau băieţi, însă aceia nu au supravieţuit. După aceea a născut numai fete, care au trăit.

În 1939 s-a mutat în Chartoum, în Sudan. Acolo a rămas din nou însărcinată, însă din cauza experienţelor prin care a trecut, s-a hotărât să facă avort.

În aceeaşi seară are un vis cutremurător: era Vinerea Mare şi se pregătea să intre în biserica ortodoxă din Chartoum. Intrând, preotul, acoperit cu odăjdii şi ţinând în mână Sfânta Evanghelie, i-a spus:

– Eşti păcătoasă!

Imediat, Eftimia a îngenuncheat înspăimântată, a cerut iertare. Atunci preotul a îndrumat-o spre interiorul bisericii, unde se ţinea slujba Prohodului, şi i-a spus:

– Eu nu sunt îndreptăţit să te iert. De aici să-ţi ceri iertare. Femeia se întoarce şi aproape de odajdie vede icoana Maicii Domnului cum plângea. Din ochii ei sfinţi curgeau lacrimi adevărate. La un moment dat, se întoarce spre Eftimia şi îi spune:

– Priveşte! Am avut un Fiu şi L-am pierdut. Fii atentă, să nu pierzi şi tu ceea ce păstrezi înlăuntrul tău.

După aceea, preotul a scos o cruce mare, i-a pus-o de gât şi i-a spus:

– Fii atentă, să nu pierzi această cruce pe care o porţi. Când s-a trezit, şi-a amintit visul în amănunt. Era hotărâtă să-şi păstreze copilul cu orice preţ.

Peste cinci luni a născut un băieţel. A observat cu uimire că băieţelul avea întipărit pe pieptul lui semnul sfintei cruci. Atunci i l-a promis pe micuţ Maicii Domnului şi că îl va boteza în Tinos.

Din păcate, a izbucnit al doilea război mondial şi a fost obligată să-l boteze în Chartoum. Nu a omis însă să-l numească Evanghelos.

Crescând, copilul a aflat de la mama lui povestea naşterii sale şi înlăuntrul lui creştea dorinţa de a se închina icoanei „celei Binevoitoare".

Într-un an, la sărbătoarea Maicii Domnului, a sosit în Tinos şi micul Evanghelos, închinându-se împreună cu mama lui.

A vrut să rămână în biserică toată noaptea, deoarece îşi dorea mult şi credea că o va vedea pe Maica Domnului. Vecernia continua şi episcopul slujea sub candelabrul central.

Dintr-o dată, Evanghelos vede dinspre locul rezervat femeilor o lumină puternică, strălucind ca soarele, care lua uneori nuanţă roşiatică. Vede atunci o femeie foarte frumoasă.

Avea o ţinută de regină, purta o cunună strălucitoare şi binecuvânta cu mâna dreaptă ridicată mulţimea adunată.

(Apariţii şi minuni ale Maicii Domnului,
Ed. Bunavestire, Bacău, 2002, pp. 118-119)

O mamă şi-a dat viaţa pentru copilul ei

În timp ce unele femei spun că avortează pentru că nu pot să ofere condiţii copiilor lor, o mamă adevărată îşi dă viaţa pentru copilul ei – mai mult nu are ce.

La patru luni de graviditate, Lorraine Allard a aflat că are cancer în stadiu avansat. Doctorii au sfătuit-o să avorteze şi să înceapă chemoterapia cât mai repede, însă Lorraine a răspuns: „Dacă o să mor, copilul meu o să trăiască".

S-a planificat naşterea prin cezariană la 26 de săptămâni, dar Lorraine a intrat în travaliu prematur o săptămână înainte şi a născut pe micuţul Liam pe 18 noiembrie.

Pe 18 ianuarie anul acesta a murit, la vârsta de 34 de ani, lăsând în urmă, pe lângă micuţul Liam, încă trei fetiţe: Leah de zece ani, Ami de opt ani şi Courtney de 20 de luni. Şi bineînţeles, un soţ îndurerat.

Iată că într-un veac al întunericului şi al morţii, o femeie fragedă, de doar 34 de ani, îl face de ruşine şi ne aminteşte că, dincolo de moarte, este viaţă.

Dumnezeu s-o odihnească în pace.

Citiţi știrea pe larg în *Daily Mail*, *Fox News*, *Lifesite*.

Sunt bucuroasă că nu am făcut avort

Dragii mei, vreau să vă spun povestea mea, pentru a fi un sprijin pentru tinerele dezorientate şi disperate, aşa cum am fost şi eu. Aveam 26 ani, terminasem facultatea şi nu aveam un serviciu, prietenul meu mai avea o lună şi termina stagiul militar. Nu aveam niciunul bani, eram împreună de 3 ani şi ne făceam planuri de viitor. Evident, nu era momentul să avem un copil. Într-o zi am aflat că eram însărcinată. I-am spus de acest lucru şi în glasul lui se simţea deznădejdea. Părinţii lui au spus mai întâi să păstrăm copilul, apoi s-au răzgândit, pe motiv că nu avem cu ce să îl creştem. În acelaşi timp el nu vorbea despre o căsătorie.

Părinţii mei au făcut presiuni să avortez copilul. Eu eram în cumpănă, eram credincioasă, dar mă aflam într-o situaţie în care nu ştiam ce să fac. Mă rugam la Dumnezeu să mă înveţe ce să fac. Tot amânam dusul la doctor. Am avut un vis în care un călugăr (sau preot) îmi dăruia cărţi religioase, tămâie şi eu vroiam să îl refuz. El mi-a spus atât: „Ia-le, o să ai nevoie!”. Într-un alt vis, am visat o fetiţă cu o privire atât de blândă şi de bună... era copilul meu. Încă plină de îndoială, am fost la doctor să avortez. Printr-o

minune, doctorul mi-a spus că nu îmi face avort, deoarece copilul este prea mare (aveam 2 luni şi ceva, aproape 3 de sarcină). Teoretic, încă eram în termenul obişnuit de avort. Din acel moment, am văzut în asta un semn şi m-am hotărât să nu ucid acest copil, orice ar fi. Eram într-o situaţie disperată, fără bani, prietenul mă părăsise (am stat despărţiţi vreo 3 luni), tatăl meu mă ameninţa că mă dă afară din casă. Cu credinţă în Dumnezeu, le-am răbdat pe toate. Mergeam la biserică şi mă rugam Maicii Domnului.

Când eram însărcinată în 5 luni, eu şi prietenul meu ne-am împăcat şi apoi ne-am căsătorit. Avem o fetiţă superbă, pe care o iubeşte foarte mult, de mine ce să mai spun, e cea mai mare bucurie a mea. Dumnezeu ne încearcă şi ne pune la încercare, dar noi nu ştim ce are pregătit pentru noi. Mă întreb adesea, cât de goală ar fi fost viaţa mea dacă mi-aş fi ucis copilul. Nimeni nu se aştepta să ne împăcăm şi să îmi fie bine pe viitor, şi totuşi Dumnezeu a avut grijă, şi astăzi Îi dăm slavă că ne-a ocrotit şi pe noi, şi pe fetiţa noastră. Fetelor, oricât de disperată ar fi situaţia voastră, nu deznădăjduiţi, pentru aceste suflete nevinovate Dumnezeu ne poartă de grijă şi ne scoate din cele mai complicate situaţii, care par de nerezolvat pe moment. Dumnezeu să vă ajute! OANA

(http://www.avort.ro/marturii.php)

„Mulţumesc, doctore!” Povestea unei fotografii uimitoare

Preotul ortodox român Mihai Lupu din Canada a transmis câteva informaţii tulburătoare privind viaţa intrauterină a fiinţei umane. Este vorba despre fotografia unui copil de 21 de săptămâni, în pântecele mamei sale. Numele lui este

Samuel Alexander Amas. Copilul a fost diagnosticat cu spina bifida şi nu ar fi supravieţuit afară din pântecele mamei. Trebuia deci operat intrauterin. Iulia Amas, mama copilului, a apelat la remarcabilul chirurg Joseph Bruner, de la Centrul Medical al Universităţii Vanderbilt din Nashville-Tennesse. Redăm în continuare cuvintele fotoreporterului Michael Clancy, angajat al publicaţiei USA Today, prezent şi el la operaţie:

„În timp ce doctorul mă întreba ce viteză de înregistrare folosesc, am surprins cu coada ochiului un tremur al uterului, dar nimeni din echipă nu provocase mişcarea. Venea dinăuntru. Dintr-odată, prin incizie, copilul şi-a scos braţul şi apoi l-a retras, lăsându-şi doar mânuţa afară. Doctorul i-a prins mâna şi a ridicat-o uşor, iar copilul a răspuns strângând degetul acestuia. Ca şi cum i-ar fi încercat tăria, medicul a clătinat uşor pumnul micuţ. Pruncul îl ţinea strâns. Am prins momentul fantastic. S-a petrecut atât de repede, încât asistenta care stătea lângă mine m-a întrebat «Ce s-a întâmplat?». «Copilul a-ntins mâna!», am zis. «A, păi fac asta tot timpul», mi-a răspuns”.

Această fotografie care a făcut înconjurul lumii este o mărturie vizuală de netăgăduit a faptului că în pântecele mamei creşte un copil, nu un „glob de ţesut” sau „produs al concepţiei”. Pruncul nenăscut este o fiinţă umană, dornic să-şi facă simţită prezenţa, precum micuţul Samuel, care parcă ar spune: „Mulţumesc, Doctore!”

Fiii noştri ne sunt părtaşi la toate împrejurările vieţii şi, probabil, înţeleg ce vorbim noi, ne pricep intenţiile, ştiu mult mai multe decât bănuim noi că ştiu. Întâmplarea următoare, relatată de o tânără doamnă, este grăitoare:

„Eram singură acasă într-o seară. Era o linişte adâncă. Pregăteam masa. Deodată am scăpat pe lespezile de ceramică ale bucătăriei un castron metalic. Zgomotul a sunat

asurzitor în tăcerea casei. Fetiţa a tresărit în pântecele meu şi multă vreme după aceea a fost neliniştită. Eu cred că pruncii noştri ştiu foarte multe lucruri, nu prin cuvinte, nici prin învăţare, ci printr-o cunoaştere ca a îngerilor." Aşa cum sfânt este Dumnezeu, sfântă este şi viaţa. Ea ne-a fost dată spre bucurie şi, cum ne spune într-una din epistolele sale Sfântul Apostol Ioan, ne-a fost dată pentru „ca bucuria noastră să fie deplină" (I Ioan 1,4).

Cine, dar, ar putea avea dreptul să curme viaţa dată de Dumnezeu, viaţa care este Dumnezeu?

Să celebrăm deci minunea vieţii! Să ne plecăm cu evlavie în faţa sfinţeniei vieţii!

Să cinstim pe Dătătorul de viaţă, pe Domnul pe Care aşa Îl mărturisim!

4.2. Mărturii ale femeilor care au făcut avort

„Nu aş mai face-o niciodată, indiferent de părerea celor din jur"

Mi-am avortat copilul. Odată cu el a murit şi ceva din mine, ceva ce nu mai poate fi nicicând trezit la viaţă. Astăzi nu aş mai lua o asemenea hotărâre, indiferent ce ar spune cei din jur. Trăiesc cu o frică în mine de care nu mai pot scăpa. Am coşmaruri în care îmi apare o fetiţă care fuge spre mine cu braţele întinse şi întreabă mereu: „De ce, mămico? De ce?" Apoi mă trezesc udă de transpiraţie. Acest vis şi privirea fetiţei mă urmăresc continuu, de când am avut acea intervenţie. De ce numai eu sunt pedepsită pentru fapta mea, nu şi fostul meu prieten, deşi a fost şi el părtaş?

Relatez această întâmplare pentru folosul tuturor femeilor. Gândiţi-vă foarte bine ce faceţi, pentru că vă vor

chinui visele şi vă vor urmări privirile celor ce nu mai sunt; nu permiteţi nimănui să vă constrângă, pentru că viaţa voastră va fi distrusă. Nu faceţi aceeaşi greşeală ca mine! Judith.

(Din revista pentru elevi *Schreibenkleiser*,
Bad Neustadt / Baurische, Rhon, Germania)

„*Dacă o păstram, acum eram în 7 spre 8 luni*"

Era luna februarie când am aflat că sunt însărcinată. Eram încă la liceu, în ultimul an. I-am dat vestea prietenului meu; speram că-mi va spune să îl păstrăm, dar, din păcate, nu a spus aşa. Mă obliga într-un fel să fac avort, că suntem prea tineri, că nu avem ce să îi oferim şi alte chestii. Într-un final, am acceptat. În schimb, nu după mult timp, am avut o mică ceartă şi m-a lăsat singură. Timpul trecea, iar eu eram însărcinată în luna a treia; umblam pe la doctori, mă rugam de ei, dar nimeni nu voia. Într-un final am hotărât să merg la ecograf. Era aşa mic şi dulce, un ghemotoc de copilaş, iar o asistentă lăuda copilaşul că e perfect sănătos, că, Doamne, ajută!, o să am un copil minunat, neştiind ce vreau eu să fac. Prietenul în care am avut încredere şi cu care am fost împreună un an şi ceva m-a lăsat singură. Deja simţeam cum mişcă propriul meu copilaş în mine, nu avea stare. L-am iubit mai mult ca orice. Și a venit ziua în care a aflat mama mea. M-a dus la spital și m-au internat. După 2 zile mi-au dat niște pastile (acele pastile întrerup sarcina până la 6 luni); eu eram în luna a cincea. Mi-au dat prima tură de pastile. Nu simţisem nimic. După a doua tură am simţit cum mişcă foarte tare copilaşul meu (se chinuia, era în ghearele morţii), iar dintr-o dată nu am mai simţit nimic. A murit copilaşul meu!

A treia serie de pastile mi-a provocat contracţii. Erau tot mai puternice. După câteva ore mi s-a rupt apa şi am născut... am născut copilul omorât de mine. În loc să fie ca la o naştere, să-mi dea copilaşul în braţe, să fiu bucuroasă, ei mi l-au luat. Era mic încă. Era mic de felul lui, cam cât palma, dar era bine, era fetiţa mea, Alexandra, îngerul meu, pe care nu îl pot uita şi nu îl voi uita niciodată. După ce s-a întâmplat, am avut vise în care plângea şi mă întreba de ce am lăsat-o, de ce nu am ţinut-o? Mi se sfâşie sufletul. Tot ce îmi doresc acum, mi-aş da şi viaţa să o văd cum ar arăta sau să o am iar în pântece. Dacă o păstram, acum eram în 7 spre 8 luni. Nu vă ucideţi copilaşul aşa cum am făcut eu! Acum mi-aş da viaţa să o văd doar o secundă!

Loredana
(sursa: http://www.avort.ro/marturie-avort-loredana.php)

„Fiecare copil e unic şi nu poate fi înlocuit de nimeni şi de nimic."

Sunt încă la liceu şi am rămas însărcinată. Prietenul meu a fost lângă mine şi m-a susţinut. Am hotărât că e mai bine să fac avort; mama nu putea să afle, mai am şcoală de terminat, nu aş avea cu ce să cresc un copil.

Am găsit un doctor renumit care să îmi facă avortul. Săptămâna trecută m-am programat şi alaltăieri a avut loc crima.

Înainte de avort doctorul mi-a făcut ecografie. Eram în 7 săptămâni, totuşi la ecograf s-a văzut un corp de bebeluş ghemuit. Doctorul a spus: ce copil frumos! Apoi ne-a dus undeva în subsol. Mai era o femeie care a făcut avort. Ne-am îmbrăcat în cămăşi de noapte şi stăteam în pat. Ea

a intrat prima şi a ieşit după nici 20 de minute. Mi-a spus zâmbind, sub efectul sedativului: nu-ţi fie frică, nu simţi nimic, nu doare!

Asistenta m-a condus în camera de măcelărit. Era un miros puternic de dezinfectant. M-am întins pe masă, am primit anestezie generală și, pe când a intrat doctorul, am adormit. În timpul avortului l-am visat pe copilaşul meu. Avea gene lungi cum are tatăl lui. Eram într-un câmp. M-a întrebat: De ce faci asta?

I-am spus: Eu nu vreau să fac asta, iar el m-a întrebat: Atunci, totuşi, de ce faci asta?

Nu ştiu cum am ajuns în cealaltă cameră în pat, nu ţin minte nimic. Știu doar că m-am trezit și mi-am dat seama că am dormit vreo 20 minute. Am ieşit afară cu ultimele puteri. Totul se învârtea în jurul meu. Afară era prietenul meu cu încă un amic. Am realizat ce am făcut. Primul meu gând a fost că sunt o criminală.

I-am cerut batiste şi am început să plâng. A apărut imediat asistenta şi a spus că atâta timp cât sunt acolo să nu plâng, că fac imagine proastă clinicii. M-am dus iar la ecograf, iar monitorul a arătat că uterul meu este gol. Păcat că nu există şi un monitor care ar fi arătat că și sufletul meu e gol.

M-am dus acasă și am dormit vreo câteva ore, iar când m-am trezit, eram udă, am transpirat.

Azi-noapte l-am visat din nou în acelaşi cadru. S-a uitat la mine şi a spus: Vezi, acum sunt mort. M-au omorât. I-am spus să mă ia cu el, dar a spus că nu poate să facă asta, nu i se dă voie şi că nu pot pleca, voi avea parte de o întâmplare în curând. Mai multe nu a putut să îmi spună...

Fetelor, doamnelor, vă spun, nu faceţi avort!

Poate credeţi că în viitor un alt copil va umple golul lăsat de acesta, dar vă spun... fiecare copil e unic în felul lui şi niciunul nu poate fi înlocuit de nimeni şi de nimic.

Ilona
(sursa: http://www.avort.ro/marturie-Ilona.php)

„Chipul meu... chipul unei criminale”

... În săptămâna avortului eram deja prăbușită, am mers la o clinică particulară care nu efectuează chiuretaje în zilele de sărbătoare, m-au programat pentru data de 2 februarie. Era într-o marţi, ar fi trebuit luni, dar era sărbătoare.

M-am trezit amorţită şi sfârşită în dimineaţa aceea, nu mai simţeam nimic, nici durere, nici tristeţe. Eram deja goală, deja moartă. Ningea. Am mers o parte din drum pe jos, prin zăpadă, îmi simţeam copilaşul viu, aveam greţuri, mi-era foame, pofteam. El trăia şi simţeam asta. Și mă gândeam cum în câteva ore nu o să mai simt nimic din asta. Cu cât mă apropiam de clinică, cu atât îmi era mai rău. Simţeam sfârşeală şi că mă prăbuşesc. Și ca un condamnat la moarte, prietenul mă ducea de braţ şi mă privea din când în când şi nu spunea nimic, dar era trist şi îngrijorat.

Am ajuns la clinica unde mai aşteptau câteva femei, toate mai tinere. M-am „pregătit” pentru crimă, m-am schimbat şi am intrat în aşteptare.

Una din tinerele de acolo era la primul copil, i se spusese de medici ca nu ar fi avut copii niciodată, dar era gravidă acum. Nu–şi dorea copilul pentru că nu era pregătită, fiind la facultate. Am ascultat-o şi mă gândeam că nu ştie ce o aşteaptă. Eu ştiam. Spunea: „Încă sunt la facultate şi nu îl

vreau, vreau să mă realizez profesional. Nu o să-mi distrug viaţa pentru un copil”. Avea să vadă după scurt timp că alta era realitatea. A fost să fie prima care a intrat la chiuretaj. Se făcea anestezie generală. Când au adus-o, eu aşteptam cu celelalte femei la rând. Striga și plângea: „Copilaşul meeeeeeu! Primul meu copilaș... Ce-am făcut, Doamne? Mi-am omorât copilaşul meu. Doamne, n-am să mai fac asta niciodată”. Și plângea de ne-am zguduit toate. Se făcuse tăcere. Medicul era şi el trist şi încerca să o consoleze. A plecat de acolo prăbuşită, la braţul prietenului ei. Nu mai era persoana trufaşă care venise. Era ceea ce aveam să fiu și eu curând: „o moartă vie”. Tot ce mai era în momentul acela s-a prăbușit. Nu mai doream decât să mor. Nu mai simţeam nimic, eram deja moartă.

Mi-a venit rândul. Am intrat în „camera morţii” și am simţit miros de moarte. Am evitat să mă uit la instrumentele cu care se ucidea. A intrat medicul şi m-a consultat. Ştiţi ce mi-a mai spus? „Ar trebuie să nu mai faceţi avorturi, pentru că aveţi probleme în urma lor.” Am izbucnit în plâns şi am spus: „Nu spuneţi asta, doctore, pentru că eu îmi doresc acest copil”. Şi mi-a spus: „Atunci lasă-ţi copilul, doamnă!”. Şi am spus că nu am o situaţie stabilă care să-mi permită să-l ţin. E o prostie. Am spus să mă disculp. Medicul a lăsat capul în jos, dar înainte de asta mi-a aruncat o privire plină de reproş (nu voi uita niciodată privirea aceea care mă condamna). Şi nu am mai spus nimic…

Mă simţeam ca un animal dus la tăiere, mai aveam timp să iau o decizie, cea corectă, dar nu mai puteam să iau niciuna. Ştiu că atunci mi-am dorit să mor în timpul chiuretajului.

Am văzut acul care urma să mă ducă la necunoştinţă şi serul din el, am văzut pereţii albi ai cabinetului, albi şi

trişti, am simţit prezenţa morţii în cabinet. Mirosea a moarte. Am închis ochii şi nu am mai simţit decât înţepătura acului. Apoi ceva s-a întâmplat, ceva ciudat. Visam că mă dau pe un tobogan portocaliu care avea din loc în loc pernuţe. Pe una era un ursuleţ. M-am dat în toboganul acela care mă ducea undeva în jos. Apoi brusc m-am trezit că pluteam în cabinet şi mă loveam de pereţi. Mă simţeam uşoară ca un fulg. I-am văzut ca într-un negativ pe medicul care îşi făcea treaba, pe anestezistă şi pe asistentă lângă mine. Apoi am ieşit pe uşă şi l-am văzut pe P. în salon, aşteptând. Am auzit voci care-mi spuneau: „Gata, s-a terminat. Încet, te ducem noi la pat". Când am ajuns în pat, am simţit o durere fizică copleşitoare în tot corpul. Nu era durerea după avort, ci altceva, ceva ce mă strivea, îmi tăia respiraţia. Am strigat medicul şi mi-a spus că nu am de ce să simt asta, dar eu simţeam cum ceva mă presează şi mă sufocă…

Nu l-am recunoscut nici pe P. Eram inconştientă, transformată, o oroare a crimei, asta eram. Încă nu credeam că am avortat, dar am văzut sânge şi atunci am ştiut că s-a terminat. Nu am putut pleca de la clinică decât după patru ore. Nu puteam sta în picioare, mi-era rău, cumplit de rău. Celelalte au plecat pe picioarele lor. Eu nu am putut. În locul grijii de a nu şti ce o să fac cu copilul meu, dacă îl voi naşte, au apărut durerea, disperarea şi dorinţa de a muri, mult mai cumplite decât prima.

Am ajuns acasă, unde sora mea m-a întâmpinat cu ochii trişti. Şi acolo totul era sub amprenta morţii, totul era cenuşiu şi nimeni nu vorbea, ca şi cum crima nu se înfăptuise sau ca şi cum tot ce se întâmplase era ceva normal.

A urmat o oră de somn agitat, cu stări de rău şi confuzie, apoi o cafea, ca „să ne revenim la realitate”. Toţi încercam să trecem sub aspectul ficţiunii crima înfăptuită. Toţi negam că s-ar fi întâmplat ceva. Dar moartea era acolo, pândea. Tocmai luase o fiinţă, fiinţa pe care am iubit-o şi apoi am ucis-o. Mă pândea la colţ şi pe mine, ca să mă ucidă apoi în fiecare zi, puţin câte puţin. De multe ori m-am întrebat cum arată moartea. Atunci, în ziua aceea, moartea avea chipul meu, chipul unei criminale.

D.
(sursa: http://www.avort.ro/marturie-d.php)

Am făcut un avort săptămâna asta ...

Nu vreau să spun decât un lucru, am făcut un avort săptămâna asta. Eram în 19 săptămâni, deja aveam lapte în sâni şi fătul mişca; dar nu mi-a păsat, eu voiam avort şi într-un fel sau altul l-am făcut. Şi nu îmi părea rău până am văzut ceea ce a ieşit din mine: era un bebeluş, era mic, dar perfect; ştiam de dinainte că era băieţel, dar nu mă aşteptam să fie un copilaş în adevăratul sens al cuvântului. Și era aşa frumos! Cel mai frumos copil pe care l-am văzut în viaţa mea! Avea şi păr pe cap... Și cel mai tare mi s-a rupt sufletul când am observat că stătea ghemuit şi îşi ţinea cordonul în braţe, ca şi cum ar fi trecut prin mari chinuri. Am îndrăznit să mă uit mai atent la el. Avea degete şi la mâini, şi la picioare, un năsuc perfect şi i se vedea un zâmbet pe faţă... Și mai dureros era că semăna cu mine la gură. Astea le povestesc pentru toate femeile care fac avort.

Multe care îl fac, se ridică şi pleacă, dar niciodată nu se uită la ce lasă în urmă. Eu acum sunt distrusă din punct

de vedere psihic şi ştiu că niciodată nu voi mai fi la fel şi că niciodată nu voi putea săruta şi alinta copilaşul meu frumos, după care plâng în fiecare seară. Poate voi mai avea copii, dar nu pe el.

Nicoleta

(http://www.avort.ro/marturie-avort-nicoleta.php)

„Ştiam că e o crimă”

Îmi este încă teamă să vorbesc despre asta. Am 22 de ani şi acum 2 ani am rămas însărcinată în urma unui viol. Nu-mi venea să cred – aveam deja 6 săptămâni de sarcină. La început eram incapabilă să gândesc limpede. Totuşi ştiam că nu e de competenţa mea să decid între viaţă şi moarte. La început, o prietenă mi-a arătat compasiune şi părea interesată de starea mea, dar după un timp mi-a zis că nu mai are chef să-mi asculte problemele. Eram dezorientată, deznădăjduită şi dezamăgită. Am jurat atunci că nu mă voi mai destăinui nimănui, de teamă să nu fiu respinsă din nou. După multe ezitări şi gânduri de sinucidere, m-am decis să fac avort, deşi nu eram pe deplin convinsă. Ştiam că e o crimă.

Se apropia ziua programată pentru intervenţie. Am avut atacuri de panică; noaptea visam că micuţul pe care trebuia să-l avortez mă întreba plângând de ce vreau să o fac. Apoi mă trezeam udă de transpiraţie. Scena aceasta îmi apare deseori şi astăzi în minte. Nu pot scăpa de ea. Îmi amintesc fiecare detaliu.

Primul gând după ce m-am trezit din narcoză a fost: „Ce prostie am făcut!” Apoi am început să plâng şi nu m-am oprit toată ziua. Eram incapabilă să fac ceva. Simţeam o nevoie imperioasă să vorbesc cu cineva, însă am fost mereu respinsă. Asta m-a determinat să mă gândesc la sinu-

cidere. Dar o voce interioară îmi spunea: „Nu te da bătută. Viaţa este prea preţioasă pentru a o distruge”. M-am decis să uit, să alung din minte tot ce s-a întâmplat şi pot spune că aproape am reuşit. Doar când vedeam copii mici sau femei însărcinate, îmi întorceam capul. Nu puteam să-i văd, mă simţeam murdară. Mă gândeam cât de mare ar fi burta mea, dacă... Mă gândeam să accept ideea că sunt o criminală.

După un an, am ajuns la concluzia că nu mai pot continua în felul acesta. Trebuia să „iau taurul de coarne” şi să înţeleg tot ce s-a întâmplat. Mi-am procurat diferite materiale informative despre avort şi am discutat cu alte femei afectate. Cu cât mă gândeam mai mult la cele întâmplate, cu atât mai mult ieşeau la iveală sentimentele pe care încercam să le suprim. Mai întâi m-a copleşit vinovăţia, apoi am devenit mai irascibilă şi plângeam foarte des, închipuindu-mi că nu voi mai avea niciodată copii. Relaţiile mele cu ceilalţi s-au schimbat foarte mult. Am devenit precaută şi critică. Aşa am pierdut mulţi prieteni care nu mai puteau să suporte accesele mele de depresie şi tristeţe. Dar astfel am aflat şi cine sunt adevăraţii mei prieteni, cei are îmi suportă toanele şi momentele de tristeţe. Le sunt recunoscătoare.

Ştiu că dacă nu continui să mă ocup de mine, mă voi distruge. După atât timp încă mă simt vinovată.

Magda
(sursa: http://www.avort.ro/marturie-avort-magda.php)

„Femeie, lasă copilul să trăiască şi voi avea Eu grijă de amândoi!”

Mă numesc Daniela şi am descoperit acest site căutând pe internet un fel de alinare pentru suferinţa pe care o trăiesc de 9 luni.

Am să vă povestesc pe scurt viaţa mea complicată şi dureroasă. Am 38 ani şi am fost căsătorită până acum o lună. Am doi băieţi: de 20 și, respectiv, de 18 ani. Cel de 18 ani are schizofrenie şi se pare că e cronică. O primă suferinţă în viaţa mea. A doua suferinţă a fost faptul că am fost obligată să mă căsătoresc cu soţul meu acum 18 ani, fără să-l iubesc; nu voi intra în amănunte, dar asta a fost... Nu l-am iubit niciodată, drept pentru care m-am hotărât pentru divorţ.

În urmă cu doi ani am cunoscut un bărbat cu 9 ani mai mic decât mine și ne iubim foarte mult. Este bărbatul cu care sunt logodită şi religios. Cu soţul meu nu am avut cununie religioasă, pentru că nu a dorit acest lucru. Acum voi aduce în discuţie problema cumplită a avortului: în primul an când l-am cunoscut pe acest bărbat, Peti se numeşte, mi-am dorit foarte mult un copil. El era plecat în Statele Unite şi trebuia să vină în decembrie anul trecut, ceea ce s-a şi întâmplat. Până să vină, mă rugam Domnului nostru Iisus să-mi dea un copil şi plângeam cu lacrimi amare de câte ori îmi imaginam acel copil. Bărbatul din viaţa mea, cel pe care-l iubesc, îl dorea şi el.

Într-o seară am avut un vis, după lacrimile pe care le vărsam zilnic, în care Domnul Iisus mi-a apărut şi mi-a spus: „Nu plânge, femeie, că până nu se termină anul vei avea copilul". M-am trezit emoţionată şi marcată. Nu-mi venea să cred ca Domnul Iisus mi-a auzit dorinţa.

Peti a venit pe 15 decembrie şi am să vă spun că – există minuni dumnezeieşti –, în perioada 25-30 decembrie am rămas însărcinată! Pe data de 10 ianuarie mi s-au confirmat 3 săptămâni de sarcină! Pentru mine a fost și va rămâne o mare minune pe care Domnul nostru mi-a îndeplinit-o.

Însă acest copil trebuia să se nască, iar eu nu eram divorţată încă: aveam şi am un copil cu probleme, Peti urma să se întoarcă în Statele Unite pentru încă ceva vreme, nu aveam niciun sprijin care să mă ajute în a păstra copilul. Au urmat două luni şi jumătate de chinuri, lacrimi si frământări: să păstrez sau nu sarcina. Pentru mine era şi va rămâne un dar divin.

Însă conştiinţa crudă şi raţiunea tăioasa mi-au „spus”: „ai deja un copil cu probleme, îngrijeşte-te de acesta şi lasă-l pe celălalt. Nu e drept să-l ignori şi să-l sacrifici pe cel bolnav.”

Şi astfel, plângând şi frământându-mă, am avut al doilea vis cu Domnul Iisus, Care mi-a spus: „Femeie, lasă copilul să trăiască, voi avea Eu grijă de amândoi!” .

Am fost şocată! Şi cu toate aceste semne, sunt o mare criminală. Pe data de 2 februarie am înfăptuit crima şi am renunţat la copil. Am ignorat darul şi mesajele divine.

Nu am cuvinte care să arate starea în care, încă, mă aflu: sunt deprimată, iau tranchilizante şi antidepresive, am îmbrăcat un copil de 9 luni luat de pe stradă, i-am luat jucării, dar nimic… Nicio rugăciune nu mă ajută… Niciun sfat nu-mi schimbă starea! Şi încă ceva important! Cât timp eram însărcinată, Răzvan, băiatul meu bolnav, a fost bine. Nu avea halucinaţii, nu auzea voci… Însă după avort copilul s-a îmbolnăvit şi nu mai intră în lumea reală cu niciun tratament antipsihotic. Se pare că îl pierd şi pe el în lumea lui ireală. Dar cred că aceasta este una din pedepsele pe care le merit pentru fapta mea! Nu aveam dreptul să iau viaţa acelui copil, mai ales că era aşa de dorit şi era şi un dar divin! Răzvan nu-şi mai revine, trăieşte în lumea lui, cu vocile false şi halucinaţiile, şi nici eu nu-mi mai revin. Urmează să mă căsătoresc cu Peti curând şi am sperat că dacă voi avea alt copil cu el îmi voi reveni. Am analizat

aceste lucruri şi tot nu este bine. Crima înfăptuită rămâne adânc în suflet!

Ştiu că e lungă această mărturisire, dar aş dori să o publicaţi, ca să opriţi şi alte viitoare crime împotriva unor suflete nevinovate, împotriva darului divin cu care Dumnezeu ne consfinţeşte viaţa. Pentru că un copil este o minune!

Nu am cuvinte să vă spun toată gama de sentimente în care trăiesc: inutilitate, disperare, vinovăţie, suferinţă…

Dar…! Cea mai mare pedeapsă este cea dată de conştiinţa care mă chinuie! Şi nu cred că există scăpare pentru asta.

În fiecare marţi e zi de post pentru mine – într-o marţi s-a întâmplat.

Voi rămâne toată viaţa marcată de acest eveniment şi vreau să vă spun acum, când plâng iar: opriţi-vă să ucideţi suflete nevinovate! Ce urmează după aceasta e cumplit de trăit, şi sentimentul de a fi o criminală e copleşitor şi degradant.

Oare cine sau ce mă poate ajuta, pentru că simt cum viaţa mea se sfârşeşte!… Oare unde este copilaşul meu acum?

Daniela
(http://www.avort.net/16/)

„De ce aflu asta abia acum?”

Când m-am hotărât să fac avortul aveam 20 de ani şi o mulţime de motive:

- nu eram căsătorită, prietenul meu era student şi nu dorea copilul,

- studiam la o şcoală de asistente medicale,

- nu doream să fiu o victimă.

Era la începutul anilor ‘70. Fiind vorba de trupul meu şi de viaţa mea, aveam tot dreptul să fac avort. Un copil ar fi fost pe atunci o piedică în viaţa mea.

Tocmai eram în stagiu la ginecologie şi am văzut pentru prima dată cum se face un avort. Trupul copilului era deja prea mare pentru a folosi metoda prin aspiraţie, aşa că medicul a fost nevoit să-l zdrobească mecanic. Plângea în timp ce făcea această operaţie, căci avea şi el copii acasă. În final, împreună cu asistenta, a trebuit să verificăm dacă toate membrele copilului au fost chiuretate.

În aceeaşi perioadă trebuia eu însămi să iau o decizie cu privire la sarcina mea. Din momentul în care am asistat la avort, mi s-a împietrit inima şi, împreună cu prietenul meu, am luat decizia să fac avort. Copilul avea 10 săptămâni. Inima îi bătea deja, se cunoştea sexul şi i se puteau lua amprentele de la degete. Dar pe atunci eu nu ştiam toate acestea. Aparent, toate problemele mele s-au rezolvat după avort! Mi-am spus că depresiile sunt pentru cei slabi de înger, iar eu le voi învinge cu siguranţă!

Am absolvit şcoala de asistente medicale şi timp de 3 ani m-am simţit foarte bine. Nu am avut niciun fel de complicaţii postavort. Apoi m-am căsătorit şi am devenit mamă. Abia atunci am înţeles ce transformări profunde se produc în organismul femeii la naştere.

În mod inexplicabil, la un moment dat, trupul meu a început să reacţioneze la lucruri îngropate de mult în trecutul meu. Totul a ieşit la iveală cu o forţă neobişnuită. În fiecare noapte simţeam că mă lupt cu moartea. Aveam atacuri de panică, însoţite de palpitaţii foarte puternice, care durau câteva minute. Aveam senzaţia că mă sufoc şi ajungeam leoarcă de transpiraţie. În fiecare noapte mă simţeam la un pas de moarte. I-am spus soţului meu că într-o dimineaţă mă va găsi moartă, dar el nu avea cum să mă ajute.

Timp de 18 ani am avut aceste stări şi am obosit să mă lupt cu ele. Nici nu mi-a trecut prin cap că îşi au rădăcina

în avortul făcut cu atâta timp în urmă. Pentru mine acea problemă a fost îngropată și uitată demult.

În situaţia disperată în care mă găseam mi-a mai rămas doar Dumnezeu, aşa că am strigat către El după ajutor. Iar El mi-a răspuns. Mai târziu am aflat că, de fapt, am avut două fetiţe gemene şi a fost groaznic. Am strigat către Dumnezeu: „De ce aflu asta abia acum? E prea greu pentru mine şi nu foloseşte la nimic!" Răspunsul Lui a fost foarte blând şi simplu: „Ca să-mi ceri iertare pentru doi copii". Am plâns mult atunci. Putea El oare să mă ierte pentru cei doi copii pe care i-am ucis? Câtă răbdare și dragoste are Dumnezeu pentru noi şi cât de preţioasă este fiecare viaţă omenească!

Apoi a început o perioadă în care mi-am jelit fetele şi am început să experimentez iertarea lui Dumnezeu. Mi-am cerut iertare şi de la copiii mei pentru că i-am lipsit de surorile lor.

Marianne, 42 de ani, mamă a 4 băieţi
(www.ortodoxiatinerilor.ro)

Copiii imperfecţi sunt ucişi în burta mamei

Maternitatea Giuleşti: medicii fac frecvent „avorturi terapeutice la cererea pacienţilor", chiar dacă sarcinile sunt avansate.

Jurnalul Naţional
Autor: Ionela Gavriliu, 27 aprilie 2011

Ca în Sparta: deşi sarcina era în luna a şasea, la Maternitatea Giuleşti a fost avortat un copil fiindcă avea Sindrom Down. Bebeluşul a trăit 10 minute.

La 6 luni un făt poate plânge, sughite şi îşi suge degetul. Plămânii încep să se dezvolte, are unghii, oasele i se întăresc. Pentru unii, fiinţa aceasta se numeşte copil sau prematur, pentru alţii – e făt sau avorton. Cazul femeii de la Maternitatea Giuleşti care a avortat la 6 luni, pentru că analizele au arătat că micuţul suferă de Sindrom Down, e mai mult decât un scandal în care un medic musulman refuză să asiste avortul unei femei cu sarcina avansată. Cât de etic e pentru medici să accepte un astfel de avort şi unde se termină avortul terapeutic şi începe uciderea unui prunc?

Pe data de 17 martie anul acesta (2011), o femeie, însoţită de soţul său, a ajuns la Maternitatea Giuleşti, solicitând un avort. Familia Ghimpeţeanu spune că triplul test le-a arătat că există risc mare ca micuţul să sufere de Sindrom Down, dar, pentru certitudine, li s-a recomandat analiza amniocentezei. Pentru că n-au avut bani să facă această analiză, femeia a căutat soluţii pentru a risipi îndoiala. A câştigat o tombolă organizată de o clinică privată, dar sarcina ajunsese deja la 6 luni. Rezultatele amniocentezei nu lăsau nici un dubiu: fetiţa pe care o purta în pântece avea Sindrom Down.

„Femeia a aflat că acest copil are o malformaţie, Sindrom Down, care nu poate fi rezolvată după naştere. A solicitat internarea şi întreruperea sarcinii. Avea buletinele de analiză de la amniocenteză, screeningul cu malformaţiile. S-a format o comisie medicală alcătuită din şeful de secţie şi doi medici primari de pe secţia respectivă, dacă nu mă înşel: dr. Puia, dr. Cristescu şi dr. Muler au făcut comisia, au studiat dosarul pus la dispoziţie de doamnă şi au zis «da», se poate face avort. Comisia se întruneşte la cererea pacientului. Tot ce e sarcină peste 13 săptămâni presupune comisie. În momentul în care s-a dat acordul respectiv s-au făcut analize şi ecografie şi s-a trecut la procedura medicală medicamentoasă”, povesteşte desfăşurarea evenimentelor noul

purtător de cuvânt al Maternităţii Giuleşti, dr. Doru Pană. Vechiul purtător de cuvânt s-a retras din acest post pentru a nu se afla în conflict de interese: dr. Ciprian Cristescu făcuse parte din comisia ce a aprobat avortul femeii şi fusese şi de gardă în noaptea de 17 martie, noaptea avortului.

În jurul orei 4:00 dimineaţa, femeia şi-a sunat soţul şi i-a spus că e singură şi că urmează să nască. Soţul susţine că a venit rapid, a trecut de gardieni şi a ajuns chiar când soţia năştea. A trebuit să o ajute, pentru că, spune el, medicul Tarek Abdou a refuzat să o asiste, deoarece nu-i permite religia, şi a ţinut în braţe copilul care a început să plângă. Conform declaraţiilor lui Iulian Ghimpeţeanu, fetiţa a mai trăit zece minute.

„Este avort, nu naştere. De aceea nici nu i-am eliberat certificat de naştere”, subliniază dr. Pană şi se referă de fiecare dată la fetiţă ca fiind făt, nu copil. *„Conform Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii se consideră naştere de copil tot ce este peste 27 de săptămâni. După legea română se consideră naştere după 28 de săptămâni. Doamna avea 23-24 de săptămâni (n.r. – pe biletul de externare scrie „25 de săptămâni”). Clar, nu era vorba de naştere. Deci este un avort terapeutic la cerere, din cauza malformaţiilor fetale”*, concluzionează medicul. *„Dar când copilul plânge?” „Depinde la ce vă referiţi. Dacă o femeie avortează acasă un fetus care are peste 27 de săptămâni, o greutate de peste 650 de grame, şi ăla ţipă de două-trei ori, necazul este că el nu e copil, e un fetus. Pentru că la vârsta respectivă nu există surfactant (n.r. – peliculă pe interiorul plămânilor). Centrii respiratori sunt dezvoltaţi, se poate auzi ca un ţipăt când fetusul încearcă să tragă aer, dar el, din nefericire, neavând suficient surfactant, nu poate face schimburile de gaze: oxigenul nu trece în sânge. Poţi să-l pui pe zece aparate, că el nu poate*

face schimbul pulmonar. Şi unii dintre cei care se nasc prematur, adică după 27-28 de săptămâni, că până acolo se consideră avort, n-au nici ei suficient surfactant şi mor din această cauză", explică medicul de la Maternitatea Giuleşti.

Pentru Vasile Astărăstoae, preşedintele Colegiului Medicilor, ce s-a întâmplat la Maternitatea Giuleşti nu e avort terapeutic. *„După 14 săptămâni de sarcină nu se mai poate face decât avort terapeutic. Avortul terapeutic se face doar când fătul pune în pericol viaţa femeii. Acesta a fost un act medical care nu are valenţe în acest sens. Nu ştiu cum poate fi calificat acest lucru. Avortul terapeutic se face indiferent de vârsta sarcinii, dar Sindromul Down nu reprezintă o malformaţie gravă, care pune în pericol viaţa mamei şi nu e o malformaţie neconformă cu viaţa, condiţiile necesare pentru efectuarea unui astfel de avort"*, spune prof. dr. Astărăstoae.

Scena teribilă, descrisă de bărbatul femeii de 39 de ani, când a fost nevoit să-şi moşească singur soţia şi să ţină învelit în cearşafuri copilul plin de sânge care plângea, pentru a-l feri de privirea femeii, este completată de medicul Pană. *„Fetusul a fost dus într-o încăpere separată, unde s-a încercat să i se administreze oxigen şi să se verifice dacă are semne vitale. Au încercat (n.r. – doctorii), din câte mi-au spus, dar n-au avut la ce. Dacă nu sunt semne vitale, fătul este mort, se pune la frigider şi se trimite la prosectură. Tatăl spunea că a trăit 10 minute, dar tatăl poate să spună că luna este verde. Nu înţeleg de ce insistă că medicul n-a făcut nimic. Dr. Tarek a făcut procedurile ulterioare, a scos placenta. Ce i se reproşează, probabil, e că nu a fost acolo în secunda când dl. Ghimpeţeanu a ajuns lângă soţie, dar, din păcate, nu putem avea un medic la o gravidă, trebuie să ne ocupăm de mai multe"*, subliniază acesta. Conform purtătorului de cuvânt de la Maternitatea Giuleşti, cazurile de

„avort terapeutic la cerere", cu sarcina ajunsă la 6 luni şi mai mult, sunt destul de frecvente. „Nu chiar săptămânal, dar sunt", precizează dr. Pană.

Dr. Christa Todea-Gross, mamă a unui copil cu dizabilităţi, îl contrazice pe purtătorul de cuvânt al Maternităţii „Panait Sîrbu" şi spune că în aceste cazuri nu e vorba de avort, ci de naştere, pentru că OMS consideră avort întreruperile de sarcină sub 21 de săptămâni, atunci când fătul cântăreşte mai puţin de 500 de grame. *„Unii medici spun mamelor că vor naşte «un monstru», neştiind că monştrii sunt tocmai ei, cei care-l ucid. Îl felicit pe medicul ginecolog musulman care nu a dorit să facă un astfel de avort"*, a declarat medicul clujean. Persoanele cu Sindrom Down sunt considerate handicapate, dar ceea ce se ştie mai puţin despre ele e faptul că sunt incapabile să mintă şi au o uriaşă capacitate de a iubi.

Bogdan Stanciu, preşedintele Asociaţiei Provita Bucureşti, spune că va face demersuri pentru clarificarea legală a ceea ce înseamnă avort terapeutic, pentru că se face abuz de această procedură. *„Eu sunt tatăl unui copil cu handicap şi pentru felul în care copilul meu e privit pe stradă sunt de vină toţi cei care iau astfel de decizii. E o urmare directă, pentru că aici nu mai e vorba de opţiuni, ci de obligaţia de a suprima ceea ce nu corespunde. Copilul de la Giuleşti a trăit zece minute, a plâns. Din câte am auzit, astfel de «avortoni» sunt lăsaţi să moară în maternităţi într-o cameră specială, numită «camera rece»"*, a spus Stanciu.

Maternitatea Giuleşti sau Cimitirul Giuleşti? Comunicat al Federaţiei PRO-VITA

Referitor la cel mai recent incident de la maternitatea bucureşteană Giuleşti, în care o femeie a acuzat un medic

că a refuzat practicarea avortului eugenetic „din motive religioase”, Federaţia Organizaţiilor Ortodoxe Pro-vita din România, angajată în apărarea vieţii umane de la începutul său, face următoarele precizări:

- Avortul la orice vârstă a sarcinii este un act criminal; cu atât mai mult un avort săvârşit la o vârstă atât de înaintată (6 luni), întrucât procedeul este foarte dureros pentru copil, nu doar traumatizant pentru mamă. Federaţia Pro-vita condamnă întreaga legislaţie care permite avortul şi acuză lipsa oricărei proceduri instituţionale de consiliere şi sprijinire a femeii şi familiei în criză.

- Remarcăm ipocrizia presei, oglindă fidelă a societăţii româneşti, care se preface a nu vedea nedreptatea profundă a motivaţiei pentru care s-a apelat la avort: probabilitatea ca fătul să sufere de Sindrom Down. Condamnarea la moarte a unei fiinţe umane lipsite de apărare pentru „vina” de a avea o afecţiune genetică este dovada că societatea care o acceptă şi practică nu este o societate a dreptăţii, echităţii şi umanismului – aşa cum se pretinde a fi – ci una a barbariei, discriminării şi bunului plac, a domniei celui puternic împotriva celui slab.

Deşi eugenia este, formal, interzisă de lege, constatăm că astăzi se apelează la ea tot mai mult, folosindu-se progresele ştiinţei nu pentru ameliorarea suferinţei, ci pentru curmarea vieţii suferindului, considerat o fiinţă inferioară, o povară sau o ameninţare pentru părinţi şi societate. Statul şi cetăţenii săi care susţin avortul eugenetic nu sunt exponenţii unei civilizaţii a dreptului şi a echitabilităţii, ci doar garanţi ai ipocriziei, ai violenţei, ai încălcării demnităţii umane şi a celor mai elementare drepturi.

Ne punem întrebarea, în mod firesc, la ce mai folosesc sumele colosale alocate educaţiei privind drepturile oamenilor cu dizabilităţi şi integrării acestora în societate, de

vreme ce un număr tot mai mare dintre dizabilii nenăscuţi sunt eliminaţi, atunci când o lege strâmbă o permite, fără scrupule şi remuşcări. Până la eliminarea lor după naştere – şi repetarea unor episoade dramatice, recente, ale istoriei umanităţii – nu mai este decât un pas.

- Privind refuzul unui membru al personalului medical de a săvârşi avortul, subliniem că acest refuz este perfect legitim şi în conformitate cu etica medicală, care îl recunoaşte sub denumirea de „obiecţie pe motive de conştiinţă" sau „obiecţie morală". Federaţia Pro-vita încurajează medicii, asistenţii şi farmaciştii să îşi exercite acest drept şi să renunţe la procedura criminală a avortului.

- Copilul căzut victimă avortului târziu la Maternitatea Giuleşti avea aceeaşi vârstă şi aceleaşi drepturi ca şi copiii născuţi prematur şi arşi în aceeaşi unitate sanitară în urmă cu câteva luni. Cu toate acestea, ei au fost trataţi diferit: doar unii au fost îngrijiţi, plânşi şi compătimiţi, de medici, presă şi societate laolaltă. Acesta este semnul unei profunde schizofrenii morale, care nu se poate vindeca printr-o infuzie de „capital" sau de bunăstare, ci doar prin una de omenie, dragoste şi credinţă.

(http://www.culturavietii.ro/2011/04/11/maternitatea-giulesti-sau-cimitirul-giulesti-comunicat-al-federatiei-provita/#.UH-o4G_MicM)

„O supravieţuitoare a avortului"

„Sunt adoptată. Mama mea biologică avea 17 ani, la fel şi tatăl meu biologic. Ea era însărcinată cu mine în 7 luni şi jumătate, când a decis să meargă la *Planned Parenthood*, care este cel mai mare operator de avorturi din lume. Au sfătuit-o să facă un avort salin. Asta înseamnă că din pântecele mamei se extrag cu o seringă până la 250 ml de lichid amniotic cu o injecţie şi în locul lor se injectează o

soluţie salină. Acea soluţie îl arde pe copil şi pe dinăuntru şi pe dinafară, mama urmând să-l elimine în 24 de ore.

Spre spaima şi surpriza tuturor, nu am ieşit moartă, ci vie, după 18 ore, pe 6 aprilie 1977, într-o clinică de avorturi din districtul Los Angeles. Ginecologul nu era de gardă în momentul acela, aşa că nu a avut şansa de a-şi duce la capăt planul legat de viaţa mea, care era moartea.

Ar fi trebuit să fiu oarbă, ar fi trebuit să fiu arsă, ar fi trebuit să fiu moartă. Şi totuşi nu sunt. Ştiţi ce este extraordinar? Că ginecologul a trebuit să-mi semneze certificatul de naştere! De asemenea, pentru orice sceptic în privinţa celor spuse de mine, pe fişa mea medicală este scris: «născută în timpul unui avort salin».

Am întreprins câteva investigaţii în legătură cu respectivul ginecolog. Clinicile lui formează cel mai mare lanţ de clinici de avort din SUA, cu un venit anual de 70 de milioane de dolari. Am citit un mesaj de-al lui, acum câţiva ani. Spunea: «Am avortat peste un milion de copii şi o consider pasiunea mea».

Vă spun aceste lucruri pentru că, doamnelor şi domnilor, ne aflăm într-o bătălie aparte, fie că realizăm sau nu. Este o bătălie între viaţă şi moarte. De care parte sunteţi?

O asistentă a chemat salvarea și m-au transferat la un spital, ceea ce este absolut miraculos. În general, procedura în acei ani, şi până în anul 2002, era să iei viaţa supravieţuitorului unui avort prin ștrangulare, sufocare, lăsându-l să moară sau aruncându-l.

După aceea, am fost plasată într-o casă adoptivă, unde familia şi-a dat seama că nu prea mă plac. Aşa că am fost luată de acolo şi dusă în altă casă adoptivă, una frumoasă, casa lui Penny. În momentul acela, aveam 17 luni, 15 kilograme de masă lâncedă şi diagnosticată cu ceea ce eu numesc «darul paraliziei cerebrale», care a fost cauzată de

lipsa de oxigen din creier în timp ce încercam să supravieţuiesc. Ajungând aici, mă simt obligată să întreb: «Dacă avortul este doar o chestiune despre drepturile femeii, doamnelor şi domnilor, atunci unde erau drepturile mele?» Nu era nicio feministă înverşunată care să se ridice şi să ţipe despre cum îmi erau violate drepturile în acel moment! De fapt, însăşi viaţa mea îmi era luată în numele drepturilor femeii.

Atunci când aud îngrozitorul şi dezgustătorul argument că ar trebui să îngăduim avortul deoarece copilul ar putea fi handicapat – câtă groază îmi umple inima! Doamnelor şi domnilor, sunt lucruri pe care le puteţi învăţa numai de la cel mai slab dintre noi. Şi când le luaţi viaţa, dumneavoastră sunteţi cei care pierd, pentru că Domnul are grijă de ei. Însă dumneavoastră sunteţi aceia care veţi suferi pentru totdeauna. Şi câtă aroganţă! O aroganţă absolută! Căci legalizarea avortului nu este altceva decât reluarea vechii practici ca cel puternic să-l domine pe cel slab, să determine cine trăieşte şi cine moare. Câtă aroganţă! Nu vă daţi seama că nu puteţi să faceţi ca propria inimă să vă bată? Nu vă daţi seama că puterea pe care credeţi că o aveţi, nu o aveţi, de fapt? Mila lui Dumnezeu este aceea care vă susţine – chiar şi atunci când Îl urâţi.

Unii s-au uitat la draga mea mamă adoptivă Penny şi i-au zis: «Gianna nu o să fie niciodată nimic!». Foarte «încurajator»! Ea a decis să-i ignore. Lucra cu mine de trei ori pe zi, în fiecare zi, şi am început să-mi ţin capul. Iar ei ziceau: «Ei bine, Gianna nu o să fie în stare de asta, de cealaltă... » Şi, ca să nu mai lungim povestea, la vârsta de 3 ani mergeam cu cadru şi cu proteze. Astăzi stau în picioare aici, în faţa dumneavoastră, şchiopătând puţin, fără cadru şi fără proteze. Cad graţios uneori şi cât se poate de dizgraţios alteori, în funcţie de situaţie. Dar le consider pe toate spre slava lui Dumnezeu.

Eu cred că din cauză că nu înţelegem cum merg lucrurile, nu înţelegem cât de frumoasă poate fi suferinţa. Nu zic să o cerem de bună voie, dar, atunci când vine, uităm că Dumnezeu este la cârmă şi că Dumnezeu poate să facă astfel încât şi cea mai mare nenorocire să ne devină folositoare...

Pentru o clipă aş dori să vorbesc doar cu bărbaţii din această sală şi să fac ceva ce niciodată nu se face. Aş spune: «Bărbaţilor, sunteţi făcuţi pentru măreţie. Sunteţi făcuţi ca să luaţi atitudine şi să fiţi bărbaţi. Sunteţi făcuţi ca să le apăraţi pe femei şi pe copii, nu să staţi şi să priviţi în altă parte, în timp ce ştiţi că au loc crime, şi să nu faceţi nimic în legătură cu asta. Nu sunteţi făcuţi ca să vă folosiţi de femei şi să le părăsiţi. Sunteţi făcuţi ca să fiţi buni şi măreţi şi binevoitori şi puternici şi să luaţi atitudine. Pentru că... Bărbaţilor, ascultaţi-mă! Am obosit tot făcând eu, o femeie, treaba voastră!»

O să închei cu următoarea mărturisire. Poate unii dintre dumneavoastră sunt puţin deranjaţi că tot ce-am făcut a fost să vorbesc despre Dumnezeu şi despre Iisus. Dar cum aş putea oare să merg şchiopătând prin această lume şi să nu-I dau toată inima şi mintea şi sufletul şi puterea lui Hristos, care mi-a dat viaţă?! Sper că ceva din ce-am spus v-a fost clar. A venit din inima mea. Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă păzească!”

(*www.giannajessen.com*)

4.3. Mărturii din lumea medicală

Am ucis un oraş ca Smeredvo

De la domnul Antun Lisec, cunoscutul luptător pro-vita din Zagreb (Croaţia), am primit un text cutremurător. Este vorba de un interviu luat medicului ginecolog Stoian

Adaşevic din Belgrad (Serbia) şi publicat în revista Argument, din 23 februarie 1996.

Interviul a apărut sub titlul: „În cabinetul meu am ucis un oraş ca Smeredvo, fără să ştiu ce fac”. Iată o parte din acest interviu:

- Dr. Adaşevic, sunteţi un cunoscut specialist în obstetrică și ginecologie din Belgrad, dar din 1988 nu mai faceţi avorturi. Ba chiar aţi devenit un mare adversar al lor. Pregătiţi întemeierea „Asociaţiei pentru protecţia vieţii umane şi a familiei”. Însă, vreme de 6 ani aţi efectuat aproximativ 60.000 de avorturi. Odată chiar aţi afirmat: „Am ucis un oraş ca Smeredvo”.

- Cred că orașul Smeredvo are mai puţini cetăţeni, aproximativ 45.000. Am ucis fără să ştiu ce fac! Dar am înţeles că nu am dreptul să ucid, nici ca soldat, nici ca ginecolog, şi cu atât mai puţin ca „ucigaş plătit”, care aşteaptă după colţ. Am înţeles că este vorba de o fiinţă umană ca mine. După „legea creştină”, n-am dreptul să ucid fiinţa umană, născută sau nenăscută. În viaţa umană există schimbări cantitative şi calitative. Una dintre schimbările calitative este începutul vieţii umane, prin unirea a două celule, masculină şi feminină, într-o singură fiinţă. Când vedem aceasta, înţelegem că din momentul fertilizării, până la moarte, fiinţa umană este aceeaşi.

- Aţi încetat avorturile. Vreun fapt concret a avut influenţă asupra deciziilor dumneavoastră?

- S-a întâmplat când cineva dintre rudele mele a venit cu logodnica sa. Când am început să fac acest avort, la început am scos „mâna”, care a căzut pe faţa de masă plină de tinctură de iod şi a început să se mişte, deoarece un nerv a căzut în tinctură şi astfel a dat comandă „mâinii” să se agite. Înainte de a-mi continua lucrul am găsit ceva pe dibuite şi mi-a trecut prin minte: „Nu mi-ar plăcea să fie un

picior”. De fapt, era un „picior”. Mi-am concentrat toată atenţia să nu cadă în alcool. Dar în acel moment ceva s-a răsturnat şi câteva instrumente au căzut cu zgomot. Am tresărit şi am scăpat „piciorul” care a căzut pe masă şi nervul a atins alcoolul. Acum şi „piciorul” se mişca. Am continuat şi am prins din nou ceva. Era „inima” care zvâcnea.

Mi-aduc aminte că o soră m-a întrebat dacă mă simt rău. În faţa mea zăcea „inima” care mişca. Vedeam mişcările „piciorului” şi „mâna” care se contractau. Numai cu vreo zece minute înainte, pe ecranul ecografului văzusem totul funcţionând... În acel moment m-am cutremurat şi am înţeles că avortul este, într-adevăr, ucidere!

(traducere din limba engleză de pr. prof. Vasile Mihoc, Pro-Vita Sibiu)

Avortorul

Acesta era un om profund, pătruns de conştiinţa vinei sale. De fiecare dată când apăream în închisoare nu ştia să-mi vorbească decât de păcatele sale. Se temea că păcatele sale vor pune un obstacol în calea milostivirii lui Dumnezeu faţă de el. Avea deja părul alb, dar la caracter era ca un copil. După câte se pare, viaţa din puşcărie l-a adus în această stare. Iată ce mi-a povestit:

„Ştiţi, părinte, Dumnezeu m-a pedepsit pentru viaţa dezmăţată pe care am dus-o. Sunt un asasin de suflete, da, un ucigaş de suflete! Timp de 27 de ani, împreună cu un medic, am făcut avorturi. Înainte îmi era teamă de Dumnezeu, iar conştiinţa îmi reproşa că exercit această meserie; de mai multe ori am vorbit despre asta cu soţia mea:

nu era mai bine să părăsesc această specialitate? Dar soţia mea nici nu vroia să audă. Nici nu apucam să deschid gura, că începea să-mi vorbească despre copiii noştri, despre educaţia lor, despre locuinţă; nu-i plăcea unde stăteam, apartamentul devenise neîncăpător, trebuia să ne cumpărăm un hotel şi să deschidem un cabinet undeva în oraş. Se punea să debiteze tot felul de rugăminţi, iar eu o ascultam, o ascultam, apoi ridicam din umeri şi continuam să o ascult. Pentru slujba mea primeam 30.000 de ruble; doctorul cu care eram asociat câştiga 200.000 de ruble. Ne aranjasem bine afacerea: aveam pacienţi care ne plăteau 500 de ruble, iar unii chiar mai mult.

Odată am căzut la pat şi eram gata să mor de tifos; acesta a fost pentru mine un şoc care chiar mi-a trezit conştiinţa. Cu ochii în lacrimi, Îl rugam pe Dumnezeu să-mi redea sănătatea şi am jurat că, dacă mă vindec, părăsesc această meserie. După trei zile eram sănătos, vindecat. Dar soţia mea şi doctorul m-au obligat să-mi reiau munca. Odată am uşurat-o pe o doamnă bogată de un avorton de şase luni; când doctorul l-a pus în bazin, am fost tot cuprins de frisoane şi mi s-a făcut o asemenea milă de acest copil încă în viaţă, încât ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Când medicul respectiv s-a retras complet, la fel ca şi mine, din această profesie ruşinoasă, nu m-am putut abţine să nu-l întreb:

- K.V., spuneţi-mi un lucru, vă rog: de ce conştiinţa mea nu-şi găseşte pacea din cauza acestor avorturi? Ştiţi câţi omuleţi am trimis pe lumea cealaltă dumneavoastră şi cu mine?

În faţa unei asemenea slăbiciuni, în ochii lui, doctorul a izbucnit în râs:

- Dar întrebaţi-o pe soţia dumneavoastră, ea vă va spune acelaşi lucru ca şi mine. Vă consideraţi instruit şi nu înţelegeţi acest adevăr absolut elementar. Luaţi microscopul meu şi priviţi această masă de spermă pe care natura însăşi, fără să înțelegem cum, o aruncă în libertate, adică la o moarte definitivă. Câte asemenea suflete şi câţi asemenea oameni în germene aţi aruncat dumneavoastră înșivă? Are conștiința ceva de-a face cu asta? Omul este o bulă de forţe brute care s-au întâlnit şi au compus cutare sau cutare formă exterioară, în funcţie de elementele lor constitutive, şi iată totul.

În zadar încerca doctorul să mă convingă să continuu să fac avorturi, ca să primesc pentru asta mari sume de bani, şi că era un lucru bun; în adâncul sufletului meu, nu îl credeam. Nu îl credeam, pentru că toţi intelectualii noștri, şi mai ales medicii, au renegat cu totul credinţa noastră în Dumnezeu, Creatorul lumii. Am mai rămas cam două ore la doctor şi apoi m-am dus să îl caut pe unul dintre pacienții noștri. De acolo, m-am dus acasă.

Nici nu pusesem bine piciorul în apartament, când soţia mea, furioasă, a luat o oală de noapte şi mi-a aruncat-o în faţă, ocărându-mă în ultimul hal. Atunci m-a cuprins şi pe mine furia, am luat o sticlă de pe masă şi am lovit-o cu ea. I-am dat una chiar în tâmplă. Două minute după aceea, nu mai era decât un cadavru. Când am văzut asta, m-am gândit, m-am tot gândit, apoi l-am omorât pe copilul nostru, un băiat de cinci ani. Iată cum calculasem: mă vor trimite la muncă silnică şi, fără mamă, va rămâne singur. De aceea am hotărât să-l omor.

M-au condamnat, nu ştiu de ce, la 28 de ani de muncă silnică. Ştiţi, părinte, când mă întind să dorm, mi se pare că văd o oală mare care seamănă cu un lac, căruia i se poate

vedea puţin câte puţin fundul, iar pe fundul oalei nu sunt decât copii. Unul dintre ei abia a fost conceput; alţii au deja o formă; alţii sunt bine conturaţi. Printre ei se află soţia mea şi băiatul meu de cinci ani. Unii scot limba la mine, alţii mă ameninţă cu mânuţele lor. A! ce coşmar văd acolo, în fiecare noapte! Sufletul este pierdut, cu totul pierdut!”.

Deţinutul a izbucnit în lacrimi. L-am convins să se spovedească şi să se împărtăşească şi i-am spus să se roage lui Dumnezeu cât de des poate. A primit imediat. Şase luni mai târziu, a murit. Sunt convins că pocăinţa lui a fost primită de Dumnezeu.

(Părintele Spiridon, *Hristos în temniţele din Siberia – mărturii ale deţinuţilor,* Editura Egumeniţa, Galaţi, 2005, p. 128)

Un avort filmat

Acum doi ani am mai asistat la un „eveniment special”. Datorită meseriei mele şi pentru a face teste de calitatea, temperatura şi presiunea aerului, am fost trimis în blocul operator al spitalului pentru care lucram. Fără să vreau, am asistat la un „avort filmat din interior”. Cu o cameră video minusculă, în vârful unui fir, am putut vedea pe un ecran mare ce se întâmpla «înăuntru». Am putut vedea cum fătul se mişca şi se zbătea din toate puterile ca să nu-l scoată. Se vedeau foarfecele şi cârligele care tot încercau să-l apuce, iar el nu voia să se lase prins. Se puteau vedea pe ecran toate detaliile corpului: mâinile, picioarele, capul, toate mădularele. În cele din urmă, doctorul a reuşit să-l scoată şi, în mâna lui, fătul încă mai mişca. A mai mişcat câteva secunde, după care a încetat. La nici două secunde, doctorul a adăugat: «E mort», dându-l infirmierei să-l arunce la găleata de gunoi.

(Un mărturisitor creştin)

Ce simt medicii când fac o întrerupere de sarcină?

Directorul însuşi relatează experienţele îngrozitoare prin care a trecut: „Unul dintre colegii mei vedea la fiecare avort o imagine obsesivă – i se părea că fătul vrea să împiedice cu orice preţ avortul. El îşi încleşta mânuţele de pereţii uterului şi lupta din răsputeri să rămână în acel loc protejat. Mergând la un avort am avut şi eu acea imagine în faţa ochilor. Unii colegi sufereau în timpul intervenţiei de accese de transpiraţie şi le tremurau mâinile, iar între avorturi consumau alcool. Alţii aveau coşmaruri cumplite sau perioade îndelungate visau numai sânge”.

Fostul director conduce astăzi o clinică pentru copii handicapaţi. Și-a regăsit astfel echilibrul.

(Piuss Stosel, *Myriam, de ce plângi? sau trauma avortului,* Ed. Ariel, Timişoara, 1998, p. 111)

*

În urmă cu 20 de ani, la primul meu loc de muncă, într-un spital din Zürich, am participat în calitate de medic asistent la o întrerupere de sarcină. Fătul a fost scos din uter pe cale chirurgicală şi pus apoi într-o tăviţă. Dar ceea ce se zbătea acolo nu era nici pe departe „o aglomerare de celule”, ci un om în miniatură – aşa cum se poate vedea în cartea lui Lennart Nilsson, *Ein Kind entsteht* (*Se naşte un copil*). Imaginea acelui omuleţ agitat s-a impregnat adânc în sufletul meu. Întreaga echipă din sala de operaţie a fost foarte deprimată. În acel moment mi-a devenit clar un lucru: aceasta a fost prima şi ultima întrerupere de sarcină la care am participat! Ce termen folosit pentru a ucide! Şeful meu de atunci, care suferea şi el emoţional în

urma unor asemenea intervenţii, a înţeles problema mea de conştiinţă şi mi-a respectat alegerea.

Dr. Arnold Hürlimann – Landolt, Stäfa, Elveţia
(Piuss Stosel, *Myriam, de ce plângi? sau trauma avortului,*
Ed. Ariel, Timişoara, 1998, p. 112)

„Am înţeles, măcar în ceasul al 13-lea, că totul se plăteşte în viaţă”

Sunt chirurg ginecolog de aproape două decenii şi multă vreme am trăit în pace și belşug! Începând din 1999, viaţa mea s-a dat peste cap din senin…

Într-o noapte, am visat o mulţime de nou-născuţi care parcă înotau într-un acvariu uriaş, aflat chiar în faţa mea, și păreau că se sufocă, fiindcă pipăiau cu disperare peretele de sticlă, căutând o ieşire. N-am să le mai pot uita niciodată ochii aceia mari și disperaţi ce priveau spre mine!

De a doua zi, au explodat în existenţa mea câteva necazuri, care m-au adus până în pragul disperării. Soţiei i-a fost diagnosticat un cancer la sân şi a suferit o operaţie ce a mutilat-o. În scurt timp, fiul meu – licean pe atunci – mi-a mărturisit, într-o manieră suspectă, că datorează o sumă mare de bani cuiva şi că viaţa i-ar putea fi în pericol dacă nu îşi achită datoria. Foarte repede am aflat că devenise dependent de heroină şi se împrumuta tot mai des, pentru că nu-i mai ajungeau banii ca să-şi plătească dozele. După nici o săptămână, mi-a fost furată maşina – un Volkswagen Passat nou-nouţ – pe care nu apucasem să o asigur împotriva furturilor. Şi pentru ca tabloul sumbru să fie complet, interiorul vilei noastre spaţioase a fost parţial distrus de un incendiu…

Eram pur şi simplu copleşit!

Deşi eram un om relativ credincios, fără să frecventez prea des bisericile, mi-a venit deodată gândul să urc în dealul Patriarhiei, căci culmea disperării mele a coincis cu ziua de 27 octombrie, când se făcea pelerinaj la moaştele Cuviosului Dimitrie Basarabov. În orele cât am aşteptat la coadă, m-am rugat pe tăcute, întrebându-l pe sfânt, unde greşisem de se abătuseră atâtea nenorociri, dintr-o dată, pe capul meu şi ce era de făcut. Când am ajuns în faţa moaştelor, nici n-am mai putut gândi ceva… Am izbucnit doar în plâns şi nu m-am putut opri decât târziu, după ce coborâsem dealul.

Ei bine, vă rog să mă credeţi că in noaptea următoare l-am visat pe Sfântul Dimitrie cel Nou, care mi-a vorbit cu multă blândeţe, dezvăluindu-mi adevărul pe care eu îl ignorasem cu desăvârşire, ca un nelegiuit ce eram! Mi-a spus că acei nou-născuţi pe care îi văzusem în vis erau cei 187 de copii ce nu mai apucaseră să ajungă pe lumea asta, pentru că eu le făcusem chiuretaje mamelor lor, la cererea acestora, şi primisem o mulţime de bani necuveniţi, în schimbul acestor crime. Sfântul a continuat să mă lumineze cu aceeaşi blândeţe, lămurindu-mă că dacă voi continua să comit asemenea pruncucideri, nenorocirile ce se vor abate asupra mea vor fi şi mai mari. Mai mult decât atât, mi-a cerut să botez un număr de copii egal cu cel al pruncilor pe care îi omorâsem cu mâinile mele, avertizându-mă: „Vei vedea ce se va întâmpla, pe măsura ce vei duce la capăt o asemenea faptă bună! Şi nu mai păcătui…”.

De a doua zi, n-am mai făcut niciun chiuretaj şi mi-am câştigat existenţa din consultaţii, naşteri sau intervenţii chirurgicale care ajutau venirea pe lume a unor copii. La foarte scurt timp, am pornit cu soţia mea prin orfelinate, însoţiţi de preotul de la noi din parohie, botezând cel puţin un copil în fiecare lună!

Vreau să vă spun că lucrurile au luat o cu totul altă întorsătura în viaţa mea… Astăzi, după cinci ani, soţia se simte bine, chiar dacă şi-a pierdut un sân, iar fiul meu, după terminarea liceului, m-a rugat să-l ajut să se interneze într-o clinică de dezintoxicare. Acum este pe deplin vindecat. Analizele medicale ale soţiei dovedesc că pericolul de cancer a fost îndepărtat. Ne-am refăcut casa, cu greu, dar temeinic, şi – surprinzător, pentru un păcătos ca mine – câştigurile noastre băneşti nu s-au diminuat foarte tare, în absenţa chiuretajelor! Eu am devenit un om cu adevărat credincios, care a înţeles, măcar în ceasul al 13-lea, că totul se plăteşte în viaţă, după măsura faptelor rele, dar deopotrivă, totul se răsplăteşte în viaţă, după măsura faptelor bune. Vedeţi cum lucrează Dumnezeu prin sfinţii Săi?!

Cuviosul Dimitrie Basarabov nu a făcut cu mine o minune „obișnuită”, nu mi-a salvat viaţa la modul spectaculos, dintr-un accident de maşină, să zicem, ci mi-a deschis mintea şi m-a ajutat să mă salvez prin propriile mele fapte.

(Alexe I., medic specialist chirurg obstetrică și ginecologie – București)

V. ALTERNATIVE PSIHO-SOCIALE PRIVIND AVORTUL

În cartea *Ghiduri de bună practică în asistenţa socială a copilului şi familiei,* Echipa Holt România prezintă serviciile de asistenţă socială oferite familiilor în situaţiile de dificultate:

5.1. Servicii de menţinere a copilului în familie

Oferă copilului şansa de a se dezvolta armonios şi într-un mediu securizant. Se ocupă dispensarele teritoriale prin asistentele de ocrotire: campanii de imunizări, urmărire şi monitorizare. Serviciile de prevenire sunt servicii oferite familiilor care funcţionează relativ bine şi care au crize normale de dezvoltare. Asistenţii sociali care activează în cadrul serviciilor de prevenire încearcă să elimine şi să minimalizeze acele condiţii sociale/psihosociale şi de altă natură care sunt recunoscute a contribui la apariţia problemelor de dezvoltare şi care pot genera crize în familie.

Consilierea gravidei şi a tinerelor mame este un serviciu de prevenire care îşi propune sprijinirea gravidei şi a tinerelor mame pentru menţinerea copilului în familie. Declanşarea unei situaţii de criză la nivelul sistemului familial poate genera în timp fenomenul de abandon al copilului. Rolul asistentului social, în cadrul serviciului de prevenire, este să identifice la timp şi să intervină profesional în a ajuta familia să depăşească situaţia de criză.

Acest lucru poate fi realizat prin consilierea familiei, care are drept obiective:

- să ofere sprijin emoţional şi să încurajeze relaţia părinte-copil;
- să ofere informaţii privind creşterea şi educarea copilului;
- să încurajeze clientul să vorbească despre factorii cauzatori de stres;
- să identifice resursele clientului şi modul de activare al acestora;
- să ajute clientul să-şi identifice corect problema şi să stabilească un plan de rezolvare a acesteia;
- să asiste clientul la implementarea planului de acţiune şi să-i ofere în permanenţă informaţii privind resursele comunitare.

5.1.1. Centre maternale/Centre pentru mamă şi copil

Majoritatea centrelor sunt create pentru a da o mână de ajutor gravidelor în criză de sarcină. Asistenţa este confidenţială. Oferă servicii în care profesioniştii sunt asociaţi şi organizaţi pentru a ajuta mamele singure cu copii să-şi dezvolte potenţialul şi capacitatea de îngrijire a copilului. De asemenea oferă sprijin mamelor pentru a se integra în comunitate. Întreaga activitate a unui Centru pentru mamă şi copil este concentrată pe relaţia mamă-copil, pe construcţia şi consolidarea ei, încât să asigure stabilitatea cuplului după sistarea serviciilor oferite de aşezământ. Fiecare rezidentă are un program propriu, care urmăreşte: responsabilizarea mamelor faţă de situaţia de dificultate; acceptarea maternităţii şi responsabilităţii ce decurg din aceasta; mobilizarea resurselor în vederea sporirii şanselor de integrare socio-profesională; favorizarea depăşirii situaţiei de criză.

Serviciile oferite:

- găzduire, care presupune punerea la dispoziţie a unui spaţiu de locuit mamei şi copilului;
- acordarea unei alocaţii de integrare după caz;
- acompanierea pluridisciplinară care presupune: acompaniere educativă şi consiliere pentru îngrijirea şi dezvoltarea psiho-somatică corespunzătoare a copilului; oferirea de condiţii favorabile promovării unei bune stări de sănătate pentru mamă şi copil; crearea premiselor pentru reinserţie socială, familială şi profesională; oferirea de consiliere psihologică şi favorizarea unui comportament adaptativ.

Centrul maternal are obligaţia de a asigura mijloacele umane, materiale şi educative, care să ajute mamele în asumarea responsabilităţilor ce le revin, conform legislaţiei în vigoare în raport cu copilul. Are responsabilitatea de a oferi protecţie fizică şi psihică asigurându-i starea de confort necesară îngrijirii copilului.

Mamei îi revine responsabilitatea de îngrijire, supraveghere şi creştere a copilului. În exteriorul Centrului, în timpul deplasărilor la dispensar, creşe, spital, familie, rude, prieteni, mamei îi revine întreaga responsabilitate faţă de copil. Mamele au responsabilităţi faţă de mijloacele materiale puse la dispoziţie de aşezământ.

Categorii de beneficiari:

Sunt primite în Centrul maternal tinere femei, care sunt lipsite temporar de resurse materiale şi de suportul grupului familial de origine sau al partenerului şi care îndeplinesc următoarele condiţii: sunt gravide în ultimul trimestru de sarcină, sunt mame singure sau în situaţii de divorţ, care au în îngrijire un copil mai mic de trei ani. Femeile care

prezintă tulburări de comportament sau de personalitate, sau au afecţiuni psihice, prezintă o dependenţă de tip toxicomaniac (alcool, drog) nu sunt admise în Centru.

Programul durează, de regulă, 6 luni, dar, în funcţie de rezolvarea problemei, el poate fi mai scurt sau mai lung.

Personalul din Centrul maternal este format din: echipa pedagogică (coordonator, psiholog, asistenţi sociali, educatori specializaţi); echipa administrativă (contabil, administrator, bucătar, supraveghetori de noapte).

Echipa multidisciplinară urmăreşte ca mama să achiziţioneze competenţe, care să-i asigure autonomie în ceea ce priveşte îngrijirea copilului, cât şi organizarea propriei vieţi (locuinţă, loc de muncă, relaţii cu partenerul, cu familia). Reşedinţa în Centrul maternal este o părticică din viaţa mamei şi a copilului în care se acumulează valori şi comportamente ce vor influenţa ulterior stabilitatea relaţiei cu copilul şi calitatea îngrijirii acestuia.

5.1.2. Îngrijirea familială temporară/asistenţă maternală

Înfăţişează o altă alternativă la instituţionalizare şi o modalitate de ocrotire a copilului în comunitate. Se adresează copiilor instituţionalizaţi sau cu riscul de a fi abandonaţi şi care nu pot fi crescuţi în familiile proprii pentru o perioadă de timp. În cadrul programului sunt recrutate, evaluate şi instruite familii de îngrijire şi asistenţi maternali, urmărindu-se crearea unei reţele de profesionişti. Copiii rămân în sistemul de îngrijire temporară până la soluţionarea planului permanent de viitor, supervizându-se plasamentul pe toată durata.

Servicii:

- suport financiar lunar acordat familiei;

- sprijin suplimentar pentru întreţinerea copilului;
- asistenţă permanentă pe toată perioada îngrijirii, informaţii şi consiliere.

5.1.3. Programe de consiliere a gravidei

Se adresează femeilor gravide sau celor care au născut de curând (cu copii având vârsta cuprinsă între 0-6 luni) aflate în criză, sub influenţa unor factori ce cresc riscul de abandon al copilului. Scopul acestor programe este de a menţine copilul în familie, evitând avortul sau abandonul.

Obiective:

- susţinerea femeilor gravide şi a mamelor aflate în impas;
- menţinerea cuplului mamă-copil şi a nucleului familial.

Serviciile oferite:

- consiliere;
- informaţii (legislaţie, educaţie pentru sănătate);
- suport material şi moral;
- soluţii alternative pentru planul de viitor al copilului.

5.1.4. Programe de prevenire a abandonului şi a instituţionalizării copiilor

Se adresează familiilor cu copii care trec prin momente dificile, sub influenţa unor factori care cresc riscul de abandon al copilului. Scopul acestor programe este de a menţine copilul în familie, evitând abandonul.

Obiective:

- susţinerea părinţilor aflaţi în impas;

- menţinerea nucleului familial;
- sprijinirea familiilor cu copii pentru depăşirea situaţiei.

Serviciile oferite:

- consiliere;
- suport moral;
- informaţii (legislaţie, educaţie pentru sănătate);
- soluţii alternative pentru planul de viitor al copilului.

5.2. Servicii alternative la instituţionalizare, prin identificarea unei familii permanente pentru copil

5.2.1. Adopţia naţională

„Adopţia este operaţiunea juridică prin care se creează legătura de filiaţie între adoptator şi adoptat, precum şi legături de rudenie între adoptat şi rudele adoptatorului."

(*Art. 1 din Legea nr. 273/2004*
privind regimul juridic al adopţiei)

Majoritatea femeilor nu-şi dau copiii spre adopţie din cauza accentuării exagerate a drepturilor femeilor (exemplu: la avort) în detrimentul drepturilor copilului. Adopţia naţională reprezintă o soluţie permanentă la instituţionalizare pentru copiii abandonaţi şi a căror reintegrare în familia de provenienţă nu este posibilă. În vederea unui astfel de program sunt recrutate şi evaluate familii care doresc să adopte un copil şi sunt pregătite aceste familii în vederea adopţiei, sunt identificaţi copiii eligibili pentru adopţie,

sunt asistate familiile adoptive până la finalizarea procesului de adopţie, se acordă sprijin părinţilor adoptivi şi se realizează urmărirea postplasament trei luni de la plasare, întocmindu-se rapoarte în vederea obţinerii avizului şi urmărirea postadopţie doi ani, cu rapoarte trimestriale.

5.2.2. Îngrijirea familială pe termen lung

Reprezintă o alternativă permanentă la instituţionalizare, creştere şi dezvoltare a copilului în comunitate. Face referire la copiii instituţionalizaţi și pentru care reintegrarea în familia de provenienţă sau adopţia nu sunt posibile. Programul recrutează, evaluează şi instruiește familii de îngrijire, urmărindu-se crearea unei reţele de profesionişti. În sistemul de îngrijire, copiii rămân până la vârsta majoratului și finalizarea studiilor, supervizându-se plasamentul pe toată durata.

Servicii:

- asistenţă permanentă pe toată durata îngrijirii, informaţii şi consiliere;
- suport financiar lunar acordat familiei;
- sprijin suplimentar pentru întreţinerea copilului.

5.3. Eşti în dificultate?

Ai rămas însărcinată și eşti în dificultate? Noi te sprijinim pentru a găsi cea mai bună soluţie. Trebuie doar să ceri ajutorul la:

1. ASCOR – Iași,
Tel.: 0752.494.035,
www.dreptul-la-viata.ro, id messenger și e-mail:
dreptul_la_viata2008@yahoo.com

2. Fundaţia *Solidaritate şi Speranţă* – Iaşi,
Tel: 0744.798.610,
http://fundatia.mmb.ro

3. Centrul de formare şi consiliere
Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil – Iaşi,
Tel: 0751.214.017, 0232.215.157,
www.sfintiiarhangheli.ro

4. Asociaţia *Primul Pas* – Iaşi,
Tel: 0232.277.901, 0332.459.423
www.primulpas.org, e-mail: contact@primulpas.org

5. Asociaţia Creştin Ortodoxă PRO VITA,
Tel: 0244.421.208 , 0746.014.605
(Pr. Nicolae Tănase),
www.provita.ro, www.provitabucuresti.ro

Serviciile gratuite oferite de aceste organizaţii (după caz) sunt:

- consiliere,
- sprijin material,
- asistenţă socială şi spirituală,
- teste de sarcină gratuite,
- trimiteri pentru consultaţii ginecologice şi ecografii gratuite,
- consiliere de cuplu, grup de suport pentru mămici,
- găzduire.

5.4. Cuvânt de încheiere

Aceste mărturii despre avort şi contracepţie, cuprinse în broşura de faţă, ne cutremură pe toţi, ne impresionează, dar ne şi arată ce mare şi grea vină poartă toţi factorii de răspundere ai societăţii româneşti: Biserică, familie, şcoală,

lumea medicală, oameni politici, toţi cei care ştim ce se întâmplă și nu oprim acest măcel.

Deşi nu mai au nevoie de niciun comentariu, aceste mărturii trag un puternic semnal de alarmă asupra gradului de pervertire a conştiinţei la care a ajuns societatea de astăzi. Dacă astăzi aşa stau lucrurile, mâine, prin generaţia pe care o pregătim, aşternem haosul moral, spiritual, şi distrugerea totală a acestui neam. Directivele vin de sus, iar la acest proces participă nemijlocit funcţionari, salariaţi şi întreaga societate civilă care aplică la nivelul maselor măsurile ce conduc la un adevărat genocid biologic şi spiritual al poporului român. Implementarea acestor măsuri se face pe nesimţite, ca un fenomen firesc, în pas cu „progresul”, dar care ne înstrăinează de noi înşine şi ne atrage o grea răspundere în faţa lumii şi a lui Dumnezeu. Grav este faptul că ele se aplică chiar prin mâna noastră, a celor ce ne mai considerăm creştini şi români. Suntem creştini numai cu numele, căci faptele ne dovedesc a fi necredincioşi, după cum spunea Arhimandritul Ilie Cleopa. În acest sens, și Sf. Ap. Pavel spune: „Ei mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc” (Tit 1, 16). Am ajuns să luptăm făţiş împotriva lui Dumnezeu, în planul cel mai sensibil al existenţei umane: concepţia şi naşterea de prunci.

Suntem cu toţii complici la omorul instituţionalizat, fie prin participarea directă, fie prin tăcerea vinovată cu care asistăm la aceste crime. La „strigătul mut” al pruncilor avortaţi răspundem cu tăcere. Dar prin tăcerea noastră strigă și lucrează cu putere păcatul.

Evidenţa faptelor şi tragismul fenomenului ne îngrozesc pe toţi şi ar trebui să ne zguduie în cele mai adânci planuri sufleteşti pe fiecare dintre noi.

În acest „război grozav contra pruncilor”, alături de medici, participă şi majoritatea farmaciştilor, prin eliberarea contraceptivelor, devenind astfel aliaţi la distrugerea a ceea ce are mai scump acest neam: sufletul de copil, vândut pe „30 de arginţi”.

Faptul că nu există nicio modalitate de consiliere reală, faptul că o astfel de urgie se produce în lanţ, ca un sistem perfect organizat, excluzând orice avertisment sau remuşcare, ne scoate în afara civilizaţiei umane.

La ce folos vile, maşini de lux, bunăstare, când viaţa noastră se construieşte pe astfel de sacrificii? Cât timp o societate omenească se ridică pe astfel de jertfe, îşi construieşte viitorul pe un butoi cu pulbere.

Când se face apel la drepturile omului (în problema homosexualilor, a scoaterii icoanelor din şcoli și mai nou a dezincriminării incestului), se uită că maşinăria avorturilor şi distribuirea planificată a contraceptivelor merg pe bandă, fără nicio restricţie. În acest caz pentru copilul (OMUL) din pântece nu mai există drepturi. Cum se poate explica faptul că într-o ţară majoritar ortodoxă, legile și măsurile împotriva firii și a vieţii se impun și se aplică cu atâta ușurinţă, încât opoziţia întregii societăţi este ca și inexistentă? Cum putem justifica faptul că am primit și deţinem Harul mântuitor de la Dumnezeu prin care avem putere de sus în lucrarea de *a învăţa* și de *a conduce* lumea spre mântuire, *precum și la sfinţirea ei*? Cum putem justifica faptul că veacul ne-a copleșit în așa măsură și ce răspuns vom putea noi da pentru că am depus armele atât de ușor?

Dorim să ecologizăm, să protejăm natura și să modernizăm mediul ambiant, dar nu observăm că sufletul omenesc este bolnav, plin de întuneric și de elemente anti-natură. Marii Părinţi și teologi, precum și mediile știinţifice autentice

avertizează asupra mutațiilor profunde și grave ce au loc la nivelul ființei și conștiinței umane, dar omul de astăzi nu mai este dispus să mai vadă și să mai audă nimic.

Datele și conținutul acestei broșuri au suficientă putere să transforme conștiința pervertită a unui om, în mod radical. Îi rămân numai discernământul și voința de a le crede și de a le pune în valoare. Astfel își va dovedi încă odată în plus că este cu adevărat OM.

Pe cât sunt de evidente tendințele societății actuale (scăderea natalității, dezechilibrul moral și social, destrămarea familiei), totuşi rămânem docili „directivelor" care lovesc în noi înşine, în poporul şi în sufletul nostru. Când vom realiza acest lucru, va fi poate prea târziu să mai salvăm ceva.

Domnilor medici şi farmacişti, care distribuiţi contraceptive, gândiţi-vă că sunteţi folosiţi pentru distrugerea propriului neam şi o faceţi pentru un preţ de nimic!

Există încă un aspect, pe lângă cel mercantil, al acestui fenomen tragic: se pretinde că este mai „umană" soluţia contraceptivelor şi a avortului decât naşterea acestor copii în familii nevoiaşe, că avortul este o soluţie mai bună decât abandonarea copiilor în orfelinate sau la colţuri de stradă. În acest caz se încearcă justificarea şi acceptarea crimei în mod deliberat. Sfidăm cu trufie Porunca a 6-a din Decalog: „Să nu ucizi!", sfidăm porunca iubirii creştine, care are un răspuns deplin pentru toate problemele umanităţii. Distrugem, prin patimi, capacitatea noastră de a iubi şi astfel ne arogăm dreptul de a hotărî în locul lui Dumnezeu asupra vieţii şi a morţii. O civilizaţie care nu poate rezolva problemele omului, în complexitatea lui divino-umană, este depăşită prin ea însăşi. A judeca şi a decide în locul lui Dumnezeu în problemele cele mai serioase – cum este

viaţa – dovedeşte o răzvrătire făţişă a omului împotriva lui Dumnezeu, a vieţii și a creaţiei. Vom culege roadele la vremea lor.

Preacinstit cler, domnilor medici, oameni politici, educatori, părinţi, oameni de cultură, purtăm o apăsătoare răspundere şi avem de spus un cuvânt greu faţă de ceea ce se întâmplă sub ochii noştri. Faptul că întreg acest măcel se produce nestingherit sub ochii noştri dovedeşte puterea și amploarea răului de care suntem cuprinși din toate părţile. Cuvântul nostru, în acest caz, este fie prea slab, fie inexistent, dacă statisticile ne arată ca fiind ţara cu cele mai multe avorturi din lume (vezi IPS Serafim Joantă, Mitropolit al Germaniei, Europei Centrale şi de Nord, în *Iisus Biruitorul*, nr. 19, din 6-12 mai 2007, p. 3). Actuala stare de lucruri dovedește că acest flagel ne-a surprins fără nicio strategie de prevenire şi de combatere. La nivelul nostru, al fiecăruia, vom da răspuns înaintea Mântuitorului Iisus Hristos pentru tot ce se petrece şi pentru fiecare suflet pierdut, pentru care nu am făcut tot ce se putea face ca să fie salvat. De aceea şi starea generală de spirit este din ce în ce mai apăsătoare, rugăciunile din ce în ce mai greu primite şi Sfânta Liturghie tot mai nelucrătoare în noi, pentru că ne lipseşte din ce în ce mai mult suportul credinţei celei drepte şi jertfelnicia pentru Adevăr. De aceea au apărut din nou semnele războiului rece, ameninţările nucleare, schimbările climatice fără precedent, lucruri care ne arată destul de clar că lumea se află în pragul unor noi şi grave răsturnări. Aceasta în condiţiile în care oamenii, deja obosiţi, aşteptau o perioadă de linişte, progres, libertate şi bunăstare. Pentru o astfel de stare de lucruri nu există decât o singură salvare: să se oprească păcatul, care este boala cea mai grea a omenirii şi a cărui manifestare se apropie de apogeu.

Un suflet de om e mai de preţ înaintea lui Dumnezeu decât lumea întreagă, şi El Însuşi ne-a spus: *„Adevărat zic vouă, întrucât aţi făcut unuia dintr-aceşti fraţi ai Mei prea mici, Mie Mi-aţi făcut” (Matei 25, 40).*

Noi, care am avut şansa de a ne naşte, să dăm această şansă şi pruncilor încă nenăscuţi!

Nădăjduim că această broşură va contribui la trezirea şi luminarea tuturor celor care o vor citi. De aceea, facem acest apel către dumneavoastră: contribuiţi prin cuvânt și prin faptă la răspândirea acestei broșuri acolo unde este cea mai mare nevoie de ea, contribuiţi după putere la salvarea fiecărui suflet în primejdie să piară și veţi avea plată pe măsură.

Dumnezeu să ne ajute!

EDITORII

5.4.1. O, om, ce mari răspunderi ai!

O, om, ce mari răspunderi ai
De tot ce faci pe lume,
De tot ce spui, în scris sau grai,
De pildă, ce la alţii dai,
Căci ea, mereu, spre iad sau rai
Pe mulţi o să îndrume.

Ce grijă trebuie să pui
În viaţa ta, în toată,
Căci gândul care-l scrii sau spui
S-a dus… în veci nu-l mai aduni
Şi vei culege roada lui
Ori viu, ori mort, odată.

Ai spus o vorbă; vorba ta,
Mergând din gură-n gură,
Va-nveseli sau va-ntrista,
Va curăţi sau va-ntina,
Rodind sămânţa pusă-n ea
De dragoste sau ură.

Scrii un cuvânt… cuvântul scris
E-un leac sau o otravă,
Tu vei muri, dar tot ce-ai scris
Rămâne-n urmă drum deschis
Spre moarte sau spre paradis,
Spre-ocară sau spre slavă.

Ai spus un cântec, versul său
Rămâne după tine
Îndemn spre bine sau spre rău,
Spre curăţie sau desfrâu,
Lăsând în inimi rodul său
De har sau de ruşine.

Arăţi o cale; calea ta
În urma ta nu piere,
E calea bună sau e rea,
Va prăbuşi sau va-nălţa,
Vor merge suflete pe ea
Spre cer sau spre durere.

Trăieşti o viaţă… viaţa ta
E una, numai una,
Oricum ar fi, tu nu uita
Cum ţi-o trăieşti vei câştiga
Ori fericire pe vecie,
Ori chin pe totdeauna.

O, om! Ce mari răspunderi ai,
Tu vei pleca din lume,
Dar ce ai spus, prin scris sau grai,
Sau laşi prin pilda care-o dai,
Pe mulţi, pe mulţi, spre iad sau rai,
Mereu o să-i îndrume.

Deci nu uita!… Fii credincios,
Cu grijă şi cu teamă,
Să laşi în urmă, luminos,
Un semn, un gând, un drum frumos,
Căci pentru toate, neîndoios,
Odată vei da seamă!

(Sf. Ioan Iacob Hozevitul)

VI. CANON DE POCĂINŢĂ PENTRU COPIII AVORTAŢI

Condacul 1

Mielule al lui Dumnezeu, Cel ce ridici păcatele lumii, auzi tânguirea mea şi ia aminte la durerea inimii mele, ridică de la mine povara cea apăsătoare a păcatelor mele; Cel ce ai purtat neputinţele noastre, primeşte întru pocăinţă pe cea care se cucereşte Ţie, rugându-se şi strigând din adâncul sufletului:

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Icosul 1

Dumnezeule şi Doamne, a Ta este zidirea: însă vai mie, că păcatul săvârşit de Adam în rai trăieşte în trupul meu, şi ca o roabă îi slujesc pururea cu osârdie – ci acum mă rog Ţie:

Miluieşte-mă pe mine, Făcătorule al lumii de sus;

Miluieşte-mă pe mine, Ziditorule al firii de jos;

Miluieşte-mă pe mine, Stăpâne al puterilor cereşti;

Miluieşte-mă pe mine, îndreptătorule al făpturilor trupeşti;

Miluieşte-mă pe mine, Cel ce porţi de grijă tuturor;

Miluieşte-mă pe mine, care aduc Ţie lacrimi pentru păcatele mele;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 2-lea

Stăpâne Atotmilostive, oare cum voi îndrăzni a mă apropia de Tine cu rugăciune eu, o păcătoasă atât de spurcată, care am călcat porunca Ta, dată mie prin proorocul Tău şi cu nenumărate altele, nădăjduiesc doar în Moisi: Să nu ucizi; ci eu sunt o ucigaşă, vai, mai înverşunată de o sută de ori decât şarpele, care îşi lasă puii să vadă lumina soarelui pentru puţină vreme şi abia după aceea îi mănâncă; iar eu, nenorocita, mi-am lipsit pruncii nu numai de lumina cea văzută, ci mai vârtos de Lumina cea Adevărată, de Domnul nostru Iisus Hristos, Care luminează prin Taina Botezului, şi din iubirea de vremelnica odihnă trupească, fugind de binecuvântarea mulţimii de prunci, i-am ucis încă din pântece; drept aceea, întunecată fiind cu aceste păcate, cer milostivirea îndurării Tale, şi cu îndrăznire strig către Tine: Aliluia!

Icosul al 2-lea

Cuvintele vieţii, cele rostite de către Tine, le-am trecut cu vederea, Doamne, şi am umblat după voia inimii mele din tinereţile mele şi până în ziua de acum; ci acum cu pocăinţă strig către Tine, Atotînduratul meu Mântuitor:

Miluieşte-mă pe mine, cea zămislită întru fărădelegi;

Miluieşte-mă pe mine, cea născută întru păcate;

Miluieşte-mă pe mine, care n-am păzit poruncile Tale;

Miluieşte-mă pe mine, care m-am lipsit de harul Tău;

Miluieşte-mă pe mine, care nu mă îngrijesc de mântuirea mea;

Miluieşte-mă pe mine, care m-am încurcat în laţul patimilor;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 3-lea

Bine şi frumos este a locui fraţii împreună şi a se iubi unii pe alţii, precum ne-ai poruncit, Mântuitorule: fiindcă cel ce se mânie pe fratele său ucigaş este; ci eu am întrecut cu turbarea mea pe toţi câţi s-au născut din veac, încă şi pe ucigaşii ale căror jertfe au fost ucise din felurite pricini, având vieţi şi vârste felurite însă în timp – iar eu, ticăloasa, i-am lipsit de viaţă pe cei care abia primiseră vreme de vieţuire de la Tine, Cel ce le-ai dat viaţă ca ei să fiinţeze. Eu însă, întru nebunia mea, fără de milă le-am răpit această viaţă, pe când ei se aflau încă în pântecele meu, lepădând fără frică de Dumnezeu și darul naşterii de prunci cel binecuvântat de tine. Cu samavolnicie am smuls din mâinile tale ziditoare pe pruncii mei cei nevinovaţi şi nu m-am ruşinat să-i ucid înaintea ochilor Tăi: ci sorţile lor în dreapta Ta sunt, Doamne, iar păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia mă cuceresc, pocăindu-mă, şi mă rog Ţie, Bunule: în calea pocăinţei paşii mei îndreptează-i, ca dimpreună cu toţi păcătoșii care s-au pocăit să strig Ţie: Aliluia!

Icosul al 3-lea

Cela ce singur ştii neputinţa omenească, ştii şi toate căderile mele; greşelile tinereţilor mele nu le pomeni și de cele ascunse ale mele curăţeşte-mă pe mine, care strig Ţie:

Miluieşte-mă pe mine, marea păcătoasă;
Miluieşte-mă pe mine, călcătoarea legii lui Dumnezeu;
Miluieşte-mă pe mine, care am stricat legământul Tău;

Miluieşte-mă pe mine, că Ţie, Stăpânului meu, Ţi-am răsplătit cu rău;

Miluieşte-mă pe mine, care am venit la Tine să mă pocăiesc în ceasul al unsprezecelea;

Miluieşte-mă pe mine, ticăloasa ucigaşă de copii;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 4-lea

Dătătorule de Viaţă, împărate Ceresc, vino şi Te sălăşluieşte întru mine, cea spurcată cu păcatele, şi mă curăţeşte de toată întinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletul meu, ca mântuită fiind să strig: Aliluia!

Icosul al 4-lea

Rătăcit-am ca o oaie pierdută: caută-mă, Dumnezeul meu, pe mine, roaba Ta, care m-am depărtat de la poruncile Tale în hăţişul cel de nestrăbătut al patimilor şi al neascultării. Mântuieşte-mă pe mine, nevrednica, ce suspin către Tine cu căldură, mă rog şi strig:

Miluieşte-mă pe mine, cea împovărată cu păcatele ce le-am săvârşit urmând voii mele;

Miluieşte-mă pe mine, cea întunecată de patimi;

Miluieşte-mă pe mine, cea răpită de trufie;

Miluieşte-mă pe mine, cea roasă de pizmă;

Miluieşte-mă pe mine, cea plină de nedreptate;

Miluieşte-mă pe mine, Cel ce nu voieşti moartea păcătosului;

Miluieşte-mă pe mine, ucigaşa cea cu bună ştiinţă a pruncilor mei;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 5-lea

Unde voieşti Tu, Atotputernice Doamne al meu, acolo se şi biruieşte rânduiala firii. Biruieşte Tu şi firea mea păcătoasă şi puterile ei, ce mă împing spre păcat, că Tu eşti Făcătorul tuturor şi Ziditorul firii; prin harul Tău cel dumnezeiesc duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele; nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău Cel Sfânt nu-L lua de la mine, și sfărâmă pecetea care mă înfierează ca ucigaşă de copii, după dreptate aşezată pe sufletul meu cel muritor de către dreapta Ta judecată, potrivit celei de-a şasea porunci a legii Tale: să nu ucizi, și înnoieşte legământul cel veşnic pe care l-ai făcut cu noi, Doamne, pe care eu l-am călcat în păcatele mele, şi întoarce-mi virtuţile dintâi, pe care le-am pierdut prin păcat, ca fără de împiedicare să-Ţi cânt: Aliluia!

Icosul al 5-lea

Cine a mai păcătuit vreodată aşa cum am păcătuit eu, ticăloasa? Ce păcat nu am săvârşit, ce rău n-am închipuit în sufletul meu? Ci cu inimă înfrântă şi cu lacrimi vin la Tine, Atotîndurate Doamne, strigând:

Miluieşte-mă pe mine, roaba Ta cea necredincioasă;

Miluieşte-mă pe mine, cea împietrită în păcat;

Miluieşte-mă pe mine, cea urâtoare de aproapele;

Miluieşte-mă pe mine, care am jignit cu cuvântul şi cu lucrul;

Miluieşte-mă pe mine, cea întinată cu sufletul şi cu trupul;

Miluieşte-mă pe mine, cea arsă de mustrările conştiinţei;

Miluieşte-mă pe mine, ucigaşa de prunci, care lui Irod m-am asemănat;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 6-lea

Cu razele harului Tău, Doamne, luminează haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește, ca bucurându-mă să cânt Ţie: Aliluia!

Icosul al 6-lea

Multă este, Hristoase, mulţimea greşelilor mele, şi ca o noapte întunecată e toată viaţa mea; ci fără a deznădăjdui de mila Ta, Mântuitorul meu, ca David strig Ţie:

Miluieşte-mă pe mine, care în lenevie toată viaţa mea o am cheltuit;

Miluieşte-mă pe mine, care nu mă îngrijesc de rugăciunea pentru păcate;

Miluieşte-mă pe mine, cea nerecunoscătoare pentru bunele Tale îndemnuri la pocăinţă;

Miluieşte-mă pe mine, care legea Ta n-am cinstit-o şi poruncile Tale nu le-am păzit;

Miluieşte-mă pe mine, că lumea şi cele ce sunt în lume am iubit;

Miluieşte-mă pe mine, care în lumeasca deşertăciune zilele veacului meu le-am cheltuit;

Miluieşte-mă pe mine, că, urmând legilor acestui veac şi îngreţoşându-mă de naşterea de prunci cea binecuvântată de Tine, am săvârşit ucidere de prunci;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 7-lea

La cer ridic ochii mei, către Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, dar firea mea de tină mă trage în jos, Mântuitorul meu. O, Ziditorule al cerului şi al pământului şi a toate câte sunt în ele! Ridică-mă ca să gândesc şi să făptuiesc

după cuviinţa cerească, ca pururea să strig Ţie, cu inima şi gura, cântarea de biruinţă: Aliluia!

Icosul al 7-lea

Ochi viclean am şi plin de toată necurăţia, şi pururea mă amăgesc cu înşelăciunile acestei lumi. Drept aceea mă rog Ţie, Atotbunule, să întorci ochii mei ca să nu vadă deşertăciunea, ca să strig Ţie cu glas de rugăciune:

Miluieşte-mă pe mine, care însetez a sluji ţie cu credinţă;

Miluieşte-mă pe mine, care voiesc a mă închina Ţie în duh şi adevăr;

Miluieşte-mă pe mine, care-Ţi aduc ca jertfă pentru păcate lacrimile pocăinţei mele;

Miluieşte-mă pe mine, care cer de la Tine iertare pentru uciderea pruncilor mei;

Miluieşte-mă pe mine, care aştept de la Tine izbăvire de patimile mele;

Miluieşte-mă pe mine, care plâng foarte pentru păcatele mele cele grele, pentru păcatele mele de moarte;

Miluieşte-mă pe mine, ucigaşa cea vinovată înaintea judecăţii Tale şi a oamenilor;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 8-lea

Miluieşte-mă, Doamne, Mântuitorul meu, Care ai venit în lume să mântuieşti pe cei păcătoşi, dintre care mai mârşavă decât toţi eu sunt: ci Te rog, Atotmilostive Dumnezeule, pleacă-te spre milostivirea îndurărilor Tale, auzi suspinele inimii mele, primeşte izvoarele lacrimilor mele, fierbinţile rugăciuni ale sufletulului meu, al cărui Mântuitor Tu eşti, ca să strig Ţie: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Gânduri rele şi tâlhăreşti au căzut asupra mea, fiind eu cu totul cufundată în somnul păcatului. Vai mie! Că haina cea dumnezeiască, dată mie la Sfântul Botez, pe spurcăciunea păcatelor am schimbat-o, drept care ucidere de prunci am săvârşit şi până acum petrec goală de virtuţi. Drept aceea, foarte năzuiesc să ridic ochii mei, ce s-au plecat în jos pentru mulţimea faptelor mele celor cumplite, săvârşite înaintea Ta, Doamne, şi astfel, strig către Tine:

Miluieşte-mă pe mine, care am săvârşit păcat de moarte;

Miluieşte-mă pe mine, care până acum mă împotmolesc în păcate;

Miluieşte-mă pe mine, cea plină de toată urâciunea;

Miluieşte-mă pe mine, cea mânjită cu păcate împotriva firii;

Miluieşte-mă pe mine, care nu am păzit curăţia fecioriei mele;

Miluieşte-mă pe mine, că de cucernica vrednicie de mamă m-am lipsit;

Miluieşte-mă pe mine, că, din pântece, pruncii fără de vreme mi i-am lepădat;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 9-lea

Dă ochilor mei râuri de lacrimi, Dumnezeul meu, ca să plâng pentru păcatele mele – şi astfel, bucurându-mă, să strig: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Trupul mi l-am spurcat cu urâciuni în taină, sufletul mi l-am întunecat cu faptele mele cele nefireşti: se îmbolnăveşte trupul, se îmbolnăveşte şi sufletul meu. La Tine, Cel ce

singur nu ţii minte răul, la Milostivul Judecător şi Dumnezeul meu căzând, mă rog:

Miluieşte-mă pe mine, ucigaşa, că pomenirea soartei pruncilor mei lepădaţi mă umple de cutremur şi groază, şi de mirare negrăită: cum mă rabzi, Milostive Doamne şi Judecătorule Preadrept, şi îmi faci bine mie, venetică a iadului, până în această zi şi în acest ceas, în tot chipul aşteptând pocăinţa mea?

Miluieşte-mă pe mine, care nu o dată am făgăduit să mă îndrept şi iarăşi m-am întors la păcate, precum câinele la vărsătura sa;

Miluieşte-mă pe mine, că fără frică de Dumnezeu şi fără dragoste de mamă, ci cu sălbăticie de fiară, pruncii mei i-am sfâşiat;

Miluieşte-mă pe mine, că de bunăvoie am săvârşit păcatele mele;

Miluieşte-mă pe mine, că duhul cu gânduri spurcate mi l-am întinat;

Miluieşte-mă pe mine, că până în această zi duc o viaţă păcătoasă;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 10-lea

Rănitu-m-am de amăgirea acestei lumi şi mi-am plecat genunchii înaintea ei, alegând calea cea pierzătoare a legii ei spurcate, uitând făgăduinţele ce le-am dat la Sfântul Botez; şi săvârşind una după alta toate fărădelegile pe care lumea mi le insufla, am atins, în cele din urmă, culmea păcatelor de moarte – uciderea de prunci: ci sârguieşte a-mi deschide mie braţele părinteşti, Dumnezeul meu, ca până la sfârşitul vieţii să aduc Ţie jertfă de laudă, strigând: Aliluia!

Icosul al 10-lea

Răpitorii, ucigaşii, hoţii şi toţi păcătoşii nepocăiţi Împărăţia Cerurilor nu o vor moşteni: iar eu cu toată nedreptatea şi cu toată spurcăciunea păcatelor am întinat trupul şi sufletul meu. Aşadar, sărăcirea mea sufletească mă face să cad la Tine, strigând:

Miluieşte-mă pe mine, cea născută în Legământul cel Nou al împărăţiei harului Tău;

Miluieşte-mă pe mine, cea îmbisericită în Biserica pe care Tu ai zidit-o;

Miluieşte-mă pe mine, cea pecetluită cu darurile Sfântului Duh;

Miluieşte-mă pe mine, cea hrănită cu preacurat trupul Tău şi sângele Tău cel de viaţă făcător;

Miluieşte-mă pe mine, cea în Hristos botezată, în Hristos îmbrăcată;

Miluieşte-mă pe mine, care toate aceste bunătăţi le-am lepădat şi viaţa păcătoasă am ales;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 11-lea

Duh de întreagă înţelepciune dăruieşte-mi, Doamne şi Stăpânul vieţii mele, că din tinereţile mele m-am lipsit de virtuţi, întreagă m-am robit patimilor, duhul şi sufletul mi-am pângărit şi trupul mi-am stricat. Dumnezeule al îndurărilor şi al milostivirii! Nu Te îngreţoşa a mă curăţa pe mine, păcătoasa cea prea spurcată; zidirea Ta sunt, miluieşte-mă şi mă curăţeşte de toată întinăciunea trupului şi a duhului, şi mă învredniceşte cu îndrăznire să strig Ţie: Aliluia!

Icosul al 11-lea

Aşteptarea inimii mele, care nădăjduieşte către Tine, nu o lepăda, Doamne, şi nu mă ruşina înaintea îngerilor şi a oamenilor la Dreptul şi Înfricoşătorul Tău judeţ; nu mă osândi atunci după faptele mele, ci după mila Ta, iartă toate greşelile mele, care strig Ţie:

Miluieşte-mă pe mine, cea cu inima necurată;

Miluieşte-mă pe mine, cea cu diavolească robie înrobită;

Miluieşte-mă pe mine, cea în păcate născută, prin Botez spălată şi iarăşi căzută, ca o purcică, în nelegiuire;

Miluieşte-mă pe mine, căreia s-au împuţit rănile păcatelor sufletului meu;

Miluieşte-mă pe mine, care, din pricina păcatelor mele cele grele şi de moarte, în trândăvie şi deznădejde am căzut;

Miluieşte-mă pe mine, care tot păcatul am săvârșit şi de toată pedeapsa m-am învrednicit;

Miluieşte-mă pe mine, Ziditorul meu, şi întru pocăinţă primeşte-mă pe mine, cea căzută;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 12-lea

Cu mărinimia iubirii Tale de oameni, Dumnezeul meu, acoperă toate nelegiuirile mele, primind pocăinţa mea, ca întru dragoste către Tine să strig pururea: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Tinereţile mele au trecut întru nebunia mea, toată viaţa mea întru păcate o am cheltuit, întru lenevie şi negrijă de pocăinţă; însă bătrâneţile, prin frica de moarte şi de Judecata Ta cea de neocolit m-au adus la pocăinţă. Nu mă lepăda,

Mântuitorul meu, pe mine, care în ceasul al unsprezecelea am venit în braţele Tale părinteşti şi întru pocăinţă strig:

Miluieşte-mă pe mine, că sângele pruncilor mei nevinovaţi strigă către Tine, dând mărturie că sunt ucigaşa lor;

Miluieşte-mă pe mine, Dumnezeul meu, Care după fire eşti Unul în Trei Ipostasuri;

Miluieşte-mă pe mine, Doamne, Cel ce minunat eşti întru mila Ta;

Miluieşte-mă pe mine, Stăpâne, Care îndelung rabzi păcatele noastre;

Miluieşte-mă pe mine, Împărate Sfinte, Care tămăduieşti neputinţele;

Miluieşte-mă pe mine, Cel ce eşti îmbelşugat în dragoste şi cu iubirea Ta încălzeşti păcătoşii deznădăjduiţi;

Miluieşte-mă pe mine, Atotputernice, Care neputinţele noastre ai purtat;

Dumnezeule şi Mântuitorul meu, miluieşte-mă pe mine cea căzută, pentru numele Tău cel Sfânt!

Condacul al 13-lea

Arăta-se-va pe cer semnul Fiului Omului în ziua aceea înfricoşătoare a celei de-a doua veniri a Judecătorului viilor şi morţilor – Preacinstita şi de viaţă Făcătoarea Cruce a Fiului lui Dumnezeu. Atunci vor plânge toate neamurile pământului. O, Iisuse Hristoase, Mântuitorul şi Judecătorul nostru şi Împărate al tuturor! Dă-mi mai înainte de acea zi lacrimi de pocăinţă, ca să plâng mai fierbinte răutăţile şi faptele mele cele pierzătoare, cu care sufletul mi l-am întinat şi Preacinstitul Sânge al Legământului Tău amar l-am batjocorit – ca atunci, dimpreună cu îngerii şi cu toţi sfinţii şi drepţii, să strig Ţie: Aliluia!

Acest condac se zice de trei ori. Apoi se zice iarăşi Icosul întâi: „Dumnezeule şi Doamne, a Ta este...”, şi Condacul întâi: „Mielule al lui Dumnezeu...”.

Rugăciunea întâi

O, Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce din preamultă bunătatea Ta pentru noi, oamenii şi pentru a noastră mântuire Te-ai îmbrăcat cu trup, şi Te-ai răstignit, şi Te-ai îngropat, şi prin Crucea Ta ai înnoit firea noastră cea stricată, primeşte pocăinţa mea pentru păcatele pe care le-am făcut şi auzi cuvintele mele: păcătuit-am, Doamne, la cer şi înaintea Ta, cu cuvântul, cu fapta, cu sufletul şi cu trupul şi cu cugetul minţii mele; am călcat rânduielile Tale, nu am ascultat poruncile Tale, am mâniat bunătatea Ta, Dumnezeul meu; dar fiindcă a Ta este zidirea, nu deznădăjduiesc pentru mântuirea mea, ci către nemărginita Ta milostivire îndrăznind, alerg şi mă rog Ţie: Doamne, întru pocăinţă dă-mi inimă înfrântă şi primeşte-mă când mă rog, şi dă-mi gând bun, dă-mi lacrimi de umilinţă, Doamne, dă-mi după harul Tău, să pun început bun. Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă pe mine, cea căzută, şi pomeneşte-mă pe mine, păcătoasa roaba Ta, întru împărăţia Ta. Amin!

Rugăciunea a doua

O, Dumnezeule, Preamilostive Hristoase Iisuse, Răscumpărătorule al celor păcătoşi! Pentru mântuirea neamului omenesc ai lăsat, Atotmilostive, Cerurile prea-slăvite şi Te-ai sălăşluit în valea aceasta multpăcătoasă a plângerii, ai primit pe Dumnezeieştii Tăi umeri neputinţele noastre şi ai purtat durerile noastre; Tu, o, Sfinte Pătimitorule, ai fost rănit pentru păcatele noastre şi chinuit pentru fărădelegile noastre şi, de aceea, şi noi înălţăm către Tine, Iubitorule de oameni, rugăciuni smerite. Primeşte-le, Preabunule Doamne, şi Te pogoară către neputinţele noastre, şi păcatele noastre nu le pomeni, şi întoarce de la noi hotărârea cea cu dreaptă mânie de a ne răsplăti pentru fărădelegile noastre.

Cel ce prin atotcinstitul Tău sânge ai înnoit firea noastră cea căzută, înnoieşte-ne, Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorul nostru, și pe noi, cei care ne aflăm întru stricăciunea păcatelor, și mângâie inimile noastre cu bucuria desăvârșitei Tale iertări. Cu tânguire și lacrimi de pocăință fără de măsură cădem la picioarele dumnezeieştii Tale milostiviri: curăţeşte-ne, Dumnezeul nostru, cu harul Tău cel dumnezeiesc, pe noi pe toţi, de toate nedreptăţile și fărădelegile vieţii noastre; ca întru sfinţenia iubirii Tale de oameni să lăudăm atotsfânt numele Tău, dimpreună cu al Tatălui, şi al Preabunului, și de Viaţă Făcătorului Duh, acum și pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNI PENTRU PRUNCUL PURTAT ÎN PÂNTECE

O, Multmilostive Doamne, Ziditorul şi Creatorul cerului şi al pământului şi al tuturor făpturilor, Cel ce ai revărsat binecuvântarea Ta asupra soţilor creştini: iată moştenirea Domnului, copiii care sunt darul Lui; Mulţumesc Ţie, Doamne, că m-ai făcut să mă împărtăşesc de această binecuvântare şi de darul Tău şi Te rog, binecuvântează rodul pântecelui meu, sfinţeşte-l cu Duhul Tău Cel Sfânt, ca să intre în rândul copiilor Tăi iubiţi şi învredniceşte-l să se împărtăşească cu Sfintele Taine ale Bisericii iubitului Tău Fiu şi Dumnezeului meu, Iisus Hristos, ca prin ele să se sfinţească şi să se cureţe de păcatul strămoşesc.

Doamne Dumnezeul meu! Eu şi rodul pântecelui meu suntem copiii mâniei, dar Tu, Părinte, milostiveşte-Te de noi şi stropeşte cu isop pruncul acesta, ca să se cureţe şi mai alb decât zăpada să se facă. Întăreşte-l şi păzeşte-l în pântecele meu până în ceasul când va trebui să se nască. El nu a fost ascuns de ochii Tăi când a fost zămislit. Tu i-ai dat viaţă şi suflare. Păzeşte-mă de frică şi de duhurile rele care vor să nimicească lucrul mâinilor Tale. Dăruieşte-i înţelepciune şi ca trupul lui să crească sănătos, curat şi întreg şi la ceasul cuvenit să-l nasc cu bine. Dă-mi tărie şi putere pentru a naşte, grăbeşte în ajutorul lui şi uşurează durerile mele, pentru că acesta este făptura Ta, zidirea puterii Tale minunate, lucrarea milei şi milostivirii Tale. Adu-ţi aminte de cuvintele Tale; Tu m-ai scos din pântecele mamei mele, Ţie îţi aparţin de la naştere, Tu m-ai alinat la sânul mamei. Tu eşti Dumnezeul Care ştii şi vezi

nevoile oamenilor. Tu ai spus: femeia la naştere va suferi pentru că a venit ceasul ei.

Doamne, pentru această milă a Ta şi pentru inima Ta multmilostivă mă rog Ţie, binevoieşte să alini durerea mea pe care Tu mai dinainte ai cunoscut-o şi adu-l în lume pe pruncul Tău acesta viu şi sănătos. Ţie Ţi-l încredinţez, în mâinile Tale îl încredinţez, Doamne Iisuse Hristoase, ca să binecuvântezi rodul pântecelui meu aşa cum altădată binecuvânta copiii care erau aduşi la Tine, spunând: „Lăsaţi copiii să vină la Mine, căci a unora ca aceştia este Împărăţia Cerurilor.”

Mântuitorule, aşa aduc şi eu înaintea Ta pruncul acesta, întinde asupra lui mâna Ta. Binecuvântează-l cu Duhul Sfânt şi sfinţeşte-l când va veni în această lume, binecuvântat şi botezat, fă-l om nou şi curăţeşte-l cu Sângele Tău, ca să fie curat şi mădular al Trupului Tău şi al Sfintei Tale Biserici, ca din buzele lui să se audă laudă înălţată Ţie şi să fie moştenitorul vieţii veşnice prin Sfintele Tale Patimi şi în numele Tău cel Sfânt, Iisus Hristos. Amin.

Doamne şi Mântuitorul meu, dă-mi putere ca să nasc cu bine acest prunc pe care îl iubesc ca să-l cresc în învăţătura creştină şi să-l dedic slujirii Tale şi a Sfintei Tale Biserici. Amin.

*

Doamne, cel care ai zis oamenilor: „Creșteţi și vă înmulţiţi și stăpâniţi pământul” binecuvântând nașterea de prunci, arată mila ta și acestui copil ce se află încă în pântecele mamei sale, și ajută-l să se nască la vremea de Tine rânduită. Dă-i lui, Doamne, creștere firească, sănătate și putere.

Părinte Ceresc, Care porţi de grijă păsărilor cerului și înfrumuseţezi crinii ţarinii, poartă de grijă și acestui copil care n-a văzut încă lumina soarelui. Nu ne părăsi pe noi

robii Tăi și ocrotește cu harul Tău pe pruncul acesta al nostru și binecuvântează nașterea lui după mulţimea milostivirii Tale.

Iar mai apoi, luminându-l cu Sfântul Botez, să îl faci pe el un mădular ales al Sfintei Tale Biserici, ca să Te laude şi să te binecuvânteze în toată viaţa lui şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNEA FEMEII ÎNSĂRCINATE

O, Împărate Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, izvorule al vieţii şi al nemuririi, Îţi mulţumesc că întru căsătoria mea m-ai făcut vas al binecuvântării şi al darului Tău. Căci Tu, Stăpâne ai zis: „Creşteţi şi vă înmulţiţi, umpleţi pământul şi-l stăpâniţi !”

Îţi mulţumesc şi mă rog : binecuvântează acest rod al trupului meu care mi-a fost dat de către Tine. Ocroteşte-l şi-i dă viaţă întru Duhul Tău cel Sfânt. Dă lui creştere întru sănătate şi trup curat cu mădulare bine întemeiate. Sfinţeşte trupul lui, mintea şi inima şi toate simţurile şi dăruieşte acestui prunc care va să se nască suflet înţelept şi întemeiază întru el frica Ta. Înger credincios sufletului şi trupului îi dăruieşte. Păzeşte-l, ţine-l, întăreşte-l şi adăposteşte pre el în pântecele meu până în ceasul naşterii lui. Şi nu-l tăinui pe el în pântecele maicii sale, pentru că mâinile Tale l-au alcătuit dându-i viaţă şi sănătate.

O, Doamne Iisuse Hristoase întru atotputernicile şi părinteştile Tale mâini încredinţez copilul meu. Aşează-l pe el sub mâna Harului Tău şi prin Sfântul Duh sfinţeşte-l şi-l înnoieşte întru viaţă veşnică, ca să fie mădular al Cereştii Tale Împărăţii. AMIN.

O, întru tot Milostive Hristoase Dumnezeul nostru caută şi mă păzeşte pe mine roaba Ta, de frică şi de duhurile rele care caută să strice lucrul mâinilor Tale. Iar când va veni ceasul şi timpul meu, izbăveşte-mă cu harul Tău. Priveşte cu ochi milostivi spre mine roaba Ta şi izbăveşte-mă de dureri. Luminează-mi neputinţele cele dintru timpul ieşirii şi dă-mi întărire şi putere la naştere. Fă-o grabnică prin atotputernicul Tău ajutor. Că slava lucrului Tău este

aceasta şi tăria atotputerniciei Tale, lucrul Harului Tău şi a inimii Tale milostive. AMIN.

Împărăteasa mea mult milostivă, nădejdea mea, o, Maica lui Dumnezeu, bucuria celor necăjiţi. Ajută-mă că sunt fără ajutor. Mijloceşte Tu şi roagă-te la Fiul tău, Hristos Dumnezeul nostru să lumineze mie timpul acesta în care port prunc şi să-mi uşureze greutatea sarcinii nevrednicei roabe Sale şi să dăruiască binecuvântarea Sa peste pruncul pe care îl voi naşte. Căci nu ştiu alt ajutor mântuitor şi nici altă nădejde de scăpare ca să mă păzească şi să ne apere.

Că întru a Ta mijlocire şi ajutor, slavă şi mulţumire întru toate înălţăm, Unuia Dumnezeu în Treime, Făcătorul tuturor, acum şi pururi şi-n vecii vecilor. AMIN.

(*Carte de rugăciuni cu scris mare*,
Mănăstirea „Sf. Pantelimon”,
Teleorman, pp. 73-74)

RUGĂCIUNE CĂTRE SFÂNTUL EFREM CEL NOU A CELOR CARE VOR SĂ DOBÂNDEASCĂ PRUNCI

Te-ai înveşmântat în sângele mucenicesc, dumnezeiescule Părinte Efrem, Hristos Domnul ţesându-ţi haină nepieritoare, urzită dintru Învierea Sa din morţi. Înnoieşte firea omenească prin revărsarea sfintelor tale rugăciuni, Preacuvioase, iar întru lumina îmbrăţişării tale sfinte învredniceşte-ne şi pe noi a dobândi de la Dumnezeu darul naşterii de prunci. Nu ai încetat până azi să săvârşeşti lucruri peste fire, iar toţi cei care aud vestea minunilor tale, îşi întăresc nădejdea întru grabnica ta mijlocire. Urcuş de taină se fac minunile tale, Sfinte Efrem, izvodindu-le pe acestea precum nişte trepte trebuincioase sporirii noastre în credinţă. Proslăveşte, Cuvioase, mijlocindu-ne şi nouă darul naşterii de prunci buni, căci am aflat că toţi cei care au dobândit copii prin mijlocirea ta, au vestit tuturor grabnicul tău ajutor. Credem cu adevărat că înainte de a veni în lume pruncii pe care tu i-ai dăruit părinţilor, prin Duhul Sfânt ai cunoscut că le vei fi ocrotitor acestora în toată vremea vieţuirii pământeşti. Întru neţărmurita ta bunătate şi milă nu ne trece nici pe noi cu vederea şi umple vieţile noastre de bucurie, dăruindu-ne om nou care să vină în această lume în sânul familiei noastre. Plineşte, Cuvioase Efrem, cererea fierbinte ce ţi-o facem şi primeşte lacrimile noastre puţine, iar la vremea rânduită învredniceşte familia noastră să aducă roadă întru care să Se preamărească Dumnezeu, Cel Căruia I Se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(din *Sfântul Efrem cel Nou – viaţa, acatistele, paraclisul, rugăciuni la felurite trebuinţe,* Ed. Sophia, 2012, pp. 101-102)

Maica Domnului cu Pruncul Iisus

Recomandări bibliografice

Andreicuţ, PS Andrei, *Mai putem trăi frumos?,* Editura „Reîntregirea”, Alba Iulia, 2004.

Antonie, mitropolit de Suroj, *Taina iubirii*, Editura „Sophia”, Bucureşti, 2009.

Avdeev, Dmitri Aleksandrovici, *Când sufletul este bolnav*, Editura „Sophia”, Bucureşti, 2005.

Boca, Arsenie, *Mărturii din Ţara Făgăraşului*, Editura „Agaton”, Făgăraş, 2004.

Idem, *Tinerii, familia şi copiii născuţi în lanţuri*, Editura „Credinţa Strămoşească”, 2005.

Chirilă, Dr. Pavel; Popescu, Dr. Mădălina, *Dicţionar de termeni folosiţi uzual în bioetică*, Editura Mitropoliei Olteniei, Craiova, 2002.

Ciochină, Larisa; Iftimie, Constantin, *O viziune asupra vieţii,* Editura „Pro-Vita Media”, Bucureşti, 2003.

Christa, Todea-Gross; Moldovan, Preot prof. dr. Ilie, *Îndrumarul medical şi creştin despre viaţă al Federaţiei Organizaţiilor Ortodoxe Pro-Vita din România*, Editura „Renaşterea”, Cluj-Napoca, 2008.

Coman, Garoafa, *Avortul*, Editura „Bizantion”, Bucureşti, 1996.

Kasun, Jacqueline, *Război împotriva populaţiei*, Editura „Pro-Vita Media”, Bucureşti, 2008.

Hyde, Congressman Henry, *Avortul*, „Pro-Vita Media”, 2007.

Larchet, Jean-Claude, *Etica procreaţiei în învăţătura Sfinţilor Părinţi,* traducere de Bojin Marinela, Editura „Sophia”, Bucureşti, 2003.

Măndiţă, Protosinghel Nicodim, *Pacea părinţilor cu pruncii lor,* Editura „Agapis”, 2005.

Paisie, Aghioritul, *Viaţa de familie,* Editura „Evanghelismos”, Bucureşti, 2005.

Paulescu, Nicolae, *Cele patru patimi şi remediile lor*, Bucureşti, 1921.

Petcu, Liviu, *Desfrânarea şi avortul: răni de moarte ale iubirii: o perspectivă a Sfinţilor Părinţi,* Editura Fundaţiei Academice AXIS, 2008.

Stan, George, *Teologie şi Bioetică*, Editura „Biserica Ortodoxă”, Alexandria, 2001.
Stössel, Piuss, *Myriam, de ce plângi? sau trauma avortului,* Editura „Ariel”, Timişoara, 1998.
Synaxis (asociaţie), *Marketing pentru genocide*, Editura „Nepsis”, Bucureşti, 2009.
Teodoropulos, Epifanie Arhim., *Familiei ortodoxe, cu smerită dragoste,* Editura „Evanghelismos”, Bucureşti, 2003.
Willke, John C., Willke, Barbara, *Avortul. Întrebări şi răspunsuri. Să-i iubim pe amândoi!,* traducere de Iftimie Larisa, Editura „Pro-vita Media”, Bucureşti, 2007.

Site-uri utile:

1. www.dreptul-la-viata.ro/
2. http://www.avort.ro
3. http://www.statistics.gov.uk
4. http://www.suntgravida.ro/
5. www.ortodoxiatinerilor.ro/
6. http://provitabucuresti.ro
7. http://tainacasatoriei.wordpress.com
8. http://adevaruldespreavort.ro
9. http://www.anticonceptionale.info
10. http://www.asteapta.ro
11. http://www.strigatulmut.ro/

CUPRINS

Redactor: Vlad Botez
Corector: Lia Gociu
Tehnoredactor: Rema Zugravu
Design: Lucian Dragomir
DTP: Leonard Lunguleac

Bun de tipar: 2013. Apărut: 2013
Editura Doxologia, Cuza-Vodă 51, 700038, IAŞI
Tel.: (0232)216693; (0232)218324; Fax: (0232)216694
http://editura.doxologia.ro,
E-mail: editura@doxologia.ro